HELEN RAY

Sărutul interzis

Traducerea si adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS Romance

PROLOG

După ce urcase treptele cu o supleţe de felină, Edwin Michaels se opri sus, pe platforma din faţa intrării pentru a contempla tot acel pământ care aparţinea de trei generaţii familiei sale.

Dincolo de suprafaţa strălucitoare a piscinei cu apă limpede apăreau brusc culorile vii ale plantelor agăţătoare care împodobeau zidul ce despărţea grădina de vasta plantaţie de arbori de cafea. în depărtare, culmile înzăpezite ale muntelui Kenya se ridicau superbe si impunătoare sub soarele african. Acest spectacol feeric îi părea lui Edwin la fel de familiar ca locuinţa din piatră construită de bunicul său.

Privirea i se opri cu mulţumire asupra arborilor de cafea care se îndoiau sub greutatea florilor. în ciuda secetei din ultimele sase luni, recolta promitea să fie bună, datorită barajului construit în amonte de terenuri. Acolo sus, se întindea în

mijlocul pădurilor întunecoase un lac de acumulare, un adevărat privilegiu al sorţii, care permitea irigarea pământului însetat al savanei.

Trăsăturile lui Edwin se înăspriră la amintirea lacului artificial si intră în casă cu pas hotărât. încăperile erau răcoroase, în ciuda căldurii înăbuşitoare din exterior. Străbătu uriaşul salon al cărui parchet era acoperit, în faţa şemineului din piatră, cu piei de animale şi se opri în uşa sufrageriei.

Ford Michaels era acolo, în picioare în faţa ferestrei care dădea spre colinele verzi, scăldate în soare. Nu-şi auzise fiul, atât era de absorbit în gândurile sale, cu spatele încovoiat şi amândouă mâinile sprijinite cu greutate pe baston.

Vârsta şi grijile îşi lăsaseră urmele pe faţa sa cu profil impecabil şi Edwin observă brusc că tatăl său nu mai era bărbatul tânăr şi viguros care fusese odinioară. în acea clipă, Ford se întoarse spre el şi indispoziţia pe care o simţise Edwin în faţa ravagiilor bătrâneţii fu înlăturată pe loc, deoarece privirea vie şi hotărâtă a tatălui său era o sfidare evidentă a anilor. Fără nici o altă introducere, spuse cu o voce răguşită:

- Ea a sosit! Edwin, încă tăcut, făcu ochii mari, întrebători, şi tatăl său se grăbi să adauge:

- Nu este la Ndege Hill... Oricum, nu încă...

Cu o mişcare din cap, arătă ziarul aşezat pe bufetul din nuc masiv. Edwin îl luă în mână şi, după ce aruncă o privire fotografiei, citi scurtul articol care o însoţea şi puse din nou ziarul acolo, exclamând cu o voce încărcată de mânie:

- Discreţia nu este principala sa calitate. Nu mă surprinde asta.

- Te rog! îl întrerupse cu autoritate Ford.

Ochii lui Edwin aruncau fulgere.

- Oare ai intenţia să-i iei apărarea? întrebă, încercând să-şi controleze proasta dispoziţie. Cu acea moştenire, va avea în mâini soarta plantaţiei noastre. Se pare că ai uitat că seceta ne pune recoltele în pericol.

- Jacquelyn avea o inimă de piatră, dar nimic nu ne permite încă să credeam că această copilă va fi ca mama sa, protestă Ford.

- Această copilă este o femeie de douăzeci şi şapte de ani, îl corectă Edwin cu o voce acră.

Pentru ce motiv ar veni în Kenya, dacă nu pentru a-şi cere drepturile după moartea mamei sale?

Ford păli.

- Poate ai dreptate, răspunse oftând obosit. Am fost naiv, dar este prea târziu pentru a regreta.

îndepărtându-se spre uşă, scutură cu tristeţe din

cap şi trase concluzia:

- Oricum, deocamdată nu putem face nimic. Vino să bei un ceai, i-am cerut Sattimei să ne servească sub verandă.

Edwin nu-şi mai asculta tatăl. Deschisese din nou ziarul şi studia cu atenţie fotografia tinerei femei. în ciuda uşoarei neclarităţi, avea impresia că are în faţa ochilor portretul viu al Jacquelynei. Avea acelaşi nas obraznic, aceleaşi buze cărnoase, uşor zâmbitoare, nişte ochi pe care Edwin îi ştia deja de un verde închis şi un păr bogat pe care-l bănuia roşcat, în jurul unei feţe albe.

Dincolo de sentimentul de furie care-l cuprinsese, Edwin Michaels simţea trezindu-se în el umbra unei dorinţe pe care o crezuse uitată. înăbuşindu-şi o înjurătură, puse ziarul la loc şi părăsi casa cu paşi mari.

Ford Michaels, instalat la umbra terasei, privi îndepărtându-se Land Roverul urmat de un nor de praf ocru. întinse mâna spre ceainic, luând o expresie resemnată, deoarece ştia foarte bine unde se ducea încăpăţânatul său fiu.

Capitolul 1

Kate Shannon părăsise Nairobi de mai puţin de o oră când se gândi să-i ofere o oprire bătrânului său Peugeot. Oprită pe marginea drumului, îşi aruncă spre spate cu o mişcare nerăbdătoare din cap o şuviţă de păr arămiu scăpată din cocul desfăcut şi lipită pe fruntea udă, apoi coborî din maşină şi oftă.

Oboseala călătoriei dispăru imediat la spectacolul masivelor muntoase care aveau la poale o imensă câmpie roşcată, asemănătoare câmpurilor de ovăz sălbatic din California sa natală. Spicele, mângâiate de vânt, aminteau de o pătură uriaşă cu sclipiri de aur, ondulându-se sub soarele de la miezul zilei. O turmă de antilope, urmărită poate de vreun prădător nevăzut, galopa în depărtare, ridicând un nor de praf.

Kate era fascinată, aproape înspăimântată de puterea acelei naturi sălbatice în culorile focului. La dreapta, recunoscu vârful Longonot, un vulcan stins, care-şi contura dinţii de ferăstrău deasupra orizontului. în spatele ei se aflau colinele întunecate de la Ngnong Hills, pe care le străbătuse la ieşirea din Nairobi, ultima verigă a vieţii sale trecute.

Kate sosise în capitală cu o săptămână mai înainte, după un zbor direct New York - Nairobi, în timpul căruia avusese tot timpul să lege o conversaţie cu pasagerul aşezat lângă ea. Jumătate francez, jumătate arab, se

numea Ali Boucret şi avea pământuri atât în Kenya, cât şi în Tanzania. Cu un zâmbet atrăgător, îi explicase lui Kate că proprietăţile lor de pe terenurile înalte din Kenya erau vecine şi o invitase graţios pe tânăra femeie să vină câteva zile pe domeniul lui de pe insula Zanzibar din largul coastelor tanzaniene. Kate se afla într-o perioadă a vieţii sale din care bărbaţii erau excluşi, mai ales domnii seducători, debordând de farmec şi gata să-i ofere lumea întreagă. Prin urmare, lipsindu-i puterea de a-i răspunde lui Ali că nu avea nici o intenţie să-i accepte invitaţia, se mulţumise să-i adreseze un zâmbet evaziv.

Din fericire, bărbatul nu încercase să-şi impună prezenţa după ce avionul aterizase pe pista din Jomo Kenyatta şi Kate şi-l alungă repede din memorie când trebui să se adâncească în mulţimea de complicaţii administrative necesare obţinerii unei vize şi a unui permis de muncă.

Timp de o săptămână, Kate se dusese în fiecare zi la biroul de imigrări pentru a se asigura de bunul mers al dosarului său şi-şi petrecuse timpul liber vizitând oraşul şi echipându-se pentru ultima parte a călătoriei, Nyeri şi plantaţiile din Ndege Hills.

Nairobi era un oraş cosmopolit şi zgomotos, dar fascinant şi după ce trecuse de primele clipe de dezorientare, Kate se plimbase cu o reală plăcere de-a

lungul bulevardelor largi unde se întâlneau europeni cu ţinute uşoare din bumbac, indiene graţioase înfăşurate în sariuri, sikhşi cu turbane şi femei swahili cu jupe în culori vii. Manghieri şi bambuşi cu flori galbene împodobeau grădinile caselor mici, în timp ce arbori tropicali cu flori violete şi albastre creşteau din belşug lângă imobile. Cartierul asiatic era partea cea mai exotică din Nairobi, cu străduţe înmiresmate de miile de parfumuri ale plantelor aromatice. Pentru Kate, spectacolul din acest loc bizar fusese benefic, deoarece formase un fel de ecran între amintirile triste lăsate în Statele Unite şi viitorul spre care se îndrepta de acum.

Puţin timp după sosirea în oraş, Kate fu contactată de un ziarist şi-i acordase o întâlnire în curtea interioară a hotelului Norfolk, în care răspunsese cu amabilitate întrebărilor sale:

- Sunt posesoarea unei diplome a şcolii veterinare de la Universitatea din California, explicase. Mi-am petrecut o parte a copilăriei în Kenya şi asta explică poate de ce m-au interesat în special animalele sălbatice. Proiectul meu este de a forma un parc natural pe pământurile înalte ale Kenyei, datorită unei subvenţii care mi s-a acordat de un organism american.

Totuşi, Kate se abţinuse să meargă prea departe cu confidenţele şi ascunsese faptul că pământul pe care se va instala era proprietatea sa, deoarece nici ea însăşi

nu credea încă asta, aşa că se mulţumise cu un răspuns evaziv când interlocutorul său se mirase că o tânără femeie atât de frumoasă nu era însoţită de un soţ.

Kate urcă din nou în Peugeot, gata să reia lupta cu imposibila sa cutie de viteze, atât de diferită de cutiile automate cu care o obişnuiseră maşinile americane. De fapt, totul era diferit acum şi asta cu siguranţă o speriase în asemenea măsură, încât fusese gata să ia primul avion şi să renunţe la visul său nebunesc de viaţă sălbatică. Dar oare la cine s-ar fi putut întoarce în această ţară?

Kate îşi aminti cu tristeţe de insistenţa ironică a reporterului:

- Fără soţ, doctore Shannon? Cum să cred asta?

Adevărul era cu totul altul. Timp de doi ani lungi, Kate fusese o soţie fidelă şi iubitoare. Dar o decepţie dureroasă o făcuse incapabilă să aibă mai mult timp încredere în căsătorie şi mai puţin în dragoste.

Privirea lui Kate devenise dură în timp ce se aţintise asupra şoselei largi care cobora în serpentine spre falezele abrupte care marcau marginea orientală a imensei falii geologice numită Marea Groapă.

Rula spre nord, paralel cu această cicatrice naturală, încercând să nu se mai gândească la propriile cicatrice, din păcate prea prezente în mintea sa.

Chiar în ajun, plânsese o bună parte din noapte

amintindu-şi de căsătoria catastrofală cu Brent Hardy. Dar durerea îi fusese şi mai mare când îşi dăduse seama în ce măsură o împietrise durerea şi o făcuse atât de neîncrezătoare, încât poate nu va mai putea iubi niciodată

Când îl cunoscuse pe Brent, erau amândoi în anul al doilea de studii superioare, ea la şcoala veterinară, iar el la facultatea de drept din San Francisco. Brent era un tânăr foarte frumos şi avea un Porsche roşu-aprins, care contribuise nu puţin la impresionarea tinerei fete, de-abia ieşită dintr-o mică localitate din Valea Sacramento. Bărbatul fusese fermecat de silueta graţioasă a lui Kate, de părul său strălucitor şi de faptul că era fiica unui medic de renume internaţional şi a unei femei a cărei ultimă cucerire era un duce austriac.

Kate era candidă şi Brent nu avusese nici o greutate s-o ia de soţie. La întoarcerea din călătoria de nuntă, tânăra căsătorită aflase că soţul său se îndatorase din greu pentru a-şi plăti studiile şi luxoasa maşină pe care ea o admirase atât de mult. Apoi Brent îi propuse să renunţe la şcoală şi să muncească pentru a contribui la nevoile menajului lor.

-Apoi, îi explicase, îndată ce voi fi instalat, îţi vei putea relua studiile întrerupte.

Incapabilă să se opună dorinţei sale, Kate acceptase cu naivitate.

La şase luni după nuntă, nişte prieteni bine intenţionaţi o informaseră pe Kate despre infidelităţile soţului şi când îi ceruse explicaţii, Brent se înfuriase şi negase. Dar mai târziu, începuse să facă aluzii la "libertatea cuplurilor", până în clipa în care renunţase pur şi simplu să-şi justifice absenţele.

înăbuşindu-şi mândria, Kate rezistase, sperând să vadă într-o zi îmbunătăţindu-se comportamentul lui Brent. Părinţii săi îi dăduseră deja exemplul unui cuplu destrămat şi tânăra femeie îşi jurase să facă orice pentru a nu cunoaşte acelaşi calvar.

După ce-şi termină studiile, Brent însuşi începu o procedură de separare şi obrajii lui Kate se îmbujorau încă de mânie când îşi amintea ultimul argument pentru infidelitate.

- Eşti rece şi fără inimă, îi reproşase după ce o chinuise şi o trădase timp de doi ani.

La două luni după divorţ, Brent se căsătorise cu una dintre cele mai bune partide din oraş.

în timp ce drumul îi trecea prin faţa ochilor, Kate îşi aminti cu amărăciune atitudinea nedemnă a fostului său soţ. Ea îi sacrificase toată independenţa, dar îşi promisese să nu mai facă asta niciodată.

Era după-amiaza târziu când Kate ajunse în regiunea muntoasă din Aberdare, în marginea regiunii kikuyu cu micile colibe răspândite în peisajul de un verde profund.

Fermele de pe pământurile joase de aici cultivau tutun şi porumb, în timp ce stepele din regiunile înalte erau proprietatea cooperativelor de cafea şi cânepă.

Savana imensă cu vegetaţia uscată şi parfumată era departe în spatele lui Kate. Acum se afla într-o regiune de coline, mai pitorească şi în acelaşi timp mai misterioasă, făcută din văi mărginite de coaste verzi sau de vârfuri stâncoase.

Kate se simţi cuprinsă de o anumită emoţie pătrunzând în acest decor, care fusese al copilăriei sale. Trăise doi ani la Nyeri, între patru şi şase ani şi mersese la şcoală cu copiii triburilor locale.

Frânturi de kikuyu îi veneau în minte, ca şi cuvinte în swahili, limba oficială, dar nu mai era în stare să formeze o frază completă.

Neliniştea îi dispăruse şi Kate deveni mai încrezătoare. Se surprinse chiar râzând din toată inima când fu obligată să frâneze brusc pentru a lăsa să treacă o turmă de oi care traversau şoseaua în urma unui bătrân cioban indiferent.

Pentru Kate, această regiune era strâns legată de amintirea mamei sale, deoarece nu cunoscuse altă viaţă de familie decât cea pe care o trăise în aceste locuri, până în clipa în care tatăl său luase avionul spre California, luându-şi fetiţa cu el.

Pe urmă, Kate n-o revăzuse pe Jacquelyn decât în

rare ocazii, ultima având loc anul trecut, când aceasta din urmă îi trimisese un bilet de avion la clasa întâi, invitând-o să vină s-o viziteze la Paris.

Jacquelyn nu arătase nici o compasiune când fiica sa îi povestise dezamăgirile conjugale. Se preocupase mai mult s-o ducă pe Kate la mari croitori, pentru a pune în valoare silueta superbă a tinerei femei, care semăna atât de mult cu cea pe care o avusese ea odinioară.

Sase luni după întoarcerea în Statele Unite, Kate află de moartea Jacquelynei, ca urmare a unei boli lungi pe care şi-o ascunsese cu grijă.

- Mama dumneavoastră v-a lăsat moştenire proprietatea pe care o avea în Africa, îi explicase notarul parizian, care se ocupa de succesiune. Este vorba de patru sute de hectare de coline, de casă şi un mic lac artificial care au fost trecute pe numele mamei dumneavoastră de Ford Michaels, în ziua căsătoriei lor. Când s-au despărţit, nici unul dintre ei nu s-a gândit să aranjeze situaţia şi astfel, aceste terenuri aparţin oficial Jacquelynei sau urmaşilor săi de douăzeci de ani, în timp ce familia Michaels este proprietară de facto.

La început, Kate se gândise să restituie familiei Michaels un bun asupra căruia simţea că nu avea nici un drept. Apoi se gândise mai bine.

La urma urmei, oare Ford Michaels nu-i furase mama cu douăzeci de ani mai înainte? Proprietatea i se

păru atunci o biată compensaţie şi se hotărî s-o folosească.

De altfel, pentru un tânăr veterinar idealist, acest cadou neaşteptat reprezenta posibilitatea de a-şi concretiza o dorinţă care-i era dragă, cu atât mai mult cu cât suma de bani lichizi lăsată de mama sa îi permitea să trăiască, deşi cu chibzuială, timp de cel puţin un an.

Aşadar, Kate luă legătura cu un organism de ajutorare al animalelor pe cale de dispariţie, care acceptase să finanţeze o parte din proiectul său. Cât despre autorităţile din Nairobi nu scăpară ocazia s-o încurajeze, pentru că acţiunea le va pune în valoare parcul naţional, fără să-i coste un ban.

în timp ce visul lui Kate era pe punctul să se materializeze, tânăra femeie se întrebă cu îngrijorare cum va fi primită de Ford Michaels. Acesta din urmă nu catadicsise să arate că primise scrisoarea pe care i-o adresase, pentru a-l informa despre intenţiile sale.

Amintirea lui Ford Michaels era încă foarte exactă în memoria sa, în ciuda lungilor ani scurşi.

Kate nu uitase trăsăturile sale de o frumuseţe austeră. Luase obiceiul să vină să joace bridge la ei acasă, şi în ciuda vârstei sale fragede, fetiţa înţelesese repede cât de diferit era Ford Michaels de tatăl său. în acea perioadă, Steve Shannon era un bărbat seducător,

dar lipsit de ambiţie. Indiferent la avere, renunţase la o practică privată foarte profitabilă, pentru a se consacra cercetării medicale, în timp ce Ford Michaels era un conducător de oameni, impozant şi autoritar.

Kate îşi aminti de asemenea de vizitele tot mai dese ale Jacquelynei pe plantaţia lui Ford, vizite în care nu-şi luase niciodată fetiţa. Raporturile dintre părinţii săi deveniseră din ce în ce mai tensionate şi, într-o zi, Steven Shannon luase brusc hotărârea să plece din Kenya, pentru a se întoarce cu Kate în California natală, unde murise câţiva ani mai târziu, fără să mai rostească vreodată numele mamei sale. Anul trecut, în timpul sejurului său la Paris, Kate îndrăznise să-i pună Jacquelynei întrebările care o frământau de atât de mult timp.

- Vezi tu, îi explicase aceasta din urmă cu o candoare dezarmantă, când m-am căsătorit cu tatăl tău, avea în faţă un viitor strălucit si visam deja la o viaţă de lux, făcută din recepţii si călătorii. în locul acestora, m-a dus în Kenya, la capătul lumii, care vei fi de acord cu mine, este departe de a avea atracţiile din Megeve sau Saint-Tropez! Ce vrei, eram tânără, frumoasă si ambiţioasă, nu eram făcuţi să ne înţelegem!

Atunci, Ford Michaels oferise admiraţia, banii si dragostea sa frumoasei Jacquelyn. O luase în căsătorie, apoi, când se despărţiseră, ea plecase în căutarea unor

noi emoţii.

Kate începu să tremure. Noaptea venea brusc în Africa si un vânt usor, glacial, tocmai începuse să sufle. Deasupra capului se auzi zgomotul făcut de un motor si tânăra femeie ridică ochii pentru a scruta cerul. Zgomotul continuu, neaşteptat al motorului micului avion îi trezi brusc o amintire la care Kate nu se mai gândise vreodată. Era la Nyeri si traversa orasul în compania mamei sale, care o ţinea de mână. Brusc, un aparat mic trecuse deasupra capetelor lor, la joasă altitudine si Jacquelyn se oprise în mijlocul străzii strângând mai puternic mâna fiicei sale, cuprinsă parcă de o emoţie tainică. Apoi, murmurase cu un râs usor complice spre fetiţa sa: "trebuie să fie Edwin, ia lecţii de pilotaj".

Edwin! Kate uitase că Ford avea un fiu. Trebuia să fie cu doisprezece sau treisprezece ani mai mare decât ea. Mâinile tinerei femei se crispară nervos pe volan. Asadar, poate va trebui să înfrunte doi bărbaţi în loc de unul!

- Asta nu-mi schimbă cu nimic drepturile, îşi spuse cu voce tare, pentru a se linişti. Acest pământ îmi aparţine şi n-am intenţia să mă las prădată.

Totuşi, curajul o părăsi şi se hotărî să facă un ocol pentru a-şi vizita domeniul, fără a rula prin faţa casei lor. Epuizată de lunga călătorie, nu avea decât o

dorinţă, să se odihnească în căsuţa sa mică de ţară şi să lase pe a doua zi confruntarea inevitabilă.

Ajunsă în apropierea barajului, opri Peugeotul pentru a merge să admire mai de aproape micul lac înconjurat de copaci, care-i aparţinea de acum. Nivelul apei era extrem de scăzut, cu siguranţă din cauza lunilor de secetă trecute şi Kate întârzie îndelung privind păsările care se mişcau graţios pe suprafaţa argintie, pândind vreun ţânţar sau o altă pradă asupra căreia să se repeadă bătând din aripi, înainte de a-şi relua locul în înaltul cerului.

în sfârşit, Kate se întoarse de la spectacolul liniştit, pentru a urca din nou în maşină. Nu mai era mult până la capătul călătoriei şi vedea deja, din drum, căsuţa construită pe partea laterală a colinei care domina barajul, înconjurată de o verandă cu zăbrele, invadată de zorele.

Cerul era deja presărat cu stele când se putu opri, în sfârşit, în faţa casei "sale", cu inima palpitând de emoţie. Din pădurea înconjurătoare se auzeau zgomotele lumii animale şi Kate înaintă spre treptele de la intrare ca spre un altar.

Tocmai suise ultima treaptă, când un strigăt pătrunzător o încremeni pe loc. Simultan, silueta suplă a unei feline aproape la fel de mare ca ea şi apărută de nicăieri, trecu foarte aproape dintr-o săritură, înainte de

a dispărea în luminiş. Instinctiv, Kate închise ochii şi scoase un urlet îngrozit, agăţându-se de balustradă. Când deschise din nou ochii, animalul enorm dispăruse în noapte şi rămăsese singură şi umilită de teama sa. Totuşi, se hotărî să se înarmeze cu un baston de bambus înainte de a pătrunde în interior, pentru a se simţi mai în siguranţă.

O nouă nelinişte o cuprinse când observă că uşa de la intrare era întredeschisă. Cu o mână nesigură, Kate împinse batantul care scârţâi în balamale, apoi, fără să înainteze, aruncă o privire în jurul încăperii. în faţa şemineului se afla un fotoliu din palmier şi observă repede că era ocupat de o formă omenească. Kate fu în culmea fericirii când forma se mişcă şi-şi flutură deasupra capului arma improvizată, ca pe o bâtă.

O clipă după aceea, bărbatul, deoarece era un bărbat, se ridică leneş, ca şi când îşi terminase siesta, pentru a face faţă tinerei femei. Era înalt şi umerii îi erau laţi şi musculoşi. în penumbră, Kate distinse trăsăturile unei feţe care-i părea vag cunoscută.

Atunci înţelese că vizitatorul său nu era altul decât fiul lui Ford Michaels. Privirea sa, strălucind ca a unui leopard, urmărea cu interes formele graţioase ale siluetei feminine, oprindu-se asupra conturului picioarelor, pentru a urca în grabă până la faţa delicată încadrată de părul bogat şi strălucitor.

Insolenţa acestui examen se confirmă când vorbi cu un dispreţ arogant:

- Doctor Shannon, presupun?

Contrariată şi descumpănită în acelaşi timp de cinismul şi de prezenţa sa neaşteptată, Kate nu ştia cum să reacţioneze. îşi reproşa încă strigătul de groază copilărească de pe verandă. în cele din urmă, înaintă spre mijlocul încăperii şi punându-şi arma ridicolă pe o masă, răspunse pe un ton tăios:

- Exact. Sunt Kate... Katherine Shannon. La rândul meu, presupun că sunteţi fiul lui Ford Michaels.

Edwin ignoră răceala din tonul său.

- Sper că nu v-a speriat Kali, observă cu prefăcută solicitudine. L-am găsit în pădure când era pui, acum doi ani. Fusese părăsit şi l-am adoptat, dar nu s-a domesticit cu adevărat şi încă i se întâmplă să se comporte sălbatic.

Lui Kate nu-i trebui mai mult pentru a bănui că Edwin aşezase intenţionat animalul sub verandă, pentru a o îngrozi. Era gata să-i replice că avea experienţă cu animalele sălbatice şi că ele n-ar speria-o, dar îşi aminti de strigătul de panică ce-i trădase lipsa de experienţă.

Furioasă că-şi dezvăluise slăbiciunea şi nemulţumită la ideea că Edwin îşi permisese să intre în casa ei fără permisiune, Kate se hotărî să fie sarcastică.

- Vă sunt extrem de recunoscătoare că aţi organizat

acest comitet de primire, spuse cu un zâmbet stereotip. Totuşi, permiteţi-mi să vă amintesc că vă aflaţi pe o proprietate particulară.

Cu bărbia ridicată, îl sfida pe Edwin cu privirea sa ca smaraldul. Marcat încă de amintirea unei femei, atât de asemănătoare cu aceasta, a cărei crudă nepăsare îi pusese universul în pericol, Edwin interpretă această atitudine ca o expresie a unui egoism autoritar, în timp ce, de fapt, nu era vorba decât de hotărâre.

Si o consideră imediat ca pe o intrusă decisă să semene discordie din simplă plăcere. Era incapabil să perceapă frigiditatea acelei femei care îşi făurise o carapace pentru a se apăra de agresiunile exterioare.

Edwin nu cunoştea decât un lucru, mânia profundă care-i amintea de clipe penibile, vechi de douăzeci de ani. Si Kate, care-i observase ura, îi plătise uşor cu aceeaşi monedă. Se înfruntară astfel în tăcere până în clipa în care atmosfera încăperii păru saturată de tensiune agresivă. Kate nu avea intenţia să se declare învinsă; refuză să coboare privirea şi declară în cele din urmă cu o voce calmă:

-Am intenţia să mă instalez aici, Edwin Michaels. Vreau să fac o rezervaţie de animale pentru speciile africane pe cale de dispariţie.

- Stiu. Am citit articolul din "Standard". Aţi dat dovadă de o mare abilitate prezentându-vă ca tânăr

veterinar venit să se împotrivească dispariţiei speciilor noastre de animale sălbatice. în mod sigur, acel articol emoţionant vă va permite să obţineţi numeroase susţineri.

- Este posibil, răspunse Kate, ignorându-i deliberat tonul sarcastic. Un lucru este sigur, totuşi, nu mă aştept nici la aprobarea, nici la ajutorul dumneavoastră.

- Aroganţa dumneavoastră este foarte imprudentă, doctore. La urma urmei, aici sunteţi o străină, o intrusă.

Ochii cu reflexe aurii căpătaseră o strălucire neelegantă.

- Se pare că uitaţi că mi-am petrecut o parte a copilăriei în această ţară, îl corectă Kate. Nu sunt străină aici şi ştiu exact ce vreau.

Se îndreptă spre uşă, ca pentru a-i arăta că întrevederea luase sfârşit.

- Si mama dumneavoastră ştia ce voia, exclamă Edwin.

Remarca o lovi ca un bici şi se întoarse din nou cu faţa înainte
de a protesta cu înflăcărare:

- Eu nu sunt Jacquelyn.

- Nu, sunteţi fiica ei, precizăEdwin cu o ambiguitate insuportabilă.

Din nou privirea ca ambra se aţinti asupra ei, în acelaşi timp agresivă şi încărcată de o dorinţă

nedesluşită în timp ce-i mângâia curbele umerilor, talia fină şi conturul şoldurilor.

De la divorţ, Kate pierduse orice noţiune a feminităţii sale. Brent o făcuse să-şi piardă încrederea în ea şi eşecul îi lăsase un gust amar de umilinţă şi brusc, acest străin îşi permitea s-o privească de parcă era o pradă inocentă şi dorită.

Agasată şi descumpănită de propria sa reacţie în faţa pasiunii ambivalente pe care o citea în privirea dură a lui Edwin, înaintă din nou spre uşa rămasă deschisă.

- Noapte bună, domnule Michaels, reuşi să articuleze cu o voce fără inflexiuni.

- La revedere, doctore Shannon. Sunt fericit că am făcut cunoştinţă cu fermecătoarea noastră invitată, spuse bărbatul cu un aer sarcastic.

- Greşiţi, Edwin Michaels, îl corectă Kate, cu un zâmbet îndrăzneţ. Nu sunt invitata dumneavoastră. Sunt acasă la mine.

- Vom mai vorbi despre asta, ripostă Edwin ridicând din umeri. Până atunci, ne veţi face onoarea să veniţi să cinaţi cu noi mâine? Sunt sigur că tata va fi curios să vă revadă.... după atâţia ani.

- Mulţumesc, răspunse Kate pe un ton tăios. Mi-aş reproşa să nu-i satisfac curiozitatea.

în clipa în care Edwin se pregătea să iasă pe uşă, se

razgândi şi se duse să ia ceva ce uitase lângă fotoliu. Kate observă cu mirare că era vorba de o puşcă.

- Vreţi să v-o las? îi propuse Edwin cu inocenţă.

- Evident nu! protestă Kate. Sunt aici pentru a veni în ajutor animalelor, nu pentru a le ucide!

Bărbatul râse uşor ironic.

-Ascultându-vă, vă puteţi dispensa de multe lucruri, doctore, exclamă.

Dar cred că vă veţi schimba repede părerea.

Kate îl privi îndepărtându-se de-a lungul cărării, urmat de pisica-tigru pe jumătate domesticită, care-l aşteptase moţăind pe capota caldă a Peugeotului.

îndată ce dispărură, Kate îşi scoase bagajele din maşină şi se duse să se zăvorască în noua sa locuinţă.

în timp ce se strecura în sacul de dormit, îşi aminti numele pe care Edwin i-l dăduse animalului său apropiat: Kali. Ceea ce în swahili însemna "temutul".

"Temutul înglobează, animal de temut şi bărbat de temut", murmură adormind.

Capitolul 2

Kate se trezi în zori, în croncănitul îndepărtat al unui corb cu corn. După ce se spălă rapid sub jetul ca gheaţa al duşului, îmbrăcă nişte pantaloni kaki şi un pulover verde-gălbui, apoi se duse pe verandă. Asprimea spartană a instalaţiei sale sanitare fu repede uitată când se află în faţa spectacolului sublim al zilei care începea. în depărtare, un stol de egrete zburau într-un V perfect în ceaţa dimineţii, suspendată deasupra culmilor.

O luă pe un mic drum care cobora de-a lungul colinei. Aerul rece era parfumat de liliac, orhidee şi mentă sălbatică. Desişurile foşneau de miile de zgomote ale naturii care se trezea. Tânăra femeie se întrebă brusc dacă va întâlni vreun elefant în timpul plimbării sale. Stia că aceste paciderme, departe de a se izola în câmpiile vaste, erau de fapt excelente căţărătoare. în ciuda interesului pe care-l simţea faţă de ele, Kate nu-şi dorea deloc să se afle nas în nas cu vreunul dintre ei.

Cărarea se lărgi si Kate se află curând pe un promontoriu care domina toată valea. La picioarele sale se întindea domeniul Ndege Hills cu vastele sale plantaţii si casa din piatră minusculă în raport cu impozantul munte Kenya, care domina tot orizontul la est. Soarele se ridica încet în spatele muntelui si

curând, culmea de gheaţă începu să strălucească asemenea unui diamant, în timp ce cerul lua culoarea aramei.

Când văzu turme de antilope zbenguindu-se vesele într-un torent pe flancul stâncos, Kate începu să râdă de fericire. Era ca si când regăsise paradisul pierdut si fericirea sa supremă ar fi fost deplină dacă nu s-ar fi simţit obsedată confuz de ameninţarea unei anumite priviri de ambră...

Ochii i se aţintiră din nou asupra casei familiei Michaels si imaginea lui Edwin, asa cum i se prezentase în ajun, îi apăru în minte. Nu scăpase ocazia să-si arate dispreţul faţă de tânăra femeie, dar în acelasi timp aceasta crezu că percepuse în ochii lui un fel de dorinţă senzuală care o fascinase si o speriase în acelasi timp. Pe de altă parte, dacă se asteptase oarecum la o primire reticentă din partea lui Ford Michaels, nu fusese în nici un fel pregătită pentru confruntarea cu fiul său si perspectiva cinei cu doi bărbaţi era departe s-o încânte.

Oare care va fi comportamentul bărbatului care o iubise pe Jacquelyn cu douăzeci de ani mai înainte? Ura provocată de decepţia sa suferise o diminuare în timp? Ford Michaels era la fel de încântat ca Edwin în a o face răspunzătoare pe Kate de nestatornicia mamei sale?

Cu siguranţă, Edwin o considera pe Kate ca pe o intrusă, cum fusese Jacquelyn în trecut, si tânăra femeie

putea cu greu să spere o atitudine mai generoasă din partea lui Ford. Totusi, îsi vor da seama că era complet diferită de Jacquelyn. Kate venise doar pentru a intra în posesia a ceea ce-i aparţinea legal. "Şi n-am intenţia să-mi vând drepturile cu preţ redus!" îsi spuse cu tărie.

La lumina nemiloasă a zilei, încântătoarea căsuţă de deasupra barajului îşi descoperea numeroasele defecte şi Kate trebui să facă apel la tot entuziasmul său pentru a ignora slăbirea zidurilor sau găurile din acoperiş care ar trebui astupate înainte de ploile de martie, pentru a se consacra cu toată inima unei curăţenii mari indispensabile. Cum ferestrele nu mai aveau geamuri, îşi spuse cu umor că astfel va avea mai puţine de făcut, căutând în acelaşi timp să-şi înăbuşe impresia de vulnerabilitate pe care i-o inspirau acele deschideri libere spre natură.

Spre sfârşitul după-amiezii, locul era transformat şi Kate se putu în sfârşit aşeza pentru a examina cu satisfacţie rezultatele eforturilor sale. Bucătăria era acum ireproşabilă, cu diferitele produse de băcănie aranjate cu grijă în borcane bine închise pe etajere şi ustensilele agăţate de cârligele instalate deasupra anticei maşini de gătit cu lemne. Camera fusese aerisită şi salteaua, după ce-şi petrecuse ziua la soare, îşi reluase locul pe somiera ştearsă de praf înainte de a fi împodobită cu draperii pe care Kate le adusese din

Statele Unite. în scurta şedere la Nairobi, îşi permisese să cumpere o încântătoare lenjerie de pat din bumbac indian, cât şi metraj de pânză în culorii vii, din care avea intenţia să facă perne şi o faţă de masă.

Kate îşi aranjase cărţile medicale în mica bibliotecă instalată deasupra vetrei şi pereţii erau acum înveseliţi de numeroase gravuri cu animale sălbatice.

Reconfortantă de aspectul în sfârşit ospitalier al noii sale locuinţe, Kate se hotărî apoi se meargă să adune lemne. De fapt, bănuia că va avea ocazia să consume o mare cantitate pentru a alimenta atât primitivul aparat de fierbere, cât şi cele două şemineuri destinate s-o apere de frigul nopţilor din acea regiune muntoasă.

Desigur, Kate nu alesese un mod de viaţă uşor, dar constată cu plăcere că rusticitatea căsuţei sale nu-i înfrânase în nici un fel entuziasmul. înainte de orice, era liberă şi singura stăpână şi asta era cel mai important.

- Nu mă impresionezi, Edwin Michaels, murmură Kate amintindu-şi silueta înaltă care i se prezentase în penumbră.

Totuşi, avea un nod în stomac la ideea de a cina la plantaţie. Ghicise instinctiv în Edwin un adversar de temut.

în timp ce-şi umplea coşul cu lemne uscate, Kate încerca să examineze situaţia cu logica sa obişnuită, dar i se părea că o schimbare abia perceptibilă era pe cale

să se petreacă în ea, ca şi când o coardă sensibilă pe care o crezuse moartă era pe cale să iasă din amorţeală. în ciuda aerului său ironic şi de aversiune de-abia ascunsă, Edwin îi amintise lui Kate că era femeie.

Oare înţelesese că inima lui Kate începuse să bată mai tare, împotriva voinţei sale, când aproape o mângâiase cu privirea? Evaluând dimensiunea pericolului de a se lăsa impresionată, scutură din umeri cu iritare. Nici un bărbat nu avea loc în viaţa lui Kate şi Edwin Michaels mai puţin decât oricine.

Când se strecură sub duş înfiorându-se dinainte, Kate constată cu încântare că apa conţinută de cisternă, expusă soarelui zilei, devenise călduţă.

"Mă aclimatizez", constată în timp ce-şi spăla părul, dându-i strălucirea roşcată.

O clipă, se gândise să meargă la invitaţia familiei Michaels în ţinută dezordonată, dar brusc, i se păru mai potrivit să se arate aşa cum era cu adevărat: o persoană cu calităţi profesionale indiscutabile şi femeie. Dar o femeie care nu se simţea ameninţată de forţa lui Edwin Michaels, o femeie sigură de ea, de neclintit.

Kate îşi cercetă cu mulţumire imaginea în oglindă. îmbrăcase o rochie din lână fină de angora a cărei culoare bronz contrasta delicat cu reflexele arămii ale părului strâns în părţi de doi piepteni cu paiete.

De teamă să nu-şi distrugă pantofii eleganţi din şevro, se hotărî să ia maşina. Când casa familiei Michaels îi apăru în faţă după o curbă a drumului, îi păru mult mai impozantă decât crezuse. Faţada din piatră ocru se afla încă sub ultimele raze ale soarelui african şi aveai impresia că locuinţa era piesa dominantă a peisajului minunat care o înconjura.

Aerul era înmiresmat de parfumul arbuştilor tropicali, care se îmbina cu mirosul uşor acrişor al arborilor de cafea. Coborând din maşină, Kate îşi plimbă visătoare privirea peste uriaşa plantaţie, întrebându-se ce suprafaţă putea acoperi. Jos, în vale, ţăranii kikuyu începuseră să aprindă lămpile în faţa colibelor mici conice şi punctele luminoase semănau cu nişte licurici.

în sfârşit, înţelegând că nu putea întârzia mai mult, Kate se hotărî să urce treptele de la intrare şi să sune. După o clipă, uşa se deschise şi apăru o tânără fată africană încântătoare, îmbrăcată într-o jupă de pânză în culori vii. Pometii proeminenţi şi ochii uşor migdalaţi aminteau nişte strămoşi arabi sau indieni, în ciuda pielii de culoarea cafelei cu lapte şi a părului ondulat. Putea avea şaptesprezece sau optsprezece ani.

-Bună ziua, spuse cu amabilitate Kate, întinzându-i mâna. Mă numesc Kate Shannon.

Surprinsă de gest, tânăra africană avu o mişcare de a se da înapoi, pe care o control' imediat înainte de a

răspunde cu un zâmbet intimidat:

- Eu sunt Sattima.

Apoi se dădu într-o parte pentru a o lăsa pe Kate să intre. în acea clipă, apăru Edwin în uşa dintre salon şi vestibul. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se rezemă neglijent de canat pentru a măsura invitata cu un aer insolent.

- Aţi reuşit să ajungeţi întreagă până aici! observă în loc de formulă de politeţe.

- Vă aşteptaţi să fiu devorată de vreun rinocer? întrebă Kate.

- Credeam că rinocerii sunr erbivori, doctore Shannon. Că se hrănesc exclusiv cu iarbă. Izbucni într-un râs sonor, care ar fi putut fi plăcut, dacă n-ar fi fost sarcastic.

- Era un mod de a vorbi, se corectă Kate, în timp ce ochii ei aruncau fulgere.

Mulţumit de câştigarea primei manşe, Edwin se întoarse spre Sattima pentru a o ruga să aducă nişte pahare în salon, în timp ce Kate profită de asta pentru a-l observa pe furiş. Faţa bronzată de orele lungi petrecute sub soarele ecuatorial, nu era totuşi atât de întunecată cum îşi imaginase în ajun. Părul şaten, presărat cu şuviţe argintii amintea de coama unui leu. Statura părea şi mai impozantă în lumina puternică din antreu, decât i se păruse în penumbra căsuţei sale. Dar înainte de orice, Kate fu impresionată de profilul său.

Era ca şi când un sculptor neglijent îşi abandonase lucrarea lăsând colţurile în stare brută, în loc să încerce să le şlefuiască. Acum Kate, înţelese că aerul întunecat era probabil manifestarea gândurilor sale tainice şi, fără să vrea, îşi dori să le cunoască.

Edwin se întoarse spre ea şi-i surprinse privirea gânditoare. Kate se prefăcu absorbită în contemplarea unui tablou aflat lângă el, dar bărbatul nu se lăsă înşelat şi râsul său sarcastic răsună din nou când atinse braţul tinerei femei pentru a o conduce în salon. Spre marea sa surpriză, Kate resimţi contactul degetelor gazdei sale pe cot cu o intensitate incredibilă şi fu aproape uşurată când aceasta îşi vârî din nou mâinile în buzunare.

Salonul era o încăpere vastă în care se îmbinau cu subtilitate stilul european şi arta africană: câteva tablouri de Turner, piei de zebre şi mobile englezeşti pe care se învecinau brăţări din aramă ale scavelor, sculpturi în abanos din Tanzania şi obiecte din porţelan de Sevres.

Kate îşi stăpâni cu greu un frison de nemulţumire la vederea unei puşti cu lunetă atârnată pe perete. Deşi nu făcuse nici un comentariu, Edwin îi percepu dezaprobarea.

- Unii indivizi trăiesc pentru a ucide, doctore Shannon, în timp ce alţii ucid pentru a trăi, rosti în spatele său cu o voce inexpresivă, lipsită de orice

ironie. Ar trebui să faceţi diferenţa.

Kate se întoarse pentru a-şi aţinti asupra lui ochii de smarald irizaţi cu puncte aurii.

- Trebuie să înţeleg că vânaţi?

Edwin se apropie de ea pentru a desprinde vechea muschetă atârnată deasupra şemineului. Tintuindu-şi propria imagine reflectată în geamul ferestrei, răspunse pe un ton evaziv.

- Am vânat mult, într-o anumită perioadă.

- în mod profesionist? insistă Kate ridicând sprâncenele.

Edwin încuviinţă cu un zâmbet silit.

- într-adevăr. M-am ocupat de safariuri care plecau din Nairobi. Asta a fost la întoarcerea mea din Anglia, după ani de izolare la universitate.

- Ce mod ciudat de a relua contactul cu pământul african, estimă Kate pe un ton dezaprobator. Edwin luă un aer grav.

- Echilibrul naturii africane este fragil, începu el. Este important să se menţină o proporţie exactă între prădători şi prăzi şi când balanţa ameninţă să se încline în favoarea uneia sau alteia dintre categorii, vânătoarea organizată este un mod excelent de a redresa situaţia.

- Permiteţi-mi să nu fiu convinsă de necesitatea de a omorî, insistă Kate, cu vehemenţă.

- Chiar dacă un leopard periculos dă târcoale în jurul

proprietăţii dumneavoastră, sau dacă un elefent furios ameninţă să devasteze un sat? o întrebă Edwin privind-o drept în ochi.

- Există alte moduri de a menţine echilibrul naturii, declară tânăra femeie cu siguranţă. Este unul din motivele pentru care am venit în această ţară.

- înţeleg, murmură Edwin cu un aer ironic. De fapt, doctore, sunteţi vegetariană?

- Nu..., admise Kate cu o voce ezitantă.

- Ei bine, asasini ca mine procură carnea pe care o mâncaţi.

în acea clipă izbucni în râs şi tânăra femeie înţelese, dar prea
târziu, că încă de la începutul conversaţiei încercase să-i întindă o cursă.

Sattima veni să aducă paharele, făcând o fericită diversiune.

- Ce vă pot oferi? întrebă Edwin, devenit subit o gazdă atentă.

- Porto, spuse tăios Kate.

Devenise neplăcut să stea de vorbă cu însoţitorul său şi Kate aştepta cu nerăbdare sosirea lui Ford Michaels. Tânăra servitoare îi prezentă o tavă cu sandvişuri diferite.

- Cât sunt de apetisante! exclamă Kate.

Sattima roşi de plăcere înainte de a fugi la

bucătărie, speriată de propria îndrăzneală. Edwin observase scena cu amuzament.

- Nu sunt foarte mulţi europeni în regiune, doctore Shannon, spuse. S-ar putea să vă simţiţi foarte singură.

- N-am venit în Africa pentru a vedea oameni, ripostă Kate. De altfel, nu fac parte dintre acei americani care caută compania concetăţenilor lor, pentru a se feri de influenţele ţărilor în care se află.

Edwin râse din nou ironic, în timp ce-şi puse paharul cu whisky pe şemineu. Kate îl observă cu coada ochiului. Era gentlemanul pe deplin mulţumit de starea sa, de la cizmele lustruite cu grijă, până la haina de tweed, provenind fără nici o îndoială de la un excelent croitor londonez. De data aceasta, contrasta straniu cu bărbatul care o aşteptase în ajun în casa sa, îmbrăcat într-un pulover vechi uzat, nişte pantaloni din catifea reiată care cunoscuseră şi zile mai bune şi cizme pentru hăţişuri, pline de praf.

Oare exista vreo diferenţă între aceşti doi bărbaţi? se întrebă tânăra femeie. Si imediat, deveni stânjenită şi iritată de propria curiozitate. De fapt, nu se cădea să încerce să afle dacă, în spatele măştii reci si politicoase exista într-adevăr un bărbat coleric si neîmblânzit. Tânăra femeie nu întâlnise niciodată un bărbat ca Edwin. O impresiona şi bănuia vag că nu trebuia să lase să se vadă asta.

- Nu înţeleg ce vă amuză, exclamă ea cu o voce indiferentă.

Edwin îşi reluă paharul şi începu să-i privească atent conţinutul.

- Aproape că uitasem naţionalitatea! Este un reflex tipic american să te pretinzi apărător al democraţiei. Această idee fixă îi poate face la drept vorbind insuportabili.

- N-am intenţia să vă plictisesc cu părerile mele, ripostă Kate iritată. La drept vorbind, n-am deloc păreri inflexibile, în afara celor care privesc meseria mea şi egalitatea sexelor.

- Iată o teorie interesantă, observă Edwin. Totuşi, nu credeţi că bărbaţii.... sau femeile, trebuie mai întâi să arate de ce sunt în stare?

Să răspundă, ar fi însemnat să se lase momită şi Kate, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor din şemineu, ignoră deliberat întrebarea, pentru a exclama pe un ton monden:

- Am fost surprinsă de dimensiunile domeniului dumneavoastră. Nu ştiam că este atât de mare.

- Trei sute de hectare, preciză Edwin pe un ton deloc lipsit de mândrie. Odinioară era de două ori mai întins, dar timpurile se schimbă! Când Kenya a devenit independentă, acum douăzeci de ani, tata şi cu mine am renunţat la naţionalitatea britanică pentru a rămâne

aici, deoarece iubeam această ţară şi aveam încredere în ea. Jumătate din proprietatea noastră a fost alocată cooperativelor de fermieri kikuyu şi am făcut totul pentru a încuraja această experienţă, deoarece credeam în ea.

Kate se pregătea să răspundă, când el ridică ochii pentru a se adresa cuiva peste capul ei.

- Ah, iată-te! exclamă în direcţia uşii salonului. Tocmai îi făceam invitatei noastre un mic istoric al Ndege Hillsului. I-am explicat că am dăruit jumătate din pământurile noastre statului, dar că suntem gata să ne batem pentru a apăra integritatea celor pe care le-am păstrat.

Privirea sa hotărâtă se aţinti din nou asupra lui Kate şi aceasta percepu provocarea pe care i-o lansa. întorcând capul spre noul venit, Kate observă în cadrul uşii un bărbat destul de în vârstă, rezemat în baston. Trăsăturile feţei odinioară autoritare păreau obosite şi tânăra femeie simţi un nod în gât de emoţie, recunoscându-l pe Ford Michaels. Desigur, se aşteptase să-l găsească schimbat, dar acest bătrân obosit părea atât de diferit de bărbatul solid ca o stâncă pe care-l cunoscuse odinioară!

Se ridică pentru a înainta cu graţie în întâmpinarea sa, cu un zâmbet atrăgător pe buze.

- Bună seara, domnule Michaels, spuse cu o voce

blândă, atingându-i mâna ridată. Sunt foarte fericită să vă revăd.

Urmă o tăcere apăsătoare care păru să se propage în jurul lor şi să se întindă în toată casa. Bătrânul bărbat pălise şi Kate se temu o clipă să nu-l vadă prăbuşindu-se.

în sfârşit, îşi reveni şi murmură cu o voce răguşită:

- îţi cer iertare, dragă prietenă... dar îi semeni atât de mult!

Obrajii lui Kate se îmbujorară. Oare putea să mai fie îndrăgostit de Jacquelyn în ciuda crudei sale trădări şi după atâţia ani? Părea incredibil. Ford Michaels o măsură pe Kate cu o privire scrutătoare care o jena îngrozitor şi-i fu recunoscătoare lui Edwin care întrerupse această stare de faţă în faţă insuportabilă, pentru a-şi conduce tatăl până în sufragerie.

Mâncarea fu servită în veselă din porţelan chinezesc, cu tacâmuri din argint masiv, platinate de timp.

Se servi vin din Africa de Sud în carafe din cristal, iar pâinea crocantă fusese coaptă în casă, în cuptorul cu lemne din bucătărie.

Când Sattima aduse stridii, Kate nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de surpriză.

- Oare cum puteţi procura stridii, când suntem atât de departe de coastă? întrebă.

- Nu suntem la Tombuotu! răspunse Ford Michaels, cu o urmă de aroganţă. Cu avionul, coasta nu este departe de aici.

într-adevăr, Kate îşi aminti că auzise un avion de turism zburând deasupra capului în ziua sosirii sale. Se întoarse spre Edwin şi privirile lor se întâlniră.

- Edwin, ai o licenţă de pilot, nu-i aşa?

Acesta se încruntă, întrebător.

- De unde ştii?

- îmi amintesc că mama...

Kate nici nu rostise bine acest cuvânt că-şi dădu seama de gravitatea gafei sale. Cei doi bărbaţi se priviră şi atmosfera se încărcă brusc de o tensiune insuportabilă. Oare cum putuse fi atât de proastă să facă aluzie la trecut? Se grăbi să încerce să-şi repare stângăcia.

- Este adevărat că udege înseamnă "pasăre" în swahili? întrebă.

Edwin părea incapabil să-şi descleşteze maxilarele şi cel care salvă situaţia fu Ford.

- Este adevărat. Dar cuvântul se atribuie în egală măsură avioanelor şi aviatorilor, preciză. Tatăl meu a fost unul din primii bărbaţi care a pilotat în interiorul acestei ţări. în ce mă priveşte, n-am învăţat niciodată, nu m-a interesat. Dar Edwin este un pilot priceput. Consideră că pilotajul este un talent şi doresc să-l aibă

şi copiii lui Edwin.

- Nu, protestă Edwin cu iritare. Dacă nu te-ai putut iniţia niciodată, n-a fost din lipsă de destoinicie, ci din lipsă de timp. Iar copiii mei vor trece toate gradele.

- Câţi copii ai? întrebă imediat Kate.

Dar Edwin părea din nou fascinat de flacăra pâlpâitoare a lumânărilor şi neglija să răspundă. Ford fu cel care vorbi pentru a preciza, cu un accent de regret:

- Nici unul. Nici copil, nici soţie.

Atunci Edwin ridică o privire necruţătoare spre tânăra femeie înainte de a întreba pe un ton sarcastic:

- De ce această întrebare, doctore?

Ai intenţia să te oferi voluntară?

- Evident nu! protestă Kate cu vehemenţă.

încă o dată muşcase momeala şi zâmbetul ironic al lui Edwin arăta în ce măsură îşi savura victoria.

Câteva minute mai târziu, Sattima aduse o friptură pe care Kate o savură cu plăcere. Când termină, fu cuprinsă de admiraţie asupra calităţii cărnii.

- A fost suculentă! exclamă. Presupun că vă creşteţi propriile animale.

- Nu, replică Edwin cu un zâmbet triumfător. Friptura provine dintr-o căprioară pe care am împuşcat-o ieri, în apropierea barajului.

Kate rămase fără glas. Ştia că africanii creşteau animale şi unele rase sălbatice pe aceleaşi păşuni, dar

nu-şi imaginase vreodată că va mânca într-o zi un animal ucis pe propriile pământuri. Dându-şi atunci seama de ipocrizia gândirii sale, admise cu umor:

- Atinsă! spuse cu sinceritate. M-ai convins, Edwin. Unii trebuie să ucidă pentru a trăi.

După cină, se retraseră în salon. Ford şi Kate se aşezară pe canapea în faţa şemineului, în timp ce Edwin rămase în picioare, fumându-şi pipa cu spatele la foc. Pe masa joasă, Sattima pusese ceştile şi cafetiera de unde se degaja aroma minunatei cafele arabice de pe plantaţie.

După ce se servi cafeaua, Ford Michaels se întoarse spre Kate şi, după ce o privi lung în ochi, spuse cu o voce gravă şi hotărâtă.

- Trebuie să-ţi pun o întrebare, doctore Shannon. Ce intenţii ai, acum că eşti aici?

Kate se simţi o clipă dezorientată, dar privirea sa o susţinu cu curaj pe a interlocutorului ei.

- Vă rog, spuneţi-mi Katherine, sau Kate. "Doctore" mi se pare pompos, iar până la urmă titlul meu nu este pentru a impresiona, spuse tânăra femeie cu fermitate.

- Foarte bine, reluă Ford, fără să-şi îmblânzească totuşi tonul vocii. Atunci, Katherine, care-ţi sunt intenţiile?

Kate expuse în mod succint proiectele de care se hotărâse să se ocupe pe pământurile sale. Se exprimă

cu un entuziasm candid care impunea atenţie şi Ford Michaels o asculta cu interes.

Cum ea tăcu, o observă îndelung înainte de a mărturisi cu o spontaneitate care nu i se potrivea deloc:

- în acest caz, Katherine, voi fi direct. Să ştii că venirea ta reprezintă pentru noi o gravă ameninţare.

Kate păli, dar bănuind că Edwin o spiona pe ascuns, îşi îndreptă bărbia cu siguranţă:

- Este ridicol! protestă.

- Crezi? replică Ford, regăsindu-şi subit instinctul de vechi politician la ideea luptei psihologice pe care va trebui s-o ducă. Animalele pe care le vei aduce pe aceste pământuri s-ar putea să scape şi să ne degradeze plantaţiile. Te-ai gândit la asta? Dar este ceva mai grav....

După un timp de ezitare, reluă:

- Prezenţa ta pe colină ne privează de folosirea barajului şi stropirea plantaţiei va depinde de bunăvoinţa ta.

- Intenţiile mele nu sunt de a interzice în asemenea măsură accesul la apă, protestă tânăra femeie.

- Nu, bănuiesc asta. Totuşi m-aş simţi mai liniştit dacă ai accepta să semnezi un document care să ne garanteze accesul necondiţionat la barajul din Ndege Hills.

în timp ce vorbea, se ridicase pentru a lua o mapă

de acte de pe birou.

Aşadar, totul a fost pregătit dinainte! Kate simţi instinctiv că liberatea sa de acţiune era în pericol.

- N-am nici un motiv să vă semnez nici cel mai mic document, declară pe un ton fără replică.

- Şi de ce? întrebă Ford cu o voce gravă.

- Pentru că nu sunt atât de naivă, domnule Michaels, ripostă Kate cu solemnitate. Am intenţia să mă port extrem de cinstit cu dumneavoastră şi cu siguranţă vom găsi un teren de înţelegere mulţumitor. Dar, evident, nu voi accepta înstrăinarea drepturilor mele.

Apoi se ridică, manifestându-şi astfel dorinţa de a nu mai vedea prelungindu-se acea conversaţie penibilă.

- Mulţumesc mult pentru excelenta cină, mai făcu, dar s-a făcut târziu şi mă voi întoarce acasă la mine.

Kate insistase în mod discret, dar totuşi perceptibil asupra ultimelor cuvinte şi, când se întoarse spre Edwin, privirile li se înfruntară dur. Oarecum impresionată de propria îndrăzneală,
Kate bâigui un la revedere care de-abia se auzi şi ieşi din încăpere fără să le lase gazdelor sale posibilitatea de a o conduce.

Tocmai cobora ultima treaptă de la intrare, când auzi zgomot de paşi în urma ei. Aruncând o privire peste umăr observă silueta înaltă a lui Edwin, care ţinea o puşcă în mâna dreaptă. Fără să catadicsească să-i

spună vreo vorbă, Kate întoarse capul şi-şi continuă drumul în direcţia automobilului său. Dar în clipa când era gata să se instaleze la volan, o mână de fier o împiedică să deschidă portiera.

- Pot să ştiu ce vrei de la mine? îl întrebă pe un ton arogant.

- Te însoţesc, doctore Shannon, îi răspunse Edwin perfect normal, căutând s-o tragă spre partea pasagerului.

- N-are rost, protestă Kate, cu dinţii strânşi, în timp ce încerca să se elibereze.

Dar în zadar. Bărbatul refuza să lase braţul pe care-l prinsese cu putere.

Lipsită de puterea de a lupta cu el, tânăra femeie se lăsă în sfârşit condusă de cealaltă parte a Peugeotului. Când fu instalată, Edwin se aplecă spre ea, cu o mână pe clanţă şi cealaltă rezemată de spătarul scaunului său. Ochii îi străluceau cu intensitate şi părea că-i face plăcere să domine situaţia, în timp ce Kate avea neplăcuta impresie că era prizonieră.

- Simţul de ospitalitate este o tradiţie în familia Michaels, exclamă bărbatul pe un ton nu lipsit de ironie. Avem cea mai mare grijă de invitaţii noştri.

- Chit că-i deranjaţi! replică prompt Kate.

Edwin izbucni în râs şi se îndreptă pentru a închide portiera, în timp ce Kate simţea apărând în ea o iritare

de necontrolat. Totuşi, trebuia să admită că mânia i se datora mai puţin comportamentului lui Edwin, ci propriei emoţii când cele două feţe se aflară atât de aproape una de alta.

După ce-şi puse arma pe scaunul din spate, Edwin se instală la volan, apoi, punând mâna foarte firesc pe poşeta lui Kate, scoase de acolo trusa de chei, înainte de a repune poşeta între cele două scaune, indiferent la privirea indignată a pasagerei.

Rulară în tăcere, în timp ce tânăra femeie îşi aţintise furioasă privirea în faţă. Când ajunseră în faţa casei, Kate sări afară din vehicul, fără să-i lase măcar timp lui Edwin să tragă frâna de mână. Dar, ajunsă în faţa uşii, Kate observă cu exasperare că portcheiul era încă în mâinile lui Edwin. Recunoscându-şi atunci înfrângerea, îşi încrucişă braţele cu un gest resemnat, aşteptând să vină însoţitorul său.

- Cauţi din întâmplare, ăsta? o întrebă Edwin cu un aer sarcastic, agitând cheile în spatele întors cu încăpăţânare al lui Kate. Aceasta se hotărî să se întoarcă pe jumătate pentru a pune mâna pe chei, comentând cu o voce în care mocnea mânia:

- Eşti cel mai odios bărbat pe care l-am întâlnit vreo....

Finalul frazei fu întrerupt de un fel de răget care părea să

provină din cealaltă extremitate a verandei. Kate făcu instinctiv o mişcare în direcţia lui Edwin, care îi puse o mână protectoare pe şold. O clipă mai târziu, Kali se apropie de ei pentru a se freca torcând de picioarele stăpânului său.

Deşi calmată, Kate nu se putu împiedica să tremure încă în timp ce încerca să deschidă şi mâna lui Edwin veni să se aşeze peste a sa, pentru a-i dirija gesturile. Intră după ea în casă, indiferent la privirea sa ostilă.

- Intră, te rog! exclamă Kate cu o ironie tăioasă.

Bărbatul zâmbi, amuzat de evidenta iritare a lui Kate. Cu siguranţă, era furioasă pe ea însăşi că dezvăluise o slăbiciune tipic feminină apropiindu-se din instinct de un umăr de bărbat în faţa unui pericol iminent.

- Cu plăcere.

Si aş merge până la a accepta un pahar.

Câteva minute mai târziu, când tânăra femeie reveni de la bucătărie cu o sticlă de lichior şi două pahare, constată că Edwin avusese timp să aprindă focul în şemineu. Fuseseră de-ajuns douăzeci şi patru de ore pentru ca micuţa casă în stil rustic să-şi piardă aspectul sinistru de locuinţă în părăsire. Venirea lui Kate o transformase ca prin minune.

Tânăra femeie îl observă în tăcere pe Edwin, care descifra cu atenţie titlurile lucrărilor medicale aşezate

pe rafturile bibliotecii. Apoi i se alătură lângă şemineu, iar bărbatul se întoarse spre ea, în timp ce servea.

După ce lăsă sticla, Kate luă unul din pahare şi bău o înghiţitură. Cum simţea că Edwin n-o scăpase din ochi, îl măsură cu un aer ironic:

- în sănătatea dumitale, murmură cu dezinvoltură, înainte de a bea o nouă înghiţitură.

Ca răspuns la comportamentul intenţionat neospitalier al lui Kate, însoţitorul său îi adresă un zâmbet sarcastic, înainte de a spune:

- Sunt foarte mirat că n-ai ales, ca tatăl dumitale, să îngrijeşti rasa umană, cu toată consideraţia.

- De ce ar fi trebuit să-l imit? replică tânăra femeie. N-aveam nevoie de modele pentru a şti ce voi face cu viaţa mea.

- Trebuie să trag concluzia că ai visat mereu să fii într-o zi veterinar în fundul Africii? insistă Edwin cu aparentă inocenţă şi un calm care era într-un contrast frapant cu vehemenţa interlocutoarei sale.

Kate scutură din cap şi părul său în culori calde căpătă reflexele aurii ale flăcărilor din şemineu.

-Tatălui dumitale îi datorez acest vis, Edwin, şopti cu maliţie.

Chipul lui Edwin se întunecă şi el replică tăios:

- Şi tatăl meu a avut visurile sale, ca toată lumea.

Kate, înţelegând aluzia, simţi brusc o uşoară milă

cuprinzând-o faţă de acel bătrân bărbat trădat.

- Cred că prezenţa mea l-a tulburat profund, murmură, subit obosită de acel schimb de replici usturătoare cu Edwin.

în acea clipă, bărbatul îşi pierdu răbdarea şi punându-şi fără delicateţe paharul pe placa şemineului, răspunse cu o voce ascuţită:

- Oare ce sperai? Că te va primi cu braţele deschise? Mama dumitale i-a făcut mult rău şi soseşti la noi, fără să fie pregătit, ca o furtună a acelui trecut dureros.

- A iubit-o, nu-i aşa? insistă Kate pe un ton de sinceră compasiune.

- Suficient pentru a-i ceda o parte din moştenirea sa.... şi a mea. Kate păru o clipă absorbită în contemplarea paharului său, apoi, ridicând capul, întrebă cu o ingenuitate dezarmantă:

- Oare acesta este motivul pentru care este atât de dur?

- Asta nu te priveşte! mormăi Edwin.

- Serios?

Se apropie de el cu pas hotărât şi-l privi drept în ochi, exclamând cu mânie:

- Edwin, refuz să mă lupt cu nişte fantome. Această poveste aparţine trecutului şi singurul lucru care contează pentru mine, este prezentul.

Edwin îşi puse amândouă mâinile pe umerii săi şi

tânăra femeie se înfioră de emoţie la atingerea palmelor fierbinţi. O privi cu ochii strălucitori ca aurul topit şi când vorbi, o făcu cu o voce lentă, cu intenţii pline de ironie:

- Vei şti măcar numai să faci faţă prezentului şi la tot ce implică el, frumoasă Katherine?

Si o trase spre el, până când reverele aspre ale hainei de tweed atinseră conturul rotund al pieptului lui Kate. Degaja din el un parfum bărbătesc făcut din pământ umed şi lemn, acele arome ale naturii care făcură atât de prompt să se înfioare inima tinerei femei.

în acea clipă, Edwin îşi apropie faţa neîndurător, până când buzele sale se aşezară uşor pe tâmpla fierbinte a lui Kate, apoi alunecară ca o mângâiere de-a lungul obrazului înainte de a pune stăpânire pe gura ei deja oferită.

După prea multe luni de amorţeală, Kate tremura de dorinţă şi se abandonă întru totul sărutului pasionat. Edwin o strânse mai tare, încât părea că nu mai sunt decât o singură fiinţă. Cu un gest sigur, desfăcu fermoarul fin pentru a pune posesiv o mână pe pielea goală a lui Kate şi începu să-i atingă spatele şi mâinile, mai întâi cu vârful degetelor, apoi cu aviditate sporită.

Gurile le erau strâns unite într-o dorinţă comună şi trupurile înfierbântate tremurau cu voluptate. Inima lui Kate bătea să-i spargă pieptul şi zidurile de indiferenţă

pe care le ridicase cu atâta ostenealã dispărură văzând cu ochii, pentru a o lăsa mai expusă ca niciodată propriilor instincte pasionate.

într-un fel, Edwin observă intensitatea dorinţei tinerei femei şi-şi alunecă mâinile de-a lungul spatelui său, pentru a o strânge pe Kate lângă el cu toată ardoarea pasiunii lor comune.

- Iată ce conţine prezentul, Katherine, murmură cu o voce răguşită. Eşti oare în stare să-ţi asumi responsabilitatea?

Aceste cuvinte avură efectul unui duş rece. Kate înţelese brusc că n-o tratase astfel decât pentru a-i demonstra în ce măsură era vulnerabilă.

- Te detest, şuieră, eliberându-se din îmbrăţişare.

Trupul o trădase. Kate se convinsese în asemenea măsură că nu mai era capabilă să iubească, şi că eşecul o mutilase pentru totdeauna, încât uitase orice rezervă faţă de Edwin. Şi devenise o victimă uşoară pentru el.

Refuzând să-şi dezvăluie durerea şi umilinţa, îşi aţinti asupra lui Edwin o privire rece şi dură:

- Eşti foarte tare, Edwin, făcu, pe un ton glacial. Seducţia face parte întotdeauna dintre armele tale, când te-ai hotărât să-ţi convingi interlocutorul?

O strâmbătură ciudată îi înăspri trăsăturile feţei.

- Mă pregăteam să-ţi pun aceeaşi întrebare, Jacquelyn.

Kate trebui să facă apel la toată voinţa sa pentru a nu-i da o palmă răsunătoare.

- Pleacă! îi ordonă.

Apoi, adăugă pe un ton sarcastic:

- Cina a fost delicioasă. Dar mărturisesc că m-aş fi lipsit cu plăcere de ultimul pahar.

- Minţi, Katherine, murmură Edwin cu insolenţă, întinzând mâna pentru a îndepărta o şuviţă de păr căzută pe fruntea tinerei femei. Dar până la urmă, ne vom înţelege.

- După ce condiţii? replică ea. Ale tale sau ale mele?

Bărbatul se mulţumi să zâmbească enigmatic în loc de
răspuns. Din trei paşi mari părăsi casa şi o clipă mai târziu, Kate auzi trântindu-se portiera de la Peugeot, după ce-şi luase puşca de acolo.

O numise Jacquelyn şi asta îi dăduse o dorinţă irezistibilă de a-l pălmui. Dar gândindu-se mai bine, nu mai era atât de sigură de intenţiile rele ale lui Edwin.

De fapt, poate avusese un lapsus, de care nici măcar nu-şi dăduse seama.

Kate deveni gânditoare. îi putea oare reproşa lui Edwin că într-adevăr crezuse că juca teatru pentru a manipula bărbaţii, cum făcuse mama sa? îşi spuse că poate era mai bine să întreţină această iluzie, deoarece astfel el va dori s-o evite şi tânăra femeie va avea mai

puţine dificultăţi de a se feri de el.

Dar din ce motiv îşi dorea Kate să se ferească de Edwin? N-avea nevoie de o investigare aprofundată pentru a găsi răspunsul. Era evident că douăzeci şi patru de ore fuseseră de-ajuns pentru a reconsidera cei patru ani trecuţi, în timpul cărora îşi jurase cu înverşunare că nu se va lăsa influenţată de un bărbat.

Capitolul 3

Dimineaţa devreme, Kate plecă într-o lungă plimbare pe pământurile sale. Pădurea, care înconjura barajul şi casa, cobora în pantă abruptă spre vest şi la unele coturi ale micului drum stâncos care şerpuia de-a lungul flancului muntos, putea admira vârfurile chiparoşilor şi ale ienuperilor care se întindeau la picioarele sale. Aşa cum întrezărea uneori, datorită unei spărturi printre arbori, masa rocilor cenuşii care formau contraforturile frontierei muntoase dintre Uganda şi Kenya.

Când, în pământul nisipos, văzu urmele unui animal, amestecate cu cele ale unor paşi, nu se putu împiedica să se gândească la Edwin. Poate acest loc era cel în care omorâse căprioara pe care o savurase în ajun? Fără să-şi poată explica motivul, Kate îl identifica mai mult pe Edwin cu această parte austeră şi sălbatică a peisajului, decât cu plantaţia de cafea cu alei impecabile. Se surprinse încă o dată căutând unele aspecte ale persoanei sale pe care el nu se preocupa să le arate şi scutură din cap cu iritare pentru a-şi alunga gândurile supărătoare.

Când tânăra femeie avu din nou în faţa ochilor barajul, soarele trecuse deja de zenit şi suprafaţa apei se marmorase cu umbre. Contemplând lacul artificial, Kate îşi aminti conversaţia cu Ford Michaels... Oare va reuşi să evite ostilităţile cu cei doi bărbaţi, fără să

compromită realizarea propriilor visuri? Totuşi, părea foarte complicat.

Un hipopotam foarte durduliu se scutura în mijlocul apei, în timp ce două antilope timide se adăpau în apropierea malului, cu urechile ciulite de teamă să nu fie surprinse de un leopard. în acea clipă, Kate înţelese că într-o zi sau alta va trebui să părăsească micuţa căsuţă rustică de deasupra barajului, deoarece putea prin prezenţa sa să tulbure întâlnirile liniştite ale oaspeţilor pădurii. Dar problema era secundară, deoarece nu avea încă statutul de intrusă în lumea animală. Mult mai importantă era cea pusă de accesul familiei Michaels la lacul artificial.

Un sfert de oră mai târziu, Kate vâslea spre mijlocul lacului într-o barcă veche, puţin etanţă. Mânată de curiozitate, fabricase o sondă cu ajutorul unei sfori lungi, pe care o etalonase metru cu metru cu un creion gros de marcat.

Cu mânecile bluzei suflecate deasupra coatelor, desfăşura lent firul în apa verde-albăstruie, având grijă să nu-şi piardă echilibrul; în timp ce-l împingea, se gândea efectiv că algele vâscoase puteau adăposti foarte bine o familie de crocodili irascibili. Când piatra pe care o fixase în cânepă, la extremitate, atinse fundul, constată nu fără uimire că semnul indicând al doilea metru era cu douăzeci de centimetri deasupra

suprafeţei apei.

"Edwin ar fi stat în picioare", se surprinse imaginându-şi. Imediat, Kate se mustră cu mânie. Oare de ce îl lăsa încă pe acest bărbat insuportabil să-i tulbure gândurile? Oare era condamnată să fie obsedată de impresionanta siluetă care i se impusese încă din seara sosirii sale?

Deodată, pe mal se făcu auzită o voce:

- Ei, acolo!

Kate înălţă capul. O femeie care nu mai era la prima tinereţe, făcea mişcări mari cu braţul în direcţia sa. Purta bermude din pânză şi o pălărie panama cu boruri largi. Kate vâsli în direcţia vizitatoarei neaşteptate.

- Ei! Katy Shannon! încântată să te ştiu aici! exclamă din nou exuberanta persoană cu un zâmbet jovial când Kate ajunse la ţărm.

în timp ce se lupta cu sfoara care se încurcase în vâsle, tânăra femeie privi cu amuzament pantofii de tenis scâlciaţi şi pulpele musculoase ale nou-venitei.

- Bună ziua, spuse observând faţa bronzată pe care străluceau ochii de un albastru intens. Se pare că mă cunoaşteţi, dar nu cred să-mi amintesc....

- Este normal, erai prea tânără, o întrerupse interlocutoarea. Sunt atât de mulţi ani! Nu erai decât o fetiţă. Dar iată-te devenită o fiinţă foarte frumoasă. Portretul viu al mamei tale.

Poate observă o discretă încordare în atitudinea lui Kate, deoarece se grăbi să adauge:

- Dar privirea ta este mai umană. Şi cred că ai gura tatălui tău.

Sedusă de modul său deschis de a vorbi, Kate începu să râdă.

- Dar cine sunteţi? o întrebă.

- Ai dreptate! Vorbesc, vorbesc şi uit chiar să mă prezint.

întinzând o mână hotărâtă în direcţia lui Kate, continuă:

- Elizabeth Finch. Locuiesc la Nairobi şi sunt pilot de junglă. Acum peste douăzeci de ani, tatăl tău mi-a salvat viaţa, când am avut o criză acută de apendicită. Am fost foarte tristă când a părăsit Kenya, pentru că era un om foarte bun. Şi acum, iată că s-a întors fiica sa! Să ştii că mă bucur. Oh, era să uit motivul pentru care am venit!

Se întrerupse o clipă pentru a scotoci în numeroasele buzunare ale bermudelor şi ale bluzei, apoi explică:

- L-am întâlnit la Tsavo, unde mă aflam cu un grup de turişti, pe directorul parcului natural, care este o veche cunoştinţă de-a mea. Am vorbit despre diferite societăţi de susţinere în lume şi astfel am aflat că ai obţinut fonduri de la o organizaţie americană. Se

pregătea să-ţi scrie în legătură cu acest subiect şi i-am promis să servesc de poştaş, pentru că trebuia să vin în regiune.

Se întrerupse din nou şi scoase în sfârşit un plic foarte şifonat:

- Iată corespondenţa! exclamă, întinzându-i lui Kate scrisoarea. Tânăra femeie o luă cu nerăbdare.

- îmi permiteţi s-o citesc imediat? întrebă în timp ce o desfăcea.

Pe măsură ce parcurgea conţinutul, faţa i se lumina de plăcere.

- Este extraordinar! exclamă în sfârşit, radioasă. Direcţiunea parcului doreşte să lărgească raza de instalare a antilopelor şi-mi oferă o pereche de oryx, pentru a le studia comportamentul la altitudine. Nu depinde decât de mine să merg să le iau cât mai curând!

Elizabeth Finch părea atât de fericită ca şi când ea însăşi era responsabilă de vestea cea bună.

- Te pot duce la Tsavo când vrei, Kate, exclamă ea imediat.

- Vă mulţumesc mult, doamnă Finch, răspunse Kate. Dar mai întâi trebuie să construiesc ţarcuri pentru viitorii mei pensionari.

- Spune-mi Elizabeth! o întrerupse pilotul. Nimeni nu-mi mai spune doamna Finch de la moartea soţului meu,

acum cincisprezece ani. El era cel care se ocupa de societatea de avioane taxiuri. L-am înlocuit eu.

- Unde îţi este avionul?

- Pe terenul familie Michaels. Am venit pe jos să te văd.

Amintirea vecinilor fu suficientă pentru a întuneca privirea lui
Kate şi agera Elizabeth observă asta cu siguranţă.

- Ce se întâmplă? întrebă. Oare să-şi fi schimbat din întâmplare părerea şi să fi hotărât să nu-ţi mai vândă pământul?

Kate oftă, apoi, bănuind că putea avea încredere în această femeie spontană şi prietenoasă, mărturisi:

- Nu se pune problema nici de cumpărare, nici de vânzare. Terenul îmi aparţine, l-am moştenit.

îi explică apoi pe scurt cum ajunsese în posesia proprietăţii, în timp ce Elizabeth o asculta cu uimire. Desigur, era la curent cu trădarea Jacquelynei, dar nu auzise niciodată vorbindu-se de cadoul de nuntă făcut de Ford noii sale soţii. O observa cu atenţie pe tânăra femeie fără apărare care se afla în faţa sa. Cu siguranţă, ar fi fost mai la locul ei într-o paradă a manechinelor pariziene, decât în mijlocul acestei jungle unde familia Michaels nu aştepta decât ocazia de a o reduce la cheremul lor.

- Aşa cum îi cunosc, spuse ea cu voce tare, nu vor

renunţa niciodată să se lupte.

- Lupta a început încă de la sosirea mea, admise Kate.

îşi ridică bărbia cu un gest de sfidare, amintindu-şi cina de la familia Michaels. Dar obrajii i se îmbujorară când îşi aminti de urmarea acelei seri şi de elanul de neaşteptată pasiune care o cuprinsese când Edwin o luase în braţe. Dar nu se putea destăinui Elizabethei, ca de altfel nimănui altcuiva...

Pentru a-şi ascunde tulburarea, Kate începu să povestească discuţia furtunoasă cu Ford.

- Evident, am refuzat să semnez! afirmă cu tărie.

- Evident, repetă Elizabeth, amuzată. Pari o tânără femeie mai degrabă hotărâtă. Ca să nu spun încăpăţânată.

Kate râse şi ea.

- Vrei să prânzeşti cu mine, Elizabeth? îi propuse. Nu sunt încă foarte bine echipată, dar ne va permite să ne cunoaştem mai bine. O jumătate de oră mai târziu, cele două femei erau aşezate la masă, sub vernadă. Kate scoase un pătrat de bumbac în culori vii, care era pe post de faţă de masă şi puse pe masă două farfurii din pământ ars, cumpărate la Nairobi şi un platou compus din slabele ei rezerve din bucătărie: o salată de porumb cu ton şi brânză, cât şi un pachet de biscuiţi şi un bol cu unt de arahide.

Elizabeth făcu o asemenea strâmbătură când gustă din untul de arahide, încât Kate izbucni în râs.

- Dar este bun! protestă. Am mâncat toată copilăria.

Invitata sa scoase un mormăit, bău un pahar mare cu apă şi
spuse cu o mină dezgustată:

- Este o oroare! Si regret mai puţin ca oricând că m-am născut în Anglia.

Părea atât de şocată, încât Kate nu se putu stăpâni să râdă din nou.

La sfârşitul mesei, tânăra femeie deveni gânditoare şi fără să înceteze să-şi privească atent farfuria, exclamă cu o voce cât mai neutră posibil.

- Presupun că-i cunoşti bine pe Ford şi pe Edwin Michaels.

- Sunt bărbaţi foarte stimaţi pe aici, răspunse imediat Elizabeth. De fapt, cred că sunt cei mai onorabili europeni din Kenya. Kate păru surprinsă.

- Trebuie să înţeleg oare că şi tu îi stimezi?

- Da, îmi plac foarte mult.

Apoi, după o scurtă ezitare adăugă:

- Dar trebuie să recunosc că n-am avut niciodată vreun diferend cu ei, nici pentru probleme de proprietate, nici pentru orice altceva.

Privind-o pe Kate drept în ochi, exclamă cu seriozitate:

- Vezi, când este vorba despre pământurile lor, aceşti doi bărbaţi sunt ca nişte lei. Sunt gata să-şi dea viaţa pentru a-şi apăra teritoriul. Este o chestiune de onoare şi de mândrie.

- Am şi eu mândria mea, răspunse Kate, pe un ton provocator. Şi nu voi renunţa la luptă atât de uşor cum ar putea crede.

Elizabeth încuviinţă dând din cap:

- Da, nu mă îndoiesc de asta.

Câteva clipe mai târziu, pilotul îşi îndesă pălăria panama peste părul ciufulit.

- Bine, în afară de detestabilul unt de arahide, masa a fost delicioasă. Acum trebuie să plec. Sunt aşteptată în sat. Dacă-ţi dă inima ghes, vino cu mine. Mă pregăteam să împrumut maşina lui Michaels, dar putem la fel de bine s-o luăm pe a ta. Astfel, te voi prezenta sătenilor şi vei putea angaja câţiva tineri indigeni pentru a te ajuta să construieşti ţarcurile. Te sfătuiesc să-ţi iei trusa.

- Trusa? se miră Kate. Există animale bolnave în sat?

- Vei vedea, răspunse Elizabeth pe un ton confidenţial, luându-şi poşeta veche din pânză, din care scoase ochelarii de soare.

în acea clipă, în mijlocul adunării de obiecte disparate, Kate zări ţeava strălucitoare a unui mic revolver.

- Şi tu eşti înarmată! exclamă Kate, incapabilă să-şi ascundă surpriza.

Apoi adăugă cu dispreţ:

-Am impresia că trăiesc înconjurată de pericole teribile!

- Fii realistă, Kate, ripostă Elizabeth cu gravitate. După toţi aceşti ani petrecuţi în Africa, mă simt mai în siguranţă în junglă decât în cartierele mărginaşe ale Londrei, dar nu trebuie uitat că suntem pe un pământ sălbatic, unde manifestările de civilizaţie sunt deseori superficiale.

Din cel mai înalt punct al drumului de pământ care lega proprietatea lui Kate de Ndege Hills, se vedea locuinţa familiei Michaels si, în spate, banda îngustă de teren, nivelată cu grijă, care servea de pistă de aterizare. Mâinile lui Kate se strânseră nervos pe volanul maşinii sale când îşi dădu seama că trebuia să treacă prin faţa casei pentru a ajunge la avionul Elizabethei.

Câteva minute mai târziu, în timp ce Kate încetinea pentru a evita să ridice prea mult praf trecând prin faţa casei, zări un camion vechi cu prelată care tocmai se oprise în faţa treptelor de la intrare. Din el coborâră vreo şase săteni înconjuraţi de numeroşii lor copii. în timp ce bărbaţii se îndreptară spre casă, copiii, în şorturi şi sandale, începură să coboare în grabă colina în

direcţia piscinei. Elizabeth părea foarte amuzată de spectacol.

- Ar fi mai bine să opreşti aici, fetiţo, răspunse râzând. Am impresia că tam-tamul a fost mai rapid decât noi.

Avionul meu a fost reperat şi au năvălit toţi să-şi recupereze marfa.

Kate se supuse, nu fără teamă. O privire rapidă în oglinda retrovizoare tocmai îi arătase imaginea unei feţe rumene şi ude, încadrate de şuviţe de păr în dezordine şi nu se simţea avantajată pentru a-şi înfrunta încă o dată vecinii. Dar Elizabeth ieşise deja din maşină şi lui Kate nu-i mai rămânea decât să meargă în urma ei.. în hol domnea o veselă gălăgie în care se îmbinau râsete şi exclamaţii, atât în engleză cât şi în swahili sau în kikuyu. Kate îl zări imediat pe Ford puţin mai la o parte de mulţime, dar Edwin părea absent.

- Bună ziua, Katherine! spuse stăpânul locurilor, îndată ce o văzu. Să nu te miri că nu-l găseşti pe fiul meu, este la Nairobi.

Kate nu ştia cum să interpreteze tonul uşor ironic al interlocutorului.

- îmi pare rău, răspunse cu un zâmbet pe care se strădui să-l facă firesc.

Totuşi, era departe de a-i părea rău pentru absenţa lui Edwin şi făcu tot posibilul ca uşurarea ei să nu fie

prea evidentă.

în acea clipă, Ford se întoarse spre tânărul bărbat cu care tocmai discutase când sosiră ele.

- Andrew, îţi prezint...

Ezită o fracţiune de secundă înainte de a-şi continua fraza.

- .... o nou-venită, doctor Shannon.

- Andrew Miberi, la ordinele dumneavoastră, doctore, spuse tânărul african, înclinând capul.

Admir oamenii care, ca dumneavoastră, se consacră poporului meu.

- De fapt, sunt veterinar, îl corectă Kate.

Privirea întunecată şi inteligentă a lui Andrew Miberi deveni aproape dură.

- Nu-mi explic foarte bine cum englezii şi americanii pot să acorde atâta interes animalelor, în timp ce atâţia oameni au nevoie de îngrijiri, făcu el grav.

încă o dată, Kate avu durerorul sentiment că prezenţa sa era nedorită, dar refuză să se lase descurajată.

- Cred că animalele reprezintă o resursă la fel de importantă ca minele de cărbuni, sau plantaţiile de cafea, domnule Miberi, replică. Si sper că, datorită muncii mele, specii pe cale de dispariţie vor fi cruţate, pentru ca nepoţii dumneavoastră să le mai poată vedea. Tata era medic şi a lucrat mai mulţi ani în Kenya.

Dar trebuie să se înţeleagă că vocaţia mea este alta.

Andrew zâmbi şi, pentru prima dată, Kate îi observă pometii şi nasul acvilin, moştenit cu siguranţă de la vreun strămoş masai.

- înţeleg asta, doctore, spuse Andrew. Eu însumi am făcut studii de agronomie. Am fost primul din tribul nostru care a mers la universitate, adăugă cu mândrie. Tata voia să fac politică, dar şi eu am vrut să-mi urmez vocaţia.

- Tatăl dumneavoastră este angajat în politică? întrebă Kate.

Andrew izbucni într-un râs sincer şi tânăra femeie se gândi
atunci că ar putea fi prietenă cu acest tânăr arogant, care era probabil cu doi sau trei ani mai mic.

- Nu tocmai, începu el. Dar să veniţi să ne vedeţi la Kerinyagga, vi-l voi prezenta.

Sattima trecu foarte aproape de ei, cu o tavă încărcată cu sticle de bere.

- Bună ziua, Sattima. Sunt încântată să te revăd, exclamă Kate.

Sattima zâmbi timid, în timp ce privirea i se plimbă de la Kate
la Andrew, pentru a se opri pe chipul tânărului bărbat. Ochii li se întâlniră, apoi foarte repede, Andrew întoarse capul.

"Se poate oare să fie o idilă între ei?" se întrebă Kate. Sau sunt doar victima imaginaţiei mele debordante?

- O cunoaşteţi? întrebă Andrew pe un ton aparent banal.

- Da, am întâlnit-o aseară, când am venit să cinez la familia Michaels, răspunse Kate înainte de a adăuga cu inocenţă: este o tânără fată adorabilă, nu-i aşa, domnule Miberi?

- Da, este o servitoare bună.

O jumătate de oră mai târziu, camionul vechi, urmat de Peugeotul lui Kate se angajase pe drumul care ducea la satul Kikuyu, numit astfel din cauza muntelui cu acelaşi nume care-l domina.

în marginea câmpurilor de porumb se afla cătunul Kerinyagga, cu micile colibe pitoreşti reunite în jurul unei construcţii din beton, care servea în acelaşi timp de şcoală şi sală de festivităţi.

Când ajunseră maşinile, satul până atunci liniştit, începu să fie plin de viaţă. în jurul Peugeotului se formă imediat înghesuială şi curioşii începură s-o salute veseli pe Kate.

- Daktari! Daktari!

Neliniştită, tânăra femeie se întoarse spre Elizabeth.

- Dar asta înseamnă "doctor" în swahili. Ar trebui să le explic că nu sunt decât veterinar.

- în ochii lor nu este nici o diferenţă, răspunse Elizabeth râzând. Aceşti oameni locuiesc la mai multe ore de oraş şi se consideră fericiţi când guvernul le trimite un medic o dată, sau de două ori pe an.

- Dar ce pot face eu pentru ei?

- Să-i îngrijeşti cât poţi mai bine, replică foarte simplu Elizabeth.

Câteva minute mai târziu, un fel de masă fu instalată, special pentru Kate, la umbra unui cedru şi tânăra femeie examina primul pacient. Era un prichindel bucălat cu pielea strălucitoare şi neagră. Avea pe coapsă o tăietură care se infectase şi Kate începu să cureţe plaga.

După ce întinse o pomadă antiseptică pe rană, îi întinse tubul mamei care-şi privea băieţelul cu îngrijorare şi-i explică modul în care să-l folosească. Din fericire, numeroase medicamente de uz veterinar sunt identice cu cele folosite pentru fiinţele umane. în consecinţă, Kate distribui aproape tot conţinutul trusei sale, de la pomezi antiinflamatoare, până la pilula împotriva malariei, în timp ce reticenţa de a îngriji oameni dispăru pe măsură ce-şi dădea seama că nu

puteau beneficia de nici un alt ajutor medical.

Totuşi, îşi simţi inima strângându-se de emoţie când i se aduse un adolescent robust de aproximativ cincisprezece ani.

Avea pleoapa atât de umflată, încât ochiul stâng era complet închis şi teama i se confirmă când constată că un spin, înfipt sub pleoapa băiatului, era cauza răului. Dar certitudinea că vederea pacientului era în pericol fu mai puternică decât lipsa de încredere în ea însăşi şi Kate nu avu decât o scurtă clipă de ezitare înainte de a începe treaba.

în timp ce împărţea îngrijirile necesare, un bătrân ciudat cu părul creţ, albit de vârstă, o observa cu o privire răuvoitoare. După ce Kate îşi trimise înapoi pacientul, cu un pansament foarte subţire pe ochi, Andrew se apropie zâmbind.

- Doctore Shannon, pentru că voiaţi să-mi cunoaşteţi tatăl, o anunţă el, permiteţi-mi să vi-l prezint.

Şi se întoarse spre bătrânul bărbat, care răspundea la numele de Kenado.

- Habari ya'subuhi, spuse Kate în swahili. Ce faceţi?

- Aţi adus medicamente bune pentru săteni? o întrebă bătrânul pe un ton agresiv.

Tânăra femeie îi explică faptul că făcea tot ce putea, dar era specializată în medicina veterinară.

- Atunci, trebuie să lăsaţi pacienţii numai celor care

ştiu să-i vindece, răspunse Kenado pe un ton afectat.

Kate, dezorientată de expresia ameninţătoare a interlocutorului său, protestă cu stângăcie:

- Dar, mi s-a spus că nu există nici un medic în regiune.

Kenado părea că tună şi fulgeră de furie, dar sosirea oportună
a Elizabethei îl împiedică să spună mai mult. Ea îi prezentă lui
Kate un grup de tineri gata să câştige câţiva şilingi lucrând pe domeniul ei.

în clipa în care se pregăteau să părăsească satul, Andrew se apropie de maşină.

- Sper că tata nu v-a speriat prea tare, îi spuse lui Kate. Ar fi trebuit să vă previn că este mundumugu al satului nostru, vindecătorul, vrăjitorul, dacă preferaţi. Odinioară, aveam numeroşi bărbaţi ca el, erau într-un fel doctorii noştri kikuyu, dar este un statut pe cale de dispariţie. Acei bărbaţi credeau că toate bolile erau consecinţă a thahus, ofensele aduse spiritelor.

- Dar este o superstiţie ridicolă, protestă iritată Kate.

- Este posibil, admise tânărul bărbat. Dar nu-i împiedică pe numeroşi săteni să creadă încă în ea.

Ezită o clipă, înainte de a adăuga:

- Ştiu că încercaţi să recrutaţi mână de lucru pentru a vă instala rezervaţia. Totuşi, aşteptaţi-vă la o decepţie

pentru că l-aţi ofensat pe Kendo, care este un bărbat foarte influent.

- Dar le-am propus un salariu bun!

- Asta nu înseamnă nimic, doctore Shannon, răspunse Andrew cu un zâmbet trist.

Bineînţeles, Andrew avusese dreptate. îşi cunoştea poporul.

Si a doua zi dimineaţă, în timp ce Kate se aştepta să vadă sosind o jumătate de duzină de angajaţi, se prezentă unul singur, Jombo, bărbatul căruia îi tratase ochiul.

Refuzând să se lase descurajată de această decepţie, Kate începu să muncească împreună cu singurul său asistent. Jombo era priceput la toate şi după trei zile de muncă îndârjită, domeniul era echipat cu mai multe ţarcuri mici şi chiar câţiva ţăruşi începuseră să delimiteze domeniul.

Desigur, nu era decât un început, iar Kate ştia că, într-o zi sau alta, va trebui să-i facă nişte concesii lui Kendo, deoarece nu-şi putea permite să aibă un adversar în plus.

Gândurile lui Kate se întoarseră atunci spre Edwin. Oare încă era la Nairobi? Când îl va revedea? O emoţie vagă ameninţa s-o tulbure şi se apără cu putere, dar îi părea din ce în ce mai greu să ignore că vecinul său cu caracter arţăgos făcuse să vibreze în ea o coardă sensibilă.

"Voi şti să-i rezist!" îşi promise Kate cu siguranţă. Poate Jacquelyn avusese dreptate când pretinsese că trebuia să ştii să manipulezi bărbaţii ca pe nişte pioni pe o tablă de şah? Brent Hardy o tratase odinioară în acelaşi fel pe Kate, şi tânăra femeie suferise atât de mult încât nu-şi mai putea asuma riscul să sufere din nou atât de crunt într-o zi.

Capitolul 4

Kate deschise obloanele şi inspiră aerul proaspăt. Cerul era de un albastru pur şi tânăra femeie se întrebă dacă va putea într-o zi să înceteze să fie uimită de splendoarea aurorelor africane.

în acea dimineaţă se simţea într-o dispoziţie mai veselă ca oricând, deoarece ştia că Elizabeth Finch va veni curând s-o ia pentru a o duce la Tsavo.

După un duş rapid, îmbrăcă nişte blugi şi o bluză cu dungi roz, apoi îşi aruncă pe umeri un pulover de caşmir alb.

în timp ce se făcea cafeaua, se rezemă cu coatele pe fereastră pentru a admira cele trei ţarcuri pe care le avea în faţa ochilor.

- Si când te gândeşti că asta îmi aparţine! exclamă veselă cu mândrie.

Zece minute mai târziu, instalată sub verandă, ungea cu unt pâinea prăjită ascultând liniştea înşelătoare a naturii înconjurătoare. Nu-i trebuise mai mult de o săptămână pentru a afla cum, pe măsură ce orele treceau, urechea sesiză o cantitate tot mai impresionantă de zgomote diverse, dintre care unele încă o nelinişteau, mai ales când începea să se înnopteze.

De exemplu, Kali, pisica-tigru a lui Edwin, îşi făcuse obiceiul să vină să dea târcoale în fiecare seară în jurul casei şi, deşi Kate se obişnuise cu alunecarea fără

zgomot a labelor de catifea pe grătarul metalic, nu-şi putea stăpâni un fior de teamă de fiecare dată când animalul scotea un răget în direcţia pădurii.

După ce-şi turnă o a doua ceaşcă de cafea, Kate se rezemă de spătarul scaunului şi oftă de mulţumire, în timp ce vântul uşor îi mângâia părul desfăcut şi ondula suprafaţa lacului artificial de la picioarele sale.

în acea clipă, liniştea fu tulburată de o împuşcătură asurzitoare. Kate sări în picioare şi alergă prin luminiş, în timp ce un stol de sturzi ţâşnit brusc din pădure, trecu pe deasupra capului său, protestând cu indignare împotriva hărmălaiei neospitaliere.

Nu era greu de ghicit din ce direcţie provenise împuşcătura şi tânăra femeie porni fără să ezite pe drumul care ducea la Ndege Hills, pentru a se îndrepta spre tufişurile care adăpostiseră păsările.

Se strecură printre ferigile arborescente pentru a ajunge, câteva clipe mai târziu, la marginea unui câmp care se întindea pe marginea coastei.

în contrast cu vegetaţia din marginea pădurii încă proaspătă, iarba tăiată scurt părea deja arsă în soarele matinal şi lui Kate îi trebuiră câteva clipe pentru a se obişnui cu lumina orbitoare şi a observa neîncrezătoare scena care i se desfăşura în faţa ochilor.

Un bivol enorm galopa nebuneşte peste pajiştea râpoasă, în direcţia pădurii de pini care o domina,

lăsând pe iarbă o dâră întunecată. îngrozită, Kate înţelese imediat că era vorba de sânge.

La câţiva paşi, Edwin, ridicând arma, ţintea din nou animalul rănit.

- Opreşte! strigă tânăra femeie, repezindu-se în direcţia sa.

Stupefiat, Edwin întoarse capul spre ea, apoi, ignorând
întreruperea, ţinti încă o dată şi trase. Dar clipa de neatenţie a vânătorului fusese suficientă pentru ca bivolul să se afunde în pădurea lui Kate. Edwin lăsă puşca jos şi scoase o înjurătură răsunătoare.

- Sper că eşti mândră de tine, doctore! exclamă cu mânie în timp ce Kate se apropia de el.

Tânăra femeie, la fel de furioasă ca el, deşi pentru un motiv diferit, nici măcar nu remarcă privirea mânioasă pe care i-o adresă.

- Cu ce drept te joci de-a măcelul în pădurile mele? şuieră Kate. Constat că n-ai deloc respect pentru viaţă!

Avea capul sus şi privirea dură, în timp ce Edwin o măsura cu un aer insolent.

Atunci, Kate bănui că-şi bătea joc de furia ei şi că tăcerea bărbatului spunea mult despre dispreţul pe care i-l inspira. Asta o făcu şi mai mânioasă şi era pe punctul să dea frâu liber furiei, când Edwin vorbi pe un ton glacial.

- înainte de a te lansa în asemenea acuzaţii, începu el, te sfătuiesc să-ţi verifici marginile exacte ale domeniului. Cel al lui Jacquelyn se opreşte la pădurea de pini din care ai ţâşnit ca o furie răzbunătoare.

Apoi, cu un zâmbet sarcastic, adăugă tăios:

- Oare trebuie să-ţi amintesc că nu eşti în totalitate proprietara terenului?

Kate îşi simţi obrajii îmbujorându-se când îşi observă greşeala dar, cu toată ruşinea, refuză cu încăpăţânare să recunoască drepturile lui Edwin.

în loc să bată în retragere, atacă din nou:

- Indiferent de proprietarul acestui teren, insistă, nu mă împiedici să dezaprob barbaria celor care-l măsoară cu arma în mână, pentru a distruge animale nevinovate!

- Ndege nu este grădină zoologică, replică Edwin cu răceală. Si nici loc de safariuri organizate pentru turiştii lipsiţi de emoţii tari. Cred că ţi-am spus deja că puştile sunt indispensabile în această ţară.

- Ce legătură are asta cu animalul pe care tocmai îl urmăreai? îl întrerupse Kate.

- Vorbeşti fără să te gândeşti! exclamă Edwin cu dispreţ. Stii că nici unul din gloaneţele mele n-a atins bivolul. Cu toate acestea, mi-aş fi putut atinge ţinta a doua oară, dacă n-aş fi fost.... distras.

- Totuşi, era rănit! insistă Kate.

- Ai dreptate, admise Edwin.

A devastat un câmp lângă Kerinyagga în zori şi un ţăran a tras un foc de carabină în direcţia lui, pentru a-l vâna. Din nefericire, l-a atins doar la umăr.

Se întrerupse, ca şi când aştepta un comentariu din partea lui Kate, dar aceasta păstra tăcerea, aşteptând sfârşitul întâmplării. Aşa că Edwin reluă pe un ton ironic, care părea să-i fie familiar.

- Nu ştiu ce ai învăţat în şcoala veterinară, dar dacă nu ştii încă, lasă-mă să te informez: de obicei se consideră că un bivol rănit este cel mai periculos animal care există, deoarece nu este numai violent, dar caută să se şi răzbune. De aceea, trebuie să-l găsesc şi să-l dobor înainte să aibă timp să facă ravagii şi să văd că face victime nevinovate. Dacă va trebui să aleg între a proteja oamenii şi a ucide un animal "nevinovat", voi opta pentru a doua soluţie. M-ai înţeles bine, Katherine?

Tânăra femeie rămase tăcută şi în timp ce privirea i se pierdea în direcţia în care dispăruse prada lui Edwin, se întrebă nu fără dezorientare, cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi trebuit să se afle faţă în faţă cu bivolul furios şi hăituit. în sfârşit, îndrăzni să se întoarcă din nou spre Edwin şi acesta îi citi gândurile în privire.

- Gândeşte-te bine la ceea ce tocmai ţi-am explicat, îi spuse cu un aer sarcastic. Poate vei înţelege până la urmă.

- Mulţumesc că m-ai prevenit, replică tăios tânăra

femeie răsucindu-se pe călcâie pentru a se întoarce pe domeniul său.

Dar Edwin continuă să vorbească în timp ce ea se pregătea să se îndepărteze şi, fără să vrea, îl ascultă, captivată de vocea gravă şi serioasă.

- Ar trebui să-ţi uiţi prejudecăţile ridicole şi să înveţi să tragi, Katherine, exclamă. Armele nu sunt destinate numai pentru a ucide şi nu vei regreta să ştii să mânuieşti o puşcă, în ziua când vei avea nevoie să tranchilizezi un animal de la distanţă.

Kate rămase pe loc, totuşi fără să se întoarcă spre el. Trebuia să admită, deşi cu regret, că tot ce spusese până acum era întru totul adevărat. Se întoarse cu faţa spre el, oftând şi, în ciuda incapacităţii sale de a-i da dreptate, declară în cele din urmă cu o voce hotărâtă:

- Vreau să merg cu tine în căutarea bivolului.

Edwin nu scăpă ocazia să se arate surprins în faţa acestei subite schimbări de atitudine şi se întrebă o clipă dacă tânăra femeie acţiona astfel din sfidare, sau curajul său era autentic.

- Poate fi foarte periculos, îi reaminti.

Kate ridică din umeri cu nerăbdare.

- Dacă-mi era teamă de pericol aş fi ales o altă profesiune, protestă. Edwin dădu din cap, cu o mină resemnată.

- Cum vrei, cedă el. Oricum, cred că vei fi mai în

siguranţă cu mine, decât străbătând singură pădurea pentru a te întoarce acasă.

Rănită în amorul propriu, Kate era tentată să-i adreseze o replică usturătoare, dar ştia că avea dreptate şi se mulţumi să spună pe un ton dur:

- Atunci, să nu mai pierdem mult timpul şi să mergem.

Unul lângă celălalt, străbătură valea urmărind dârele de sânge
ale animalului rănit.

Curând, Kate se prinse în joc şi, fascinată de seriozitatea sarcinii lor, începu să pună o mulţime de întrebări:

- Şi dacă face cale-ntoarsă? întrebă brusc. Ce mijloace avem de a prevedea asta?

- Nici unul, răspunse Edwin cu o exasperantă sobrietate.

De fapt, aproape n-o mai asculta pe tânăra femeie, atât era de ocupat să pândească cel mai mic zgomot, cel mai mic freamăt al frunzelor. Uneori, explora cu o privire circulară vasta pajişte care se întindea între pădurile întunecate şi atunci, părea că tot soarele dimineţii africane îi strălucea în ochi. în unele clipe parcă-şi slăbea atenţia, dar brusc, se concentra asupra unui punct precis din peisaj, cu o intensitate uimitoare. "Ochiul junglei", spuneau africanii pentru a descrie

această aptitudine de a inspecta metodic întinderile vaste pentru ca, brusc, să ştie să detecteze o modificare de-abia perceptibilă a mişcărilor şi culorilor naturii.

Observându-l, Kate era tentată să-l compare cu un leopard la pândă şi inima i se umplea de un amestec de admiraţie şi teamă. Se pregătea să-l întrebe din nou, când Edwin o întrerupse cu un gest neliniştit.

- Rămâi foarte aproape de mine, murmură cu o voce încordată, strângând braţul lui Kate cu o mână autoritară pentru a se asigura de apropierea ei.

O clipă mai târziu, ajunseră la liziera pădurii care se întindea în faţa lor ca un ecran viu. Frunzele arborilor fremătau în mod îngrijorător şi Kate constată cu ironie că recomandarea lui Edwin era inutilă: evident, nu simţea nici o tentaţie să se îndepărteze de el!

Cot la cot, pătrunseră printre ienuperi şi chiparoşi cu trunchiurile acoperite de muşchi. Toate simţurile tinerei femei erau în stare de alarmă şi tensiunea era de-abia suportabilă. Când un răget lugubru se făcu auzit în depărtare, Kate crezu că inima va înceta să-i bată şi groaza ar fi împietrit-o pe loc, dacă Edwin n-ar fi continuat s-o tragă cu energie.

- Este un leopard? murmură cu respiraţia tăiată.

Bărbatul răspunse printr-un semn negativ din cap, apoi explică:

- După părerea mea, este vorba de un babuin care

imită răgetul unei fiare. Aceste maimuţe sunt imitatori excelenţi. De fapt, poate tocmai îşi anunţă tribul că a zărit bivolul nostru.

în timp ce Kate ar fi ales din instinct să se îndepărteze cât mai repede posibil de regiunea de unde provenise strigătul straniu, Edwin părea hotărât să se apropie cât mai mult şi Kate mări pasul pentru a nu se lăsa la distanţă de paşii mari, brusc nerăbdători ai însoţitorului său.

Din când în când, Edwin se oprea pentru a ciuli urechea, sau pentru a examina o ramură ruptă, sau o urmă de sânge pe scoarţa unui copac.

Pe pământul umed, reuşiră să identifice urma copitelor enorme ale animalului.

Merseră astfel mai mult de o oră şi Kate era pe cale să piardă orice noţiune de orientare.

- Edwin, exclamă ea, cu un râs uşor nesigur, mi se pare că ne învârtim în cerc.

Bărbatul se opri. Părea amuzat şi Kate îşi simţi obrajii îmbujorându-se de emoţie în faţa privirii deocamdată îmblânzită.

- Nu eşti foarte departe de adevăr, doctore Shannon, îi răspunse.

O clipă mai târziu, Edwin redevenise serios şi-şi întări imperceptibil strânsoarea pe braţul lui Kate, ciulind atent urechea pentru a percepe un zgomot greu de definit în depărtare. Din tot trupul său se degaja un fel de tensiune contagioasă şi Kate avu curând impresia unui pericol iminent.

Efectiv fără să-şi dea seama, tânăra femeie îşi puse mâna liberă peste cea care-i strângea cotul.

- Edwin, murmură, ce se întâmplă?

Dar bărbatul scutură din cap, ca pentru a respinge întrebarea tinerei femei, în timp ce-şi desprindea degetele din acea mângâiere neaşteptată. Era atât de concentrat, încât părea că uitase până şi de existenţa însoţitoarei sale. Cu un gest lent şi calculat, eliberă piedica armei.

Kate era atât de fascinată de comportamentul de vânător profesionist al lui Edwin, încât fu aproape prea târziu când înţelese că de fapt situaţia tocmai se inversase. Din vânători, deveniseră vânaţi. Bivolul,

rupând ramurile în trecere, se năpustea asupra lor într-un galop asurzitor.

Edwin nu deschise imediat gura pentru a striga la Kate să se pună la adăpost, pentru că aceasta se repezise deja în spatele unui pin cu trunchi enorm şi, din locul relativ ferit în care se afla, observa scena, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Cu cât se apropia, cu atât fiara furioasă părea mai monstruoasă. Cu o încetineală care lui Kate i se păru insuportabilă, Edwin ridică puşca şi ochi. Era acum, sau niciodată. Glonţul porni şi animalul se prăbuşi greu, la câţiva metri de Edwin, în timp ce ecoul împuşcăturii se spărgea în liniştea pădurii.

Kate îşi părăsi cu precauţie adăpostul, pentru a i se alătura lui Edwin lângă bivol. în ciuda pulsului său neregulat şi a tremurului mâinilor, tânăra femeie reuşi să-l examineze cu o detaşare de profesionistă.

Glonţul făcuse o gaură de mărimea unghiei sale, care strălucea ca un ochi roşu-aprins în fruntea enormă.

Simţi totuşi o urmă de tristeţe temporară, devenind conştientă că fusese de-ajuns o nenorocită de împuşcătură pentru a pune capăt pe loc existenţei acelui animal plin de o vitalitate dârză. Dar tristeţea dispăru foarte repede la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla fără stăpânirea de sine şi îndemânarea lui Edwin. în ciuda voinţei sale, trebuia să recunoască

faptul că simţea o stimă nouă pentru vecinul său. Ridică spre el o faţă hotărâtă.

- Vrei să mă înveţi să trag? îl întrebă simplu.

Edwin păru surprins.

- Nu mă aşteptam la o schimbare de atitudine atât de radicală, exclamă. Oare te aţâţă vederea sângelui? adăugă suspicios.

Kate păli în faţa acestei agresivităţi neaşteptate, dar ghici din instinct că această reflecţie nu era fără legătură cu mama sa, deoarece Jacquelyn fusese mereu atrasă de manifestările de putere ale genului masculin.

- Instinctele mele sângeroase sunt cu siguranţă mai puţin dezvoltate decât cele ale familiei tale, replică ea cu un aer sfidător, deoarece o umilise şi voia să-l ofenseze, chiar cu preţul unei acuzaţii nejustificate.

- Oare vânătoarea este doar specialitatea familiei Michaels? adăugă după un timp de gândire.

Edwin strânse din dinţi în faţa aluziei de-abia voalată la trecutul sentimental al tatălui său. Oare se putea crede într-adevăr că Jacquelyn fusese prada nevinovată a unui vânător de fuste în timp ce de fapt ea îl urmărise pe Ford cu asiduitate?

- Din nefericire, ripostă Edwin pe un ton acid, faptul de a vâna nu-i pune în mod logic pe bărbaţi la adăpost de anumite capcane.

- în ce te priveşte, să nu-ţi faci nici o grijă, răspunse

Kate cu dispreţ.

Atunci, spre marea dezamăgire a lui Kate, Edwin izbucni într-un râs sarcastic.

- Se potriveşte la fel de bine atât unuia cât şi celuilalt! exclamă privind-o pe tânăra femeie drept în ochi. Vino, să plecăm de aici.

Va trebui să trimit sătenii să taie trupul animalului înainte de a se înnopta, dacă nu vrem să atragem hienele şi vulturii.

Apoi plecă, fără să se preocupe să aştepte răspunsul însoţitoarei sale. Lui Kate nu-i mai rămânea decât să pornească pe urmele sale şi în timp ce mergea în spatele lui, se întreba cu mânie cât timp se vor mai încăpăţâna să se înfrunte, pentru a se face să sufere cu o plăcere atât de evidentă.

împotriva voinţei sale, ochii lui Kate mângâiară umerii laţi ai ghidului său, coborâră de-a lungul spatelui musculos şi a şoldurilor înguste. Avea mersul legănat al unei feline şi Kate era teribil de sensibilă la forţa sa.

"Din fericire, îmi este dezagreabil!" îşi declară cu autoritate, sigură că o asemenea afirmaţie ar putea fi de-ajuns să-i înăbuşe dorinţa primară pe care acest bărbat avea talentul s-o trezească în ea. Totuşi, Kate nu se putu împiedica să simtă o oarecare mânie împotriva ei însăşi. într-adevăr, oare nu fusese gata să se lase emoţionată de un bărbat care o îndemna să se

gândească la faptul că era capabil s-o facă să sufere la fel de mult cum o făcuse fostul ei soţ?

Câteva clipe mai târziu, ieşiră din pădure şi Kate grăbi pasul pentru a ajunge lângă el.

- Edwin, îl strigă cu o voce aproape rugătoare. Edwin, ascultă-mă!

Fără să se oprească, bărbatul întoarse capul pentru a-i adresa
o privire suspicioasă şi amuzată în acelaşi timp.

- Edwin! insistă Kate, refuzând să se lase descurajată de aerul său ironic. Am vorbit foarte serios când ţi-am cerut să mă înveţi să trag.

îi adresă instinctiv un zâmbet seducător.

- Dacă trebuie într-adevăr să ştiu să mă folosesc de o armă, adăugă, ţin ca profesorul meu să fie un expert.

- Asta înseamnă că te-am impresionat? replică Edwin cu aroganţă.

"înfumuratule!" se gândi Kate. Apoi răspunse cu voce tare:

- Ti-am admirat sângele-rece.

- Atâta tot? insistă bărbatul.

Iritată, tânăra femeie nu se putu stăpâni să spună cu autoritate:

- Indiferent ce ai putea crede, Edwin, în ce mă priveşte nu consider că o armă este extinderea forţei unui bărbat. Acesta are la dispoziţie alte mijloace pentru

a-şi dovedi puterea.

Simţea cum se înfuria, în ciuda bunelor sale hotărâri.

- Şi anume? o întrebă Edwin cu un aer cinic şi plin de subînţelesuri.

"Te urăsc!" era gata să exclame Kate, înţelegând cât de naivă fusese să-şi imagineze că cererea sa le va oferi în sfârşit un teren de înţelegere. Cu obrajii arzând, exasperată de propria neputinţă, oftă, lungind pasul pentru a se îndepărta.

Câteva secunde mai târziu, Edwin o ajunse din urmă şi o forţă să se oprească, proptindu-se în faţa ei.

- Să facem un armistiţiu! îi propuse pe nepusă masă, întinzându-i mâna.

Kate izbuti să observe că însoţitorul său părea să se amuze mult de mânia sa.

- De ce vrei un armistiţiu? îl întrebă, ridicând capul cu un aer provocator. Pentru ca, apoi, lupta să devină mai îndârjită?

- Eşti insuportabilă! exclamă Edwin pe un ton glacial. în sfârşit, vrei sau nu să înveţi să tragi? Nu-ţi voi mai propune încă o dată.

- în acest caz, să începem acum, replică tânăra femeie.

în loc de răspuns, Edwin încărcă puşca, ridică piedica şi-i întinse arma.

Metalul de culoare închisă al ţevii era rece şi

neplăcut de atins, iar Kate fu surprinsă să constate cât de grea era puşca. îşi dădu brusc seama că nu era vorba de o jucărie şi ascultă cu cea mai mare atenţie indicaţiile uimitor de exacte ale lui Edwin referitoare la modul de a o sprijini pe umăr şi a ochi.

în cele din urmă, el îi indică un copac, la aproximativ treizeci de metri la liziera pădurii şi după ce-i explică modul de poziţionare a degetelor pe trăgaci, îi ceru să tragă asupra părţii inferioare a trunchiului.

Proptindu-şi de bine de rău patul puştii de umăr, Kate închise ochiul stâng pentru a ţinti mai bine şi, când avu sentimentul că arborele era pe axa ţevii, apăsă încet pe trăgaci şi-şi reţinu respiraţia.

Avu loc o detunătură asurzitoare, iar reculul puştii era gata să-i smulgă umărul, dar durerea nu fu nimic pe lângă dezamăgirea tinerei femei când văzu că-şi ratase ţinta.

Scoţând un oftat de nemulţumire, lăsă arma în jos şi, în timp ce-şi freca umărul care o durea, observă cu un zâmbet pocăit:

-Admit cu plăcere că nu este un joc de copii şi mă îndoiesc că voi şti vreodată să mă folosesc de un asemenea instrument!

Edwin zâmbi în faţa acestei capitulări spontane.

- Iată că-ţi exprimi pentru prima dată îndoielile asupra capacităţilor tale ieşite din comun! exclamă. Nu

poţi să ştii cât mă simt de uşurat să descopăr că poţi să fii o fiinţă umană la fel de slabă ca altele. Ochii lui Kate începură să arunce fulgere.

- Fii atent, Edwin Michaels, îl avertiză, deoarece s-ar putea să ţintesc mai bine data viitoare şi în direcţia ta!

Edwin izbucni în râs.

- Ameninţări, doctore?

Kate îi aruncă o privire furioasă, dar bărbatul nu-i lăsă timp să găsească un răspuns usturător.

- Aşază-te, Katherine, îi ordonă pe un ton dur.

- De ce? întrebă aceasta fără să se mişte.

- îţi voi arăta.

Puse mâna pe puşcă, se aşeză direct pe pământ şi după ce-şi ridică genunchii la înălţimea pieptului, rezemă de ei ţeava puştii pentru a o fixa, apoi ochi şi trase.

Kate miji ochii pentru a examina trunchiul. Chiar şi de la această distanţă, vedea clar scoarţa copacului vătămată de o gaură mică. Fără să spună o vorbă, se aşeză pe iarba udă alături de Edwin care-i întinse puşca.

în timp ce tânăra femeie încerca să imite poziţia pe care-l văzuse luând-o, Edwin se ridică pentru a observa puţin mai din spate. Când fu gata, Kate trase, dar ratăîncă o dată ţinta.

Bărbatul veni şi se chirci lângă ea. Răsuflarea sa călduţă mângâia ceafa tinerei femei şi îşi trecu amândouă braţele în jurul umerilor ei, pentru a-i potrivi poziţia mâinilor. Kate se simţi copleşită de un val de emoţie, la fel de intensă pe cât de neaşteptată când îi atinse bărbia pentru a-i modifica uşor unghiul de înclinare al feţei. îşi lipi apoi ferm mâna pe pulpa piciorului ei pentru a-i aduce piciorul mai aproape de piept.

- încearcă iar, îi spuse calm.

Obrazul său aproape îl atinse pe cel al lui Kate în timp ce verifică ultima dată poziţia bună a armei.

- Eşti gata?

Kate ridică ochii spre faţa bronzată care se afla atât de aproape de a sa şi se surprinse dorind să întindă mâna spre acel maxilar puternic pentru a-l mângâia cu vârful degetelor. Privirile li se întâlniră şi tânăra femeie citi în ochii săi un amestec de derută şi iritare, un fel de tulburare pe care şi-o alungă cu un clipit din pleoape, în timp ce Kate era în culmea emoţiei. O clipă, tânăra femeie era gata să-şi abandoneze buzele acelei guri fascinante, dar îşi aminti că nu ăsta era motivul apropierii lor şi se întoarse repede de teamă să nu fie bănuită din nou de tentativă de seducere.

Pradă unei mari confuzii, apăsă pe trăgaci fără să prea ştie dacă ţintise corect. Reculul puternic al puştii o

proiectă în spate contra lui Edwin, care, dezechilibrat se răsturnă pe iarbă.

Se ridică pe jumătate şi, rezemat în cot, o privi cu un aer batjocoritor, spunând cu un calm derutant:

- Ştii că ai fi avut mai mult noroc să-ţi atingi ţinta dacă îţi venea în minte să-ţi deschizi superbii ochi?

Privirea lui Kate strălucea de veselie şi trebui să-şi muşte buzele pentru a-şi înăbuşi un hohot de râs. Dezechilibrarea lui Edwin introdusese în situaţie un element caraghios care o făcu imediat pe tânăra femeie să se elibereze de toate tensiunile. Emoţia îi dispăruse şi-şi putu rezema arma de umăr, ochi şi trase. Glonţul îşi atinse ţinta.

- Bravo! exclamă Edwin ridicându-se.

Fără o vorbă, Kate înălţă capul spre el şi-i adresă un zâmbet modest.

întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice, Edwin exclamă, pe un ton amuzat:

- Totuşi, nu fi prea mândră de tine. Nu este foarte greu când ai o ţintă nemişcată. Să ocheşti o ţintă în mişcare este mult mai delicat.

Conversaţia fu întreruptă de zgomotul unui motor deasupra capetelor lor. Ridicând ochii pentru a scruta întinderea de azur, Kate recunoscu micul avion roşu cu alb.

- Este Elizabeth, murmură. Trebuie să mă întorc.

Edwin puse mâna pe puşca pe care i-o întinse Kate.

- O aşteptai? o întrebă.

Tânăra femeie încuviinţă cu o mişcare din cap.

- Trebuie să mă duc la Tsavo, unde ni se va încredinţa un cuplu de oryx pentru reproducere, anunţă cu mândrie.

Edwin o privi cu un aer zeflemitor.

- Şi iată că începe! constată el ridicând ochii spre cer.

Observaţia aceasta fu suficientă s-o enerveze pe Kate.

- Sper că nu te surprinde, replică tânăra femeie pe un ton aspru. îmi cunoşteai intenţiile încă de la început. Dar nu te îngrijora pentru scumpele tale plantaţii. Am intenţia să instalez un grilaj în jurul rezervaţiei mele, aşa încât arborii tăi de cafea nu vor avea să se teamă decât de animalele care se plimbă deja în libertate pe terenurile voastre de decenii.

- Ai intenţia să construieşti singură împrejmuirea? întrebă Edwin pe un ton nevinovat.

- Asta nu te priveşte, replică tânăra femeie. Dar îţi voi spune totuşi că l-am construit cu ajutorul celor din Kerinyagga.

- Sărmanul Jomo va muri de epuizare, exclamă Edwin cu subînţeles.

Kate îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Aşadar, ştia

despre tratativele sale în cele mai mici amănunte! Dar de fapt, ar fi trebuit să bănuiască!

Familia Michaels nu putea să nu fi aflat despre fricţiunea dintre vrăjitorul Kendo şi tânăra femeie albă, care-şi permisese să trateze sătenii. în consecinţă, avea motive să creadă că le ajunsese la ureche urmările afacerii. Kate îşi imagină fără greutate că Edwin se bucurase probabil de încurcătura sa şi această idee o irita în cel mai înalt punct.

Enervată, Kate se întoarse şi plecă de lângă Edwin pentru a se îndrepta în grabă spre proprietatea sa. Dar, din trei paşi, bărbatul
i se alătură şi merseră alături, în tăcere.

Tânăra femeie începu să se gândească din nou la evenimentele dimineţii. în ciuda mâniei faţă de permanentele ironii ale lui Edwin, era obligată să admită că-i salvase probabil viaţa când bivolul se năpustise asupra lor. Rememoră de asemenea răbdarea cu care o învăţase să mânuiască puşca... apropierea tulburătoare a feţelor lor până în clipa în care ea găsise puterea să-şi îndepărteze buzele. Dar înlătură cu hotărâre această amintire din minte.

Un lucru era sigur, trebuia să catadicsească să-i mulţumească, deoarece nu voia să-i dea impresia că era lipsită de bune maniere. "Şi totuşi, îmi este egal ce crede despre mine", îşi spuse pentru a-şi da încredere în

sine.

După ce inspiră profund, Kate începu cu stângăcie:

- De fapt, eu...

Ezită, cu ochii aţintiţi cu încăpăţânare asupra drumului din faţa ei.

- ... în sfârşit, voiam să-ţi mulţumesc pentru lecţia de tir.

îl simţi întorcând capul spre ea şi îndrăzni să-l privească.

- Fii atentă, doctore, spuse cu un aer zeflemitor. Aş putea să merg până la a-mi imagina că femeile veterinar nu sunt pur şi simplu prost crescute şi furioase.

Kate îi aruncă o privire ofensată, dar hotărî să nu-i răspundă.

Ajunseră în apropierea casei familiei Michaels şi, la câţiva metri de ei, Elizabeth Finch tocmai ateriza cu avionul. După un scurt semn din cap în direcţia însoţitorului său, Kate plecă în fugă spre pistă.

Elizabeth nu oprise imediat motorul si Kate se repezi spre cabina pilotului pentru a deschide uşa. Dar zâmbetul radios îi încremeni pe buze când o văzu pe Elizabeth pe jumătate prăbuşită pe scaun. înălţă cu mare greutate capul pentru a adresa un zâmbet jalnic în direcţia lui Kate. Pilotul avea tenul pământiu şi ochii de obicei de un albastru atât de intens, erau aproape

sticloşi.

Speriată de starea evident alarmantă a prietenei sale, Kate întoarse capul spre casă pentru a striga cât o ţinea gura:

- Edwin!

Acesta coborî cele două trepte pe care tocmai le urcase şi se grăbi spre avion, în timp ce Kate pipăia fruntea Elizabethei.

- Nu te nelinişti, Kate, murmură slab bolnava schiţând un gest pentru a coborî din aparat. Este iar blestemata asta de malarie.

- Sst! Nu spune nimic şi stai liniştită, protestă blând Kate. Păstrează-ţi puterile.

Edwin li se alătură gâfâind şi, fără să piardă timpul punând întrebări inutile, o luă pe Elizabeth în braţe pentru a o aşeza cu delicateţe pe pământ.

Susţinută de fiecare parte de infirmierii săi improvizaţi, aceasta putu să meargă astfel spre locuinţă. Febra puternică şi starea sa de epuizare nu erau de-ajuns pentru a o face să tacă şi înjura cât putea acele boli tropicale care au îndrăzneala nesăbuită să te anihileze în clipele cele mai nepotrivite.

Sattima, supraveghind înaintarea ciudatului trio porni în întâmpinarea lor, pentru a-şi propune ajutorul.

- Edwin, spuse atunci Kate, dacă îmi dai cheile Land Roverului tău, mă pot duce să-mi iau trusa.

Nici nu-şi termină fraza şi Edwin îi întinse cheile maşinii, iar Kate, încredinţând partea sa de povară Sattimei, porni în fugă peste pista de aterizare.

Mai puţin de un sfert de oră mai târziu, era întoarsă şi Sattima o precedă de-a lungul coridorului tăcut.

- Se simte mai bine? întrebă Kate cu o voce îngrijorată.

- Mi-e teamă că nu, doctore Shannon, declară tânăra africană în şoaptă.

-Ar trebui să-mi spui Kate, protestă tânăra femeie. Protocolul acesta mă înnebuneşte!

Sattima râse.

- Nu eşti ca celelalte femei albe pe care le cunosc, doctore...Katherine.

Trăsăturile contrariate ale lui Kate se destinseră în faţa farmecului naiv al însoţitoarei sale.

- Nu ştiu dacă este un compliment, răspunse ea, dar prefer să-l consider ca atare. Mulţumesc, Sattima.

Sattima o introduse într-o încăpere vastă, cu obloanele închise şi Kate se grăbi spre patul din aramă pe care era întinsă bolnava. Elizabeth era cuprinsă acum de frisoane puternice şi de necontrolat, simptome clasice ale malariei.

- îi trebuie nişte pături, Sattima, ordonă Kate cu o voce preocupată. Cred că va fi o criză severă. în clipa în care scoase o seringă din trusă, Elizabeth deschise

ochii.

- îmi vei face o injecţie, nu-i aşa? bombăni aceasta. Asta mă va învăţa minte să te recomand ca noul nostru medic!

- Sst! o întrerupse Kate. îţi fac o injecţie pentru că rezultatul este mai rapid decât cu alte medicamente.

încheindu-şi sarcina, Kate despături peste bolnavă pătura pe care i-o adusese Sattima. Elizabeth îşi puse mâna pe braţul care o învelea ca pe un copil.

- Chiar îmi pare rău că nu te pot duce la Tsavo! Ne-am fi distrat atât de bine! Dar nu te îngrijora pentru animalele tale, i-am cerut lui Edwin să piloteze în locul meu.

- Cum? exclamă Kate cu o evidentă nemulţumire.

Elizabeth zâmbi cu subînţeles.

- Te arunc drept în capcană, nu-i aşa?

- Taci. Eşti foarte slăbită şi nu vreau să discut cu tine, o întrerupse Kate.

- Acum că tratamentul a fost administrat, preferi să torc sau să latru? întrebă atunci Elizabeth cu obişnuitul său simţ al umorului.

- Prefer să te odihneşti. Cu siguranţă, eşti cel mai indisciplinat pacient pe care l-am îngrijit vreodată, fie dintre oameni, fie dintre animale.

După ce-i dădu câteva recomandări Sattimei, Kate ieşi din camera Elizabethei în clipa în care Edwin se

pregătea să vină să afle veşti.

- Cum se simte? o întrebă cu o voce îngrijorată.

- I-am făcut o injecţie.

în două zile ar trebui să se simtă mai bine. Totuşi, nu va fi în stare să piloteze un timp.

Edwin îşi încrucişă braţele pe piept cu un aer fatalist.

- în acest caz, zarurile au fost aruncate şi te duc eu la Tsavo dacă eşti de acord, spuse simplu.

Kate se rezemă cu spatele de uşă şi-şi ridică o şuviţă de păr cu un aer demn.

- Ascultă, Edwin, începu cu siguranţă, n-am deloc intenţia să-ţi impun...

Bărbatul o întrerupse pe un ton aproape obosit.

- Te rog, Katherine, protestă el. în ce mă priveşte, îmi este indiferent dacă te duc sau nu la Tsavo. Dacă-ţi propun asta, este pentru că Elizabeth mi-a cerut să-i fac serviciul acesta. O voi face pentru ea, nu pentru tine.

Kate ezită o clipă. Nu voia să accepte nimic de la familia Michaels; faptul de a le fi datoare, putea să-i slăbească poziţia în legătură cu ei. Pe de altă parte, Elizabeth nu va fi în măsură să zboare înainte de câteva săptămâni şi crearea rezervaţiei reprezenta pentru tânăra femeie o prioritate absolută.

- Dacă asta este situaţia! exclamă în cele din urmă cu un oftat resemnat. Apoi, adăugă pe un ton distant.

- Oricum, voi plăti....

- Tocmai ţi-am spus că o fac pentru a-i face un serviciu Elizabethei, o întrerupse brutal Edwin. Eşti scutită să devalorizezi lucrurile vorbind de bani. Cei din familia Michaels nu sunt mercenari.

- Cum vrei, Edwin, încheie Kate, cu o urmă de ironie în voce. Vrei să ne întâlnim la avion într-o oră?

Şi fără să aştepte răspuns, tânăra femeie se îndepărtă cu pas hotărât. La intrare, se întâlni cu Ford Michaels.

- Ia te uită! Katherine! exclamă el surprins. Mă aşteptam s-o văd pe Elizabeth.

După o clipă de ezitare, adăugă, observând-o cu un aer gânditor:

- Oare trebuie să înţeleg că ai intenţia să ne faci frecvent vizite ca între vecini?

Ca întotdeauna în defensivă, Kate se întrebă dacă întrebarea bătrânului bărbat era ironică, sau pur şi simplu amabilă, apoi, considerând că acesta nu putea să fie vorba de bunăvoinţă, ripostă cu un aer înţepat:

- Mă îndoiesc că vă doriţi prezenţa mea, care nu poate decât să vă reamintească trecutul.

Ford păli şi Kate regretă imediat răutatea sa gratuită. Se pregătea să bâiguie nişte scuze, când Ford dădu din cap cu un aer enigmatic, constatând:

- Cât de mult îi semeni, Katherine!

Neştiind ce să răspundă, tânăra femeie salută stânjenită şi plecă în fugă în direcţia propriului teritoriu.

Capitolul 5

O oră mai târziu, Kate ajunse lângă avion, însoţită de Jomo, fiecare purtând o mică geantă de călătorie.

- Sunt gata! strigă în direcţia lui Edwin, care tocmai efectua verificările necesare. Bărbatul înălţă capul de la joja de ulei şi miji pleoapele pentru a o examina cu insolenţă pe tânăra femeie. Părul strălucitor îi cădea în cascadă pe umeri. Purta un pulover alb, o jupă din pânză kaki şi sandale fără toc, cu curele. Totul era perfect potrivit stilului de călătorie, dar totuşi indiscutabil feminin.

Observându-l pe Jomo care ţopăia de încântare alături de Kate, Edwin spuse pe un ton sarcastic:

- N-am intenţia să te agresez, doctore Shannon. Nu era necesar să-ţi aduci gardă de corp.

- Jomo este asistentul meu, răspunse calm tânăra femeie, hotărâtă să nu se mai înfurie, cum o făcuse de prea multe ori în cursul dimineţii.

- Foarte bine, să mergem, răspunse Edwin fără să renunţe la aerul său ironic.

După ce le aranjă bagajele în buncăr şi-l instală pe Jomo în cabină, veni în cabina pilotului, pentru a i se alătura lui Kate, care ocupa scaunul copilotului. Foarte firesc, se aplecă spre ea pentru a o ajuta să-şi lege centura de siguranţă şi mâinile li se atinseră, reamintindu-i lui Kate insuportabila emoţie de la lecţia de tir. Atunci, respinse aproape cu brutalitate braţul lui

Edwin, bâiguind:

- Pot să mă descurc foarte bine singură, mulţumesc.

Cu un aer încăpăţânat, se aşeză confortabil în scaun, pentru a nu se mai mişca până la decolare. Dar când simţi roţile desprinzându-se de sol, curiozitatea fu mai puternică şi, cu fruntea lipită de geam, începu să privească interesată vastul domeniu care se îndepărtă până căpătă aspect de mochetă. Curând, lăsară la stânga uriaşul munte Kenya şi luară direcţia sud-est, spre frontiera tanzaniană. Survolară câmpurile de piretru cu flori ca zăpada, pajiştile ca smaraldul ale terenurilor înalte, câmpiile roşii arse de soare... Tânăra femeie nu se putu împiedica să se gândească emoţionată că această natură puternică adăpostea o comoară fabuloasă de specii animale.

Un zâmbet încântat îi flutura pe buze când îşi îndreptă în mod reflex privirea spre însoţitorul său. Acesta ţinea comenzile cu stăpânire, liniştit şi Kate se surprinse din nou admirându-i destoinicia. Părea evident că Edwin făcea parte dintre acei inşi care excelau în toate lucrurile.

Ca si când îi ghicise gândurile, bărbatul întoarse capul, o observă pe Kate o clipă, cu un amestec de interes si neîncredere, apoi exclamă nu fără provocare:

- Presupun că nu te mulţumeşti să consimţi să tragi, vei vrea de acum să înveţi să pilotezi?

Se întrerupse, ca pentru a-şi stăpâni un hohot de râs şi, pentru prima dată, Kate avu sentimentul că avea un fel de căldură în ochii ca ambra. Apoi, Edwin adăugă:

- De fapt, n-aş fi surprins să aflu că odinioară erai dintre acele fetiţe insuportabile care căutau fără încetare să se amestece în jocurile băieţilor.

- Mulţumesc pentru compliment, exclamă Kate.

Dar nu se putu împiedica să râdă din toată inima.

De fapt, se simţea mult mai relaxată acum, când era departe de Ndege Hills, teatrul ostilităţilor lor şi nu mai era imperios necesar să adopte o atitudine agresivă pentru a se proteja. Poate din acest motiv adăugă repede:

- Dar ai ghicit exact, mi-ar plăcea să învăţ să pilotez.

Edwin lăsă atunci comenzile şi, arătând manşa care se afla în
faţa lui Kate, spuse simplu:

- Dă-i drumul. Este uşor: apeşi pe manşă şi avionul coboară, tragi şi urcă din nou.

îi explică apoi cum să execute un viraj:

- O uşoară apăsare cu piciorul drept pe palonier, manşa la dreapta şi aparatul se înclină la dreapta pentru a-şi schimba direcţia.

Avionul astfel aplecat în partea pasagerei, îi permise o vedere mai impresionantă a pământului care părea că de-abia se mişcă sub ei. Kate reperă o turmă de

animale care se deplasau lăsând în urmă un enorm nor de praf.

- Cred că sunt elefanţi! exclamă, în culmea încântării. îi putem vedea mai de aproape?

în loc de răspuns, Edwin reluă comenzile, apăsă cu putere manşa amplificând unghiul de înclinare al aripilor pentru ca avionul să coboare în spirală în stratul atmosferic. Cu cât coborau mai mult, Kate distingea mai bine pielea ridată a enormelor animale ale căror urechi uriaşe fluturau în vânt în ritmul galopului lor prin câmpia pustie.

Nu erau la mai mult de şaizeci de metri de sol când Edwin puse în sfârşit capăt coborârii, redresând poziţia. Kate era tulburată de fericire. Era ca şi când Edwin îi permisese să descopere libertatea exaltantă pe care ţi-o dădeau aripile şi fu aproape dezamăgită când avionul ajunse din nou la altitudinea de croazieră.

Acum survolau parcul din Tsavo şi curând, Edwin făcu un tur de pistă deasupra imobilelor administrative înainte de a ateriza uşor pe terenul privat.

încă nu avuseseră timp să elibereze pista, că un Jeep maro ieşi din hangar pentru a le veni în întâmpinare şi, câteva clipe mai târziu, schimbau strângeri de mână cordiale cu un african zâmbitor, scund, care se prezentă cu cel mai distins accent de la Oxford.

- Matthew Arap, asistentul directorului rezervaţiei. Bine aţi venit la Tsavo, doctore Shannon. N-am vrut să capturăm oryxii înaintea venirii dumneavoastră deoarece ni se părea mai puţin raţional să le pregătim inutil prea devreme pentru călătorie. Dacă sunteţi de acord, propun să mâncăm de prânz, apoi, vom merge împreună să capturăm animalele.

- Este o idee excelentă, afirmă Kate. Vă voi cere doar să-mi lăsaţi timp să-mi pun o ţinută mai adaptată la safari.

O oră mai târziu, plecară prin vastul parc natural la bordul Jeepului decapotabil. Kate era aşezată în faţă, între Matthew Arap şi Edwin, iar Jomo, cu ochii mari de plăcere, era singur pe scaunul din spate. I se încredinţase paza a trei puşti şi le ţinea cu amândouă mâinile, cu ţeava îndreptată spre cer, ca nişte suliţe masai. în spatele lor rula un camion vechi la bordul căruia trebuia să fie încărcate antilopele.

Din când în când, Kate zărea o impala cu pielea aurie, sau o zebră cu crupa lată şi acest spectacol al unui paradis inviolabil o fermeca.

Brusc, reperă o ceată de lei la orizont. Grupaţi pe un dâmb mic, la umbra unui salcâm, unii îşi observau domeniul legănându-şi cu nonşalanţă cozile, în timp ce ceilalţi, sătui cu siguranţă după ce devoraseră o victimă nefericită, dormeau ca nişte pisici mari leneşe. în acea

clipă, tânăra femeie se surprinse identificându-l pe Edwin cu aceste animale puternice.

"Ca şi ele, este un vânător, se gândi. Si el este obişnuit să-şi folosească instinctul, inteligenţa şi viclenia pentru a dejuca adversarul. Cum să nu te temi să fii nimicit de un ins atât de puternic? Dacă se hotărăşte să mă atace, nu dispun de nici o armă pentru a mă apăra".

Vocea agitată a ghidului lor întrerupse cursul gândurilor care o preocupau pe Kate.

- Iată-le, doctore Shannon! La stânga, priviţi-le! O turmă de oryx.

Cele două vehicule încetiniră imediat pentru a se apropia la pas până la aproximativ treizeci de metri de antilope, în timp ce Kate îşi ţinea respiraţia, atât era de emoţionată să vadă în sfârşit cu proprii ochi această specie devenită atât de rară. îşi imagina deja o pereche din aceste animale graţioase în libertate pe pământurile sale şi de-abia îşi stăpâni nerăbdarea. "Oare ce aşteptăm?" era gata să întrebe. Dar Edwin fu mai repede decât ea.

Sărise deja peste portiera vehiculului în mers şi, punând mâna pe puşca pe care i-o întinsese Jomo, întrebă:

- Ce fel de cartuşe sunt în aceste puşti, domnule Arap? Cu un zâmbet galant în direcţia lui Kate, şoferul Jeepului replică:

- Doctor Shannon fiind autoritatea profesionistă mi se pare că ea răspunde.

Flatată de această dovadă de încredere, Kate explică:

- Cartuşele conţin un anestezic numit M-99, folosit în cantitate foarte mică. Dar folosirea produsului este foarte delicată, deoarece unele animale sunt mai sensibile la el decât altele. Si se ştie de exemplu că la greutate egală, animalele sălbatice merită o doză mai mare decât animalele domestice.

- Presupun că dorinţa de a-şi păstra libertatea este suficientă pentru a întări rezistenţa unei fiinţe vii, sugeră Edwin pe un ton aparent banal.

- Este adevărat, recunoscu Kate coborând din vehicul.

Matthew Arap îi întinse o puşcă.

- Vreţi să trageţi primul foc, doctore? îi propuse.

Kate se pregătea să refuze propunerea când Edwin merse mai departe:

- Dă-i drumul, doctore, insistă, sfidând-o pe tânăra femeie cu privirea.

Astfel provocată, Kate nu putea să nu accepte. Puse mâna pe o puşcă şi, după ce verifică dacă era bine plasat cartuşul, ridică piedica şi o rezemă de umăr cum o învăţase Edwin. Din nefericire, când începu să ochească, observă cu consternare câtă dreptate

avusese Edwin să pretindă că o ţintă este mai greu de atins când este în mişcare. Părea imposibil să ţină un animal în colimator mai mult de o fracţiune de secundă. Era pe punctul să se descurajeze, când Edwin murmură în spatele ei:

- încearcă să simţi mişcarea antilopei şi urmăreşte-o cu corpul tău. Nu rămâne încremenită ca o statuie.

Părea să se amuze mult de situaţie şi Kate, rănită în amorul propriu, strânse din dinţi jurând să nimerească ţinta cu orice preţ. Cu atenţie, ridică din nou puşca, pentru a se concentra asupra mişcărilor unuia dintre animale. în sfârşit, reuşi să-l ţină în colimator şi, cu inima palpitând, apăsă pe trăgaci.

Scoase un strigăt de bucurie când înţelese că-şi atinsese ţinta, bucurie care nu fu cu nimic diminuată de faptul că animalul, atins în coapsă, nu se prăbuşi imediat şi trebui urmărit cu jeepul aproape cinci minute înainte de a putea fi capturat.

- Mulţumesc, Edwin, spuse simplu tânăra femeie când animalul fu în camion. Când se puse problema neutralizării celui de-al doilea animal, Matthew Arap se întoarse spre Kate cu un aer întrebător. Refuzând cu un semn hotărât din cap, aceasta îi întinse puşca lui Edwin.

- Tirul meu stângaci ne-a permis să facem o plimbare fermecătoare, declară ea râzând şi cred că ar trebui s-o înmânăm acum expertului.

Edwin păru surprins de discursul măgulitor, dar luă totuşi arma din mâinile tinerei femei.

Rezemată de capota Jeepului, Kate îl observă în timp ce se pregătea să tragă. Corpul atletic perfec nemişcat şi profilul său aspru cu tenul bronzat îi aminteau tinerei femei o sculptură cioplită în piatră şi, ca de fiecare dată când se lăsa tulburată de energia lui Edwin, simţi urcând în ea un val de dorinţă intensă.

Tocmai îşi rezemase puşca de umăr şi ţintea cu siguranţă. O secundă mai târziu trase şi fragila femelă, atinsă deasupra umărului, se prăbuşi pe loc.

Când se întoarseră la clădirile administrative, aflară că directorul parcului de-abia sosise şi dorea să-şi primească vizitatorii. Kate şi Edwin fură introduşi într-un birou vast, mobilat modest, dar ai cărui pereţi erau acoperiţi în întregime cu uriaşe hărţi topografice, reprezentând cei douăzeci de mii de kilometri pătraţi ai parcului natural.

Directorul, un bărbat binevoitor, cu părul cărunt, se ridică de la birou pentru a le veni în întâmpinare.

- Doctore Shannon, spuse întinzând mâna spre tânăra femeie. Sunt încântat să vă cunosc.

- Vă datorez mulţumiri recunoscătoare, răspunse Kate.

Apoi, arătându-l pe Edwin, adăugă:

- Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Edwin Michaels, care

a avut amabilitatea să piloteze avionul până aici. Prietena noastră Elizabeth Finch suferă de o criză acută de malarie.

- Consideraţi că-mi pare cu atât mai rău cu cât am avut grijă să-i cumpăr marca sa preferată de gin! Dar nu-l vom lăsa să aştepte prea mult, declară el întinzându-i mâna lui Edwin. Michaels? repetă încruntându-se. Numele nu-mi este străin. Am cunoscut odinioară un Ford Michaels. Răspundea de regiunea centrală.

- Este tatăl meu, preciză Edwin.

- Foarte bine. Aţi ales de asemenea calea politicii?

- Nu, răspunse Edwin. Nu ne mai ocupăm decât de plantaţiile noastre de cafea şi sarcina este suficient de grea. Mai ales când trebuie, ca acum, să luptăm împotriva efectelor devastatoare ale secetei. Aluzia era directă şi Kate ar fi devenit cu siguranţă bănuitoare fără răspunsul oportun al directorului.

- Datorită oamenilor curajoşi şi încăpăţânaţi ca dumneavoastră şi ca Elizabeth Finch a devenit Kenya o naţiune, spuse acesta cu căldură.

Apoi se întoarse spre Kate şi adăugă:

-Am motive întemeiate să cred că mergeţi deja pe urmele lor, doctore Shannon.

Kate îndrăzni o privire în direcţia lui Edwin şi privirile li se înfruntară fără amabilitate o clipă. Apoi, tânăra

femeie se întoarse din nou spre interlocutorul său.

- Este singura mea intenţie, afirmă cu autoritate.

- Trebuie să vă spun cât admir proiectul dumneavoastră, doctore, reluă directorul. Stiţi câtă importanţă acordăm faunei noastre. Din nefericire, depindem de creditele votate de guvern şi de aceea suntem gata să facem tot ce ne stă în putere pentru a favoriza formarea de rezervaţii particulare, asemenea celei pe care aveţi intenţia s-o amenajaţi. Asta mă determină să vă explic de ce am ţinut atât de mult să vă întâlnesc.

Se opri un timp pentru a-şi invita vizitatorii să se aşeze.

- Aş vrea să vă propun o a doua pereche de antilope, continuă directorul. Este vorba despre o specie deosebit de rară, numită nyala munţilor şi condiţiile climaterice din rezervaţia dumneavoastră îmi par a oferi exact de ce au nevoie aceste animale pentru a se înmulţi mai bine. Cu o condiţie, desigur, să le puteţi proteja de leoparzi, care sunt duşmanii lor ereditari. Ce credeţi despre propunerea mea, doctore?

- Ce cred! exclamă Kate în timp ce ochii îi străluceau de încântare. Este o propunere fantastică!

- Foarte bine. în acest caz, trebuie să rezolvăm o mică problemă.

Lăsă creionul cu care se juca de câteva minute.

-Avionul Elizabethei este prea mic pentru a putea transporta patru cuşti, reluă directorul. Va trebui să vă întoarceţi la Nyeri cu maşina. Sunt dispus să vă împrumut un vehicul şi să vă dau unul din asistenţii noştri tineri să vă însoţească, iar ulterior ne vom gândi la condiţiile de întoarcerea avionului. Dar veţi avea oare curaj să faceţi această călătorie epuizantă, care reprezintă douăsprezece ore de drum?

Kate nu mai ştia ce să spună şi un voal de dezamăgire îi întunecă ochii. Era limpede că va trebui să refuze propunerea. într-adevăr nu putea face singură această călătorie lungă şi nu se punea problema să-i ceară un nou serviciu lui Edwin.

Dar acesta din urmă nu-i dădu timp să refuze oferta.

- Asta nu pune nici o problemă, răspunse el, pe un ton nonşalant.

Kate se întoarse brusc spre el pentru a-l întreba din priviri, dar Edwin rămase imperturbabil. Se ridică şi Kate îl imită, mulţumindu-se să observe în tăcere contrastul dintre cei doi bărbaţi care-şi strângeau mâinile. Unul, omul de afaceri impecabil îmbrăcat într-un costum de in bej şi celălalt, omul pădurilor, cu părul ciufulit şi faţa tăbăcită de soare.

- Să mergem să căutăm animalele şi să plecăm fără să pierdem timpul, spuse Edwin adresându-se tinerei femei. în câteva ore se va înnopta şi putem spera să ne

oprim pentru a dormi.

Kate nu privea fără neplăcere acel mod al lui de a pretinde brusc să conducă operaţiunile, dar gândindu-se mai bine, trebui să admită că însoţitorul său avea o mai profundă experienţă a Africii decât ea. în consecinţă, se mulţumi să accepte cu rezervă.

Kate se găsi încă o dată instalată în vehicul între doi bărbaţi. Edwin, de data aceasta la stânga, la volan, şi Jomo la dreapta, ghemuit lângă portieră şi dormind profund.

Kate îşi înăbuşi un căscat, în timp ce o nouă gaură în drum o proiectă fără menajamente spre şofer. în ciuda zgâlţâielilor, îi era din ce în ce mai greu să rămână trează şi când pleoapele îi deveniră prea grele, renunţă să lupte, pentru a aţipi în sfârşit, în câteva minute. Se trezi când soarele era deja foarte jos la orizont, pentru a constata spre marea sa ruşine că avea capul aşezat pe umărul lui Edwin. Jenată, se îndreptă imediat. Kate se simţea epuizată, murdară şi pe punctul să-şi arate oboseala când văzură o mică pădure.

- Unde suntem? întrebă cu interes sporit.

- Este o mică oază pe care o ştiu, pentru că m-am oprit deseori acolo în perioada în care conduceam safariurile, răspunse Edwin.

Camionul nu se oprise complet când Kate ieşi din cabină pentru a merge să capete veşti despre protejaţii

săi. Terrence, tânărul delegat de directorul parcului să însoţească echipa, tocmai se întindea ca o pisică atunci când tânăra femeie urcă pe platforma acoperită cu prelată.

- Cum se simt pensionarii noştri? întrebă ea.

- Foarte bine, memsahib, replică tânărul dezvelindu-şi dinţii de un alb strălucitor. Dorm ca nişte bebeluşi.

După ce se asigură că antilopele oryx dormeau încă destul de adânc şi că ritmul respiraţiei lor era satisfăcător, Kate sări jos, pentru a merge să-şi dezmorţească picioarele.

Aerul era rece şi noaptea fremăta de un concert de cântece de păsărele, marcat de strigătele răguşite ale babuinilor din depărtare.

Trecuse ceva mai mult de o jumătate de oră până când Kate se întoarse lângă camion, pentru a constata, spre marea sa uimire, că un fel de tabără fusese deja instalată. Două corturi fuseseră ridicate şi un foc de tabără trosnea voios. Jomo, în picioare în faţa flăcărilor, supraveghea un ceainic mare din aluminiu.

- Este aproape gata, memo'a'b daktari! anunţă tânărul.

- Ce este aproape gata, Jomo? întrebă Kate.

- Baia dumneavoastră! spuse el cu mândrie. Bwana Michaels pretinde că primul lucru care trebuie făcut pentru o doamnă în tabără, este o baie. Altfel, este

nesuferită toată seara.

O duse în spatele camionului care fusese aşezat un paravan în faţa unui baobab ale cărui ramuri joase ţineau un burduf enorm, aproape plin. Pe un taburet pliant aşezat alături de copac se aflau un prosop şi o savonieră, cât şi geanta de călătorie a lui Kate.

îndată ce Jomo dispăru după ce golise ultima oală cu apă caldă în recipient, Kate, în ciuda oricărei pudori, se dezbrăcă rapid şi intră în baia improvizată. Desigur, confortul lăsa încă de dorit, dar Kate nu mai făcuse un duş cald de săptămâni întregi şi acesta i se părea o adevărată încântare. Un zâmbet recunoscător pentru Edwin îi flutura pe buze în timp ce contempla fericită calea lactee deasupra capului său.

Edwin! în timp ce apa şiroia de-a lungul spatelui, tânăra femeie îşi aminti brusc de mângâierea puternică a mâinilor sale fierbinţi pe şoldurile ei, când o îmbrăţişase cu pasiune în căsuţă. Simţi din nou o dorinţă de nestăpânit în adâncul fiinţei sale. Nevoia fizică de Edwin era ca o necesitate instinctivă de a umple un gol în trupul său, la care se adăuga sentimentul tulburător al unei emoţii mai profunde.

"Ce proastă!" se mustră în sinea sa. "Este suficient să-şi dezvăluie brusc un aspect generos al persoanei sale, pentru ca să mă cred imediat îndrăgostită de el!"

Câteva minute mai târziu, îmbrăcă un chimonou de

mătase verde pe care-l luase în geanta de călătorie şi, desculţă, ieşi din baia de ocazie pentru a se alătura însoţitorilor săi. Edwin era singur. Aşezat în faţa focului, era cu spatele şi Kate se apropie neauzită.

- Trebuie să remarc că te gândeşti la toate! exclamă ea fără ocolişuri.

Surprins, Edwin se întoarse, înălţă capul şi ochii îi alunecară de-a lungul veşmântului uşor care se mula pe silueta lui Kate.

- Duşul a fost bun? o întrebă în loc de răspuns.

- Minunat, afirmă Kate cu o afectare intenţionat moderată, aşezându-se alături de el pentru a-şi apropia picioarele de căldura plăcută a flăcărilor.

Edwin întinse braţul spre sticla de vin, umplu două pahare din tablă şi-i întinse unul lui Kate.

- Pentru nopţile africane! propuse cu maliţie, ridicându-l pe al său.

- Să poată fi întotdeauna la fel de frumoase, adăugă kate cu o voce gravă.

Sosi apoi timpul mesei, când Jomo veni să-i servească în faţa focului, plecând din nou discret. kate devoră cu poftă conţinutul farfuriei sale şi, când ridică ochii spre Edwin, îşi dădu seama că o observa cu atenţie.

- Sunt mulţumit că-ţi place cum gătesc, glumi bărbatul.

-A fost delicios!

- Sote din carne de vită la cutie, cabernet care poartă o dată, anunţă Edwin punând mâna pe sticla de vin pentru a o servi.

Pentru a-l scuti să se aplece, Kate îi întinse paharul. Atunci, el îşi puse mâna rămase liberă peste cea a lui Kate, ca pentru a stabiliza recipientul în timp ce-l umplea. Tulburată la culme de această atingere neaşteptată, tânăra femeie se grăbi să pună paharul lângă farfurie şi se ridică pentru a-şi domoli agitaţia.

în timp ce Edwin contempla cu intensitate silueta sa graţioasă, Kate se îndepărtă de aria luminată de flăcări pentru a merge să se refugieze în umbra liniştitoare.

Dar, dacă vântul uşor al nopţii îi răcorea obrajii înfierbântaţi, nu-i putea domoli dorinţa care ardea în ea. Şi, când Edwin veni să i se alăture în întuneric, trebui să facă apel la toată voinţa sa pentru a-şi ascunde emoţia.

- Ce loc liniştit! reuşi în sfârşit să articuleze tânăra femeie. Tu.... Veneai deseori aici?

-Aproape în fiecare lună. Dar atunci atmosfera era mai puţin liniştită, recunoscu Edwin râzând. în principiu, eram însoţit de cei trei asistenţi ai mei şi de cinci sau şase clienţi bogaţi, însoţiţi de soţii încântătoare, care se plictiseau de moarte. Foarte des, preferau să se intereseze de persoana mea decât de safari.

Kate aproape tresări şi inima i se strânse de gelozie,

dar în acelaşi timp voia totuşi să afle mai mult. Aşa că se auzi replicând cu prefăcută dezinvoltură:

- Să nu-mi povesteşti că le alungai din cortul tău dacă veneau să-ţi mărturisească plictiseala în mijlocul nopţii!

Edwin ridică din umeri cu indiferenţă.

- Sunt bărbat, Katherine, îi răspunse. O femeie frumoasă reprezintă întotdeauna o mare tentaţie.

- Cu atât mai mult dacă reprezintă fructul oprit, nu se putu stăpâni să replice tânăra femeie, imaginându-şi o defilare de fiinţe superbe în faţa cortului lui Edwin.

- Ai dreptate, murmură bărbatul printre dinţi.

Renunţase la nonşalanţa sa şi Kate observă cu surprindere că
strângea maxilarele atât de puternic, încât obrajii i se scofâlciseră sub pometii proeminenţi. Părea pradă unei mânii reci, căreia ea nu-i înţelegea motivul. O măsură o clipă cu o privire dură, apoi, vârându-şi mâinile în buzunare, se întoarse exclamând peste umăr:

- Noapte bună, pe mâine.

- Edwin, aşteaptă! protestă Kate în timp ce el se îndepărta.

Edwin se întoarse încet şi-şi aţinti asupra tinerei femei o
privire ostilă. Kate chiar nu ştia de ce-l strigase. Poate pentru a încerca să alunge acea bruscă neînţelegere?

Se apropie încet de el şi-şi aţinti asupra lui ochii limpezi ca o frumoasă dimineaţă de iarnă.

- Nu mi-ai lăsat timp să-ţi mulţumesc, începu cu timiditate. Ai făcut foarte mult pentru mine, începând de dimineaţă.

Edwin încercă s-o întrerupă pe un ton ursuz.

- Ti-am spus deja...

- Ştiu ce mi-ai spus, Edwin, îl întrerupse cu autoritate. Dar ce ai făcut merge dincolo de promisiunea faţă de Elizabeth şi-ţi sunt recunoscătoare. De dimineaţă... în pădure, ai propus un armistiţiu. N-am răspuns, dar acum, sunt de acord.

Şi, cu un zâmbet sincer, îi întinse mâna. Se lăsă o tăcere lungă, apăsătoare, apoi parcă împotriva voinţei sale, Edwin i-o întinse pe a sa şi când palmele li se atinseră, fu ca un curent electric care trecu între ei.

în loc să strângă mâna tinerei femei, bărbatul o ridică uşor spre faţa sa. Cu inima palpitând, Kate îi simţi răsuflarea caldă atingându-i pielea delicată a încheieturii şi-i privi ochii care străluceau ca ai unei fiare care-şi reperase prada.

- Eşti prea frumoasă, Katherine, murmură Edwin cu o voce răguşită. Un bărbat ar putea să facă orice pentru tine.

- Este oare un compliment? spuse Kate, tulburată de atingerea buzelor lui Edwin pe degetele sale.

Dar citi în ochii săi un asemenea amestec de dorinţă şi de dispreţ, încât se simţi brusc vulnerabilă, parcă goală şi fără apărare.

- Ia-o cum vrei, bombăni Edwin în timp ce puse mâinile pe umerii lui Kate, ca şi când avea intenţia s-o respingă cu violenţă.

Dar în loc de asta, bărbatul o trase la pieptul său, cu nesfârşită încetineală. Cu pleoapele plecate, tânăra femeie aşteptă să simtă bumbacul fin al cămăşii sale lângă obraz, apoi propriile degete atinseră cu încântare bustul musculos şi descheie nasturii veşmântului uşor pentru a intra în sfârşit în contact cu pielea fermă şi caldă a lui Edwin. Kate fu străbătută de un fior puternic de dorinţă când mâna lui Edwin i se aşeză pe ceafă. Pe pipăite, acesta îi scoase agrafele din coc, apoi o strânse gata s-o sufoce, înfundându-şi faţa în părul desfăcut.

- Oh, Katherine, mormăi ca şi când îi era greu să-i rostească numele.

Mâinile îi alunecară de-a lungul spatelui în timp ce-i atinse pieptul cu buzele tremurând. Era ca şi când căuta să exploreze fiecare părticică a trupului tinerei femei.

îi înlănţui talia fragilă, apoi urcă uşor într-o mângâiere încântătoare pentru a se opri asupra rotunjimii sânilor. Apoi, ca şi când se temea s-o piardă, o strânse cu înflăcărare lângă el. Atunci, înnebunită, Kate răspunse cu pasiune îmbrăţişării sale.

- Edwin, şopti Kate ridicând capul spre el.

Dar nu putu spune mai mult, deoarece gura avidă a lui Edwin pusese deja stăpânire pe a sa.

Cuprinsă de un val de fericire inexprimabilă, îşi dădu seama că era gata să i se dăruiască trup şi suflet şi riscă să renunţe la orice prudenţă pentru a deveni de bunăvoie prada lui. Făcu atunci un efort supraomenesc să se desprindă de el.

- Nu, Edwin, murmură, gâfâind. Ajunge. Nu sunt una dintre frumoasele cliente din safari, gata să-şi distreze ghidul doar pentru o noapte.

-Atunci, la ce bun mă tentezi? replică Edwin cu o voce gâtuită de mânie.

- Aveam dreptate; pentru tine, totul nu este decât un joc, murmură Kate. Nu te gândeşti niciodată la ziua de mâine.

- Oare cum să mă gândesc la ziua de mâine, când mă obsedează trecutul? o întrebă el, vizibil tulburat.

Kate ridică ochii spre el, cu uimire. Oare ce voise să spună prin asta? Şi atunci, fără o vorbă, Edwin o ridică de la pământ pentru a o duce până la cel mai mic dintre corturi. Ajunşi înăuntru, bărbatul îşi aşează povara uşoară pe patul îngust de campanie şi, cu o mişcare întru totul firească, desfăcu cordonul chimonoului.

Materialul mătăsos alunecă pe umerii goi ai tinerei femei şi Edwin îngenunche în faţa ei pentru a-şi plimba

buzele pe pieptul înfiorat.

- Edwin, te rog, îl imploră respingându-l blând. Mergi prea repede. Nu.... înţeleg.

- Te doresc, şopti acesta îmbrăţişând-o cu voluptate pe Kate. Nu-ţi poţi imagina cât de mult te doresc.

Acele cuvinte fură ca o mângâiere răspunzând propriei dorinţe care-i umplea inima, dar Kate ghici intuitiv că nu i se adresa decât în calitate de înlocuitoare a unui fel de fantomă care se ridica între ei. Dar buzele lui Edwin erau din nou pe sânii săi şi, înlăturându-şi bănuielile, tânăra femeie se abandonă sărutului intens şi pasionat, mâinilor magice care îi atingeau pieptul care respira greu şi apoi se aventurară tot mai jos, aprinzând în trecerea lor pielea mătăsoasă a lui Kate.

Tânăra femeie, subjugată cu totul propriei dorinţe, nu-şi putu reţine un geamăt răguşit. Dând capul pe spate, se oferi fără rezerve sărutărilor pasionate.

Brusc, avu loc un moment de extremă confuzie. Se auzi un bubuit surd, iar pământul parcă începu să tremure. Imediat alarmat, Edwin se ridică repede pentru a merge să deschidă fermoarul cortului, dar în aceeaşi clipă ţăruşii laterali fură smulşi de trecerea unei mase invizibile şi pânza se prăbuşi peste Kate.

Aceasta îl auzi pe Edwin cerându-i lui Jomo să-i aducă o puşcă, apoi restul evenimentelor se îmbinară într-un fel de vacarm general, în timp ce tânăra femeie încerca să se elibereze din capcana de pânză. Se auzi zgomot de paşi, o împuşcătură şi, câteva clipe mai târziu, tocmai se rula pânza sub care era prizonieră şi Kate se află nas în nas cu Edwin şi cu cei doi tineri

africani care râdeau.

- Ei bine? întrebă ea cu demnitate, nu fără să-şi dea seama de ridicolul situaţiei. Din fericire, avusese prezenţa de spirit să-şi îmbrace mânecile chimonoului şi să-şi lege cordonul.

- Nimic grav, răspunse Edwin de-abia stăpânindu-şi un hohot de râs. Era un pui de hipopotam rătăcit. Focul de tabără l-a speriat, dar am reuşit să-l alungăm şi împuşcătura îl va descuraja să se întoarcă.

Se apropie de Kate şi o luă de talie, spunând:

- îţi voi instala un pat în camion, lângă antilopele tale. Astfel, vei putea dormi liniştită.

- Dar de ce n-aş putea rămâne în cortul tău? protestă Kate.

- Ar fi prea periculos, ripostă bărbatul cu ambiguitate.

Ochii îi străluceau încă de dorinţă, dar era ca şi când îşi
revenise brusc, temându-se el însuşi să fie victima pericolului la care făcea aluzie.

După ce instală un pat de campanie în camion, sub privirea furioasă a lui Kate, Edwin o sărută degajat pe frunte în timp ce murmură cu o urmă de ironie în voce:

- Somn uşor, dulce Katherine.

"Dulce Katherine", îşi repetă aceasta, uluită, după ce se întinse în întuneric. Clipa lor de pasiune împărtăşită se transformase într-o ridicolă farsă în stil african, care-i

dăduse timp lui Edwin să-şi pună din nou armura de indiferenţă.

"Oare unde ne vor duce toate astea?" se întrebă tânăra femeie, în timp ce-şi atinse instinctiv cu degetele buzele arzând încă de sărutările fierbinţi ale lui Edwin.

Capitolul 6

Kate se trezi din somn la efluviile de parfum de mosc ale tovarăşilor săi de noapte. Parfumul persistent al antilopelor oryx îi aminti o clipă de perioada în care, copilă, îi plăcea să se aşeze în grajdul de vite al mătuşii, care avea o fermă în valea din Sacramento. Deschise cu regret ochii şi reveni imediat la realitate. Atunci îşi aminti de seara cu Edwin şi de sfârşitul său lamentabil.

"Lucrurile ar fi putut fi foarte diferite dacă n-am fi fost întrerupţi", constată cu regret. Până la urmă se despărţiseră ca nişte străini. Totuşi, cum vor putea pe viitor să se considere astfel, după ceea ce se petrecuse între ei?

Cu un oftat de neputinţă, tânăra femeie aruncă pătura pentru a merge să-şi vadă protejaţii. Erau încă sub şocul drogului şi dormeau un somn suficient de profund, încât Kate consideră inutil să le administreze o nouă injecţie.

După ce îmbrăcă pantalonii din pânză şi un veşmânt din tricot pe care le adusese în bagaj, sări din camion pentru a se apropia de tabără. Spre marea sa surpriză observă că focul era deja aprins. Un delicios miros de

cafea plutea în aerul rece al dimineţii, dar locul era pustiu.

Se duse atunci până la micul râu pe care-l zărise în ajun, în spatele perdelei de arbori. La orizontul îndepărtat, cerul forma un dom de mătase moartă, în care se amestecau nuanţe de roz şi albastru delicat. Efectul era minunat de luminos şi naiv, dar Kate ştia că, în curând, soarele nemilos va face să dispară plăcerea acelui spectacol.

După o rapidă toaletă revigorantă în apa cristalină, Kate se întoarse în tabără în mers uşor. Totuşi, rămase în loc zărindu-l pe Edwin, în picioare în faţa focului, privind flăcările cu un aer gânditor. Purta nişte pantaloni bej, din catifea reiată şi o cămaşă cu carouri maro, care-l făcea să semene mai mult cu un angajat agricol decât cu un plantator bogat şi influent. în timp ce-l observa, Kate începu să spere: numai să nu fie din nou închis în mutismul şi indiferenţa sa.... Poate mai exista între ei o uşoară complicitate?

Dar speranţa îi dispăru la privirea glacială pe care i-o adresă când o văzu apropiindu-se. Kate înţelese atunci că bărbatul acela distant şi arogant nu avea nici o legătură cu îndrăgostitul atent care o ţinuse în braţe, în ajun.

- Bună ziua, Katherine, spuse acesta pe un ton indiferent.

- Bună ziua, Edwin, răspunse ea cu un oftat resemnat.

Apropiindu-se de foc, tânăra femeie puse mâna pe cafetieră pentru a se servi, apoi cu paharul cald în mâini, se instală pe un scaun pliant. Cu pleoapele pe jumătate închise, adulmecă încântată aroma lichidului fierbinte, aşteptând cu un amestec de amuzament şi îngrijorare ca Edwin să ia iniţiativa de a rupe tăcerea.

în acest timp, însoţitorul său părea pradă unei mari stânjeneli şi privirea i se plimba de la faţa tinerei femei, la copacii care-i înconjurau, fără să se poată hotărî să vorbească.

- Kate, începu el în sfârşit. M-am trezit de mai multe ore şi m-am gândit bine. Am să-ţi fac o propunere.

Kate făcu ochii mari, surprinsă, în timp ce o voce mică din adâncul ei o sfătui să dea dovadă de cea mai mare prudenţă. Hotărâtă să nu-i uşureze sarcina, aşteptă în tăcere să-şi expună propunerea. Atunci, pe un ton calm şi decis al unui om de afaceri, Edwin continuă:

-Aş vrea să ne vinzi domeniul tău.

Gestul tinerei femei de a duce paharul la buze rămase suspendat în aer şi-l privi stupefiată pe Edwin.

- Katherine, mă auzi? insistă bărbatul cu o voce autoritară. Cred că-ţi putem face o propunere mai mult decât generoasă.

"Personaj odios!" îşi spuse ea mânioasă, în timp ce-şi servea o nouă porţie de cafea. Rezistând totuşi

dorinţei de a se înfuria, răspunse cu o voce ascuţită:

- N-am traversat jumătate din glob pentru a-mi vinde pământurile familiei Michaels, Edwin.

Oare n-ai înţeles că nu mă interesează banii? Tocmai îmi joc viaţa şi cariera.

Edwin părea amuzat de această manifestare de demnitate ofensată.

- Nu m-ai lăsat să termin, reluă el. Voiam să-ţi propun de asemenea să rămâi pe teren în calitate de responsabilă cu fauna pământurilor înalte. Motivul pentru care-ţi cer să vinzi este simplu: ţin ca acest domeniu să rămână sub controlul de necontestat al familiei Michaels.

- Sub control! şuieră Kate cu dispreţ. Cu scopul de a fi angajata voastră, nu-i aşa, Edwin? Cu scopul de a putea dispune şi de mine şi de pământ? Dacă aş accepta, n-aş mai avea nici un fel de statut şi mi-aş pierde orice drepturi.

Edwin oftă, iritat.

- Chiar eşti încăpăţânată, exclamă trecându-şi nervos o mână prin părul ciufulit.

Kate se ridică pentru a se apropia de el.

- Cred că mi-am exprimat poziţia fără ambiguitate, încă de la început, declară ea.

- Spune-mi, Katherine, oare asta numeşti tu un armistiţiu? o întrebă bărbatul pe un ton afectat.

- Permite-mi să contest noţiunea de armistiţiu, dacă pentru tine constă în a pretinde concesii, fără să faci nici una, replică tânăra femeie cu vehemenţă.

De fapt, mânia îi permitea lui Kate să suporte mai uşor dezamăgirea care-i strângea inima.

în ciuda soarelui care strălucea acum cu toată puterea şi a jarului cu licăriri roşie tice de la picioarele sale, Kate se simţea îngheţată până la os. Era ca şi când amintirea serii lor magice dispăruse ca un fum. Când Edwin vorbise să facă pace, n-o făcuse decât cu scopul de a favoriza tranzacţiile sale materiale, şi Kate observă cu amărăciune că nu avea nimic de-a face cu sentimentele.

Se gândise oare că scurtele momente de pasiune pe care le împărtăşiseră, cuvintele tandre pe care le murmurase, nu fuseseră altceva decât o comedie destinată s-o facă mai maleabilă?

în acea clipă, Terrence veni în fugă:

- Menos'a'b daktari! Repede! Se mişcă!

Uitând de înfruntarea cu Edwin, Kate se repezi spre camion urmată de băiat şi, câteva clipe mai târziu, fiecare din cele patru animale primise o doză suplimentară de tranchilizant. Dar numai după ce le verifică pulsul şi fu sigură că dormeau normal Kate fu uşurată.

Când se ridică, îşi dădu seama că Edwin nu încetase

s-o observe în tot acest timp pe care-l acordase îngrijirii protejaţilor săi.

- Eşti feroce ca o tigroaică ce-şi apără puii, nu-i aşa, Katherine? remarcă el pe un ton încărcat de subînţelesuri.

- Cred că începi să înţelegi, replică tânăra femeie cu siguranţă. Mă voi bate pentru a apăra ce-mi aparţine. Poţi să mă crezi. Şi să crezi de asemenea că mă voi bate cu tot atâta înverşunare ca tine.

Dar sub cuvintele hotărâte, rămânea vie durerea unei crunte dezamăgiri. în timp ce fusese gata să i se dăruiască trup şi suflet, Edwin nu făcuse decât să se joace cu naivitatea sa. Oare cum putuse fi atât de nebună încât să aibă din nou încredere într-un bărbat?

"Aproape am ajuns!" constată Kate cu satisfacţie. într-adevăr, camionul tocmai se angajase pe drumul pe care o luase ea pentru prima dată câteva săptămâni mai înainte, întrebându-se nu fără îngrijorare cum va fi primită de familia Michaels. Pe viitor nu se mai punea problema, deoarece cunoştea foarte bine răspunsul.

Soarele era foarte jos la orizont când vehiculul se opri în faţa locuinţei familiei Michaels, spre marea uşurare a pasagerilor obosiţi şi plini de praf.

- Dacă nu vezi nici un inconvenient, Edwin, spuse Kate, mi-ar plăcea să intru o clipă pentru a vedea cum se simte Elizabeth.

- De ce aş vedea un inconvenient în asta? replică bărbatul pe un ton mieros. Eşti întotdeauna binevenită la noi.

- Nu mă îndoiesc! îl ironiză tânăra femeie, aruncându-i o privire furioasă, înainte de a se îndrepta cu paşi hotărâţi spre casă.

- Intră! Intră! strigă Elizabeth auzind-o pe Kate bătând la uşa camerei sale. Mă plictisesc de moarte. Sunt zile întregi de când nimeni n-a venit să-mi vorbească....

Apariţia lui Kate şi a lui Edwin în mijlocul încăperii îi întrerupse monologul. Se alarmă imediat în faţa chipurilor lor pline de praf şi moarte de oboseală.

- Ce-ai făcut cu avionul meu, tinere? îl întrebă pe Edwin cu un aer indignat.

-îţi va fi trimis la Nairobi, răspunse acesta calm. Ne-am întors cu camionul.

Ochii Elizabethei începură să strălucească de curiozitate.

- Povestiţi! le ordonă aşezându-se mai confortabil pe perne.

în timp ce Kate evoca pe scurt aventura lor, i se păru că
Elizabeth citea printre rândurile povestirii sale cu o uimitoare perspicacitate. Şi când termină, bolnava încheie cu un aer atotştiutor:

- Este extraordinar, directorul ăsta. Ştiam că nu ne va abandona.

Kate bănui nişte intenţii vag ascunse ale prietenei sale, dar se feri să facă cea mai mică remarcă. Luând cel mai profesional ton posibil, declară:

- Mi-ar plăcea să ştiu cum te simţi, Elizabeth. Să ştii

că dacă nu eşti rezonabilă, va trebui să-ţi administrez o nouă injecţie.

Kate îşi luă rămas-bun de la pacientă şi se instală la volanul camionului după ce-i recuperase pe Jomo şi pe Terrence, care o aşteptaseră zbenguindu-se veseli în piscină.

în clipa în care încerca să prindă de bine de rău viteza întâi, Edwin coborî nonşalant treptele de la intrare, pentru a se apropia de vehicul.

- Dă-te la o parte, Katherine, îi ordonă cu siguranţă prin geamul lăsat. Te conduc până la baraj.

- Nu, mulţumesc, replică aceasta printre dinţi. Ai făcut deja destul pentru mine. La revedere.

Reuşi în sfârşit să intre în viteza întâi cu un trosnet înspăimântător şi camionul începu să înainteze uşor. Curând, Kate îl putea vedea pe Edwin în oglinda retrovizoare exterioară, cu mâinile în şold, privind-o îndepărtându-se cu un aer nemulţumit.

Zilele care urmară trecură foarte repede. După ce ţinuse cele două nyala timp de o săptămână în ţarc, Kate le lăsase în pădure, dar antilopele oryx erau încă sub protecţia sa. Hotărâse să le acorde cel puţin şase săptămâni pentru a le permite să se obişnuiască în această regiune nouă.

Kate îşi făcuse obiceiul să meargă să le viziteze în vastul lor adăpost în fiecare dimineaţă, după micul

dejun, iar în acea dimineaţă se trezise atât de devreme, încât soarele era încă ascuns de munţi când ajunse la întâlnirea de fiecare zi.

Graţioasele antilope erau pe zi ce trece tot mai puţin nervoase şi tânăra femeie constată cu satisfacţie că recâştigaseră greutatea pe care o pierduseră prin schimbarea mediului lor obişnuit. Cu siguranţă, vor putea fi trimise în scurt timp în libertate.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor paşi pe pietrişul de la nivelul inferior, în apropiere de baraj.

"Edwin!" se surprinse sperând Kate. Trecuseră două săptămâni de când părăsise plantaţia la volanul camionului, după un salut puţin amabil, dar refuza să recunoască în ce măsură dorea să-l revadă. Recunoştea tot mai mult că ar putea împărţi atât de multe lucruri dacă ar avea înţelepciunea să uite trecutul şi dacă ar fi acceptat să regleze diferendul în legătură cu proprietatea în mod amabil. Dar erau amândoi prea pasionaţi pentru a şti să dea dovadă de raţiune.

Cu inima palpitând, Kate se apropie de marginea promontoriului care domina barajul. Un bărbat tocmai se aşeza pe mica bancă acoperită de muşchi. Era Ford Michaels. Kate coborî în grabă colina, pentru a merge să i se alăture.

- Bună ziua, domnule Michaels! exclamă amintindu-şi, nu fără ruşine, impertinenţa cu care se comportase

ultima dată când se întâlniseră.

- Bună ziua, Katherine, îi răspunse bărbatul. Dacă aş fi ştiut că eşti atât de matinală, nu mi-aş fi permis să vin. Odinioară, mi se întâmpla deseori să mă instalez pe banca aceasta pentru a vedea răsăritul soarelui.

- M-am trezit devreme pentru a merge să-mi văd antilopele, spuse tânăra femeie aşezându-se lângă Ford.

- Presupun că vor sfârşi prin a fi trimise într-o zi sau alta în deşertul de origine, se hazardă el cu un brusc interes.

Faţa lui Kate se animă.

- Da, dacă guvernul poate garanta că vor fi protejate. Altfel, vor rămâne aici şi se vor înmulţi.

- Şi vei fi mândră de munca ta!

Neputând înţelege dacă era vorba de o manifestare sarcastică sau de simpatie, Kate se mulţumi să admită:

- Sunt mândră de munca mea de fiecare dată când o fac cu conştiinciozitate.

Apoi, ca şi când îşi dădu seama cât de lipsit de amabilitate era răspunsul său, adăugă zâmbind:

- Cunoaşteţi antilopele oryx, domnule Michaels?

- Nici vorbă! Cunosc aproape toate animalele africane, răspunse Ford ridicând din umeri. Am vânat timp de atât de mulţi ani!....

- Şi acum nu mai vânaţi?

Ford avu un zâmbet resemnat.

- Nu mi-au plăcut niciodată safariurile, recunoscu, deoarece consider că nu este sportiv să ţinteşti dintr-un vehicul în mişcare. Din nefericire, asta este tot ce-mi permitea artrita mea... Aşa că, am renunţat de ani de zile la acest sport.

- Vă lipseşte?

- Evident că nu! protestă bătrânul bărbat scuturând din cap.

Am renunţat când am înţeles că nu mai eram capabil să nimeresc toate focurile. Nu există spectacol mai dureros decât cel al unui animal rănit, care fuge îngrozit prin junglă, până în clipa în care reuşeşti să-l ucizi. Acest aspect al vânătorii este dezgustător.

Kate era surprinsă de această manifestare de compasiune. îşi aminti atunci de episodul cu bivolul şi cu Edwin şi de precizia admirabilă a tirului său.

- Dumneavoastră l-aţi învăţat pe Edwin să se folosească de o puşcă? îl întrebă.

Ford dădu din cap râzând.

- Da, când avea şase ani. Era deja un băieţel hotărât. Si încăpăţânat!

- Vă cred cu uşurinţă, comentă tânăra femeie râzând de asemenea.

Soarele se ridicase deasupra munţilor şi apariţia lui provocă parcă o destindere în raporturile lor, ştergând ceea ce-i mai despărţea. Ford începu să-şi evoce

copilăria, naşterea sa prematură pe Canalul de Suez în timp că părinţii erau în vacanţă, teama mamei sale când un leopard venise să dea târcoale leagănului.

La rândul său, Kate vorbi despre California, despre ferma mătuşii sale Norma, cu cai şi vaci, care făcuseră să apară vocaţia sa de veterinar, cât şi dragostea sa pentru viaţa simplă.

Sporovăiră ca nişte prieteni vechi, când brusc, Ford exclamă în mod complet neaşteptat:

- Simt o afecţiune pentru tine, Katherine. Voiam s-o ştii. Este un sentiment pe care nu l-am simţit niciodată faţă de.... Jacquelyn... Nu ştiu dacă poţi să înţelegi.

Kate îl privi cu uimire, incapabilă să răspundă.

- Pari surprinsă, fetiţa mea, reluă Ford cu o voce răguşită. Poate eşti încă prea tânără pentru a înţelege că pasiunea poate avea atât de puţine legături cu sentimentele tandre.

Oftă profund şi concluzionă:

- Am acceptat să fiu sclav şi doresc ca cei care-mi sunt dragi să nu comită aceeaşi greşeală.

- Şi ca Edwin să corecteze greşelile din trecut, încheie liniştită Kate.

Apoi, cu buzele strânse, adăugă:

- Dar nu vă temeţi că, dimpotrivă, aceste greşeli se repetă?

Fred o privi cu intensitate.

- Tu nu eşti Jacquelyn, draga mea copilă. Acum, sunt sigur de asta. Pe de altă parte, tarele trecutului nu-şi pun sistematic amprenta asupra viitorului.

Kate se ridică.

- îmi pare rău, domnule Michaels, făcu ea, dar în cazul de faţă, asta s-a întâmplat. Şi regret cu atât mai mult cu cât şi eu am foarte multă afecţiune pentru dumneavoastră.

Şi plecă fără să-i lase lui Ford timp să răspundă.

Din fericire, Kate fu suficient de ocupată în timpul zilelor care urmară pentru a nu se gândi prea mult la prietenia pe care ea şi Ford încercaseră, fără rezultat, s-o stabilească între ei.

Când nu se ocupa de animale, muncea cu Jomo la instalarea împrejmuirii care trebuia să-i înconjoare proprietatea. Kate pusese să i se aducă de la Nairobi ţăruşi, cantităţi imense de cuie şi kilometri de sârmă ghimpată, iar curtea semăna cu un depozit de materiale de construcţie.

Dar, cu cât muncea mai mult, cu atât mai mult i se părea tinerei femei că nu vor ajunge niciodată la capătul chinurilor lor fără ajutor. Aşadar hotărî că venise timpul să se întoarcă la Kerinyagga pentru a-l înfrunta pe bătrânul vrăjitor Kendo. Trebuia neapărat să şi-l facă aliat; astfel, va înceta să se opună planurilor sale şi le va permite sătenilor să-i dea o mână de ajutor.

Când opri Peugeotul plin de praf în faţa puţului din sat, Kate fu întâmpinată cu un entuziasm şi mai ameţitor decât la prima sa vizită, deoarece se răspândise zvonul că reuşise să trateze ochiul lui Jomo. Si mamele începură imediat să stea la coadă în faţa maşinii, pentru ca domnişoara daktari să le îngrijească şi lor copiii.

Kate îşi deschise trusa şi începu treaba. în timp ce examina erupţii cutanate, tăieturi şi alte suferinţe, îl zări pe bătrânul vrăjitor care o observa de la distanţă. Părea că şchioapătă uşor şi piciorul stâng părea umflat. După ce dezinfectă ultimul bebeluş, Kate îşi închise trusa şi se duse firesc în direcţia bătrânului.

- Bună ziua, domnule Mberi, spuse cu un zâmbet graţios.

- Kendo, o corectă el pe un ton arţăgos. Mi se spune Kendo şi sunt un bătrân venerabil, respectat.

- Kendo, acceptă bine dispusă tânăra femeie. Sunt sigură că vă pot trata piciorul umflat. Observând mai de aproape piciorul vrăjitorului, era aproape sigură că suferea de erizipel. Cunoştea bine această infecţie, pentru că o tratase de nenumărate ori, în special la câini şi pisici şi ştia că antibioticele îi veneau uşor de hac.

- Am leacul care vă trebuie în trusă, reluă scoţând o seringă şi o fiolă de penicilină.

Kendo privi instrumentele cu neîncredere. Nu voia nici o relaţie cu această rivală, totuşi, piciorul în făcea să sufere crunt de mai multe zile şi toate poţiunile sale nu reuşiseră să-l uşureze.

Kate îi ghici deruta şi aştepta în tăcere. După un timp, bătrânul se hotărî.

- De acord, o anunţă ca şi când îi făcea o imensă favoare. Veniţi în colibă. Vrăjitorul nu voia să-şi piardă prestigiul lăsându-se tratat în faţa sătenilor de femeia albă.

Kate îl urmă într-o încăpere întunecată, mobilată cu un taburet şi o saltea din paie. Kendo se supuse injecţiei fără să crâcnească şi când tânăra femeie îşi închise trusa, o privi cu uimire.

- Asta este tot? o întrebă.

- Nu, se grăbi Kate să răspundă, va trebui s-o mai facem de două ori la interval de douăzeci şi patru de ore, altfel leacul nu va da rezultate.

Spre marea sa surpriză, Kendo acceptă cu un aer înţelegător.

- înţeleg, făcu el. Si eu folosesc leacuri similare pentru a alunga farmecele. Uneori, asta îmi cere mai multe zile.

Dintr-o dată, Kate era considerată colegă şi nicidecum o rivală.

- Evident, răspunse tânăra femeie pe un ton solemn.

Voi veni să vă văd mâine la aceeaşi oră.

După a treia vizită, piciorul lui Kendo se dezumflase sensibil. Vrăjitorul i se adresa încă lui Kate cu aroganţă, dar nu mai era nici cea mai mică manifestare de ostilitate în comportamentul său şi după ce tânăra femeie îi făcu ultima injecţie, merse până la a o invita să se aşeze cu el pe pragul colibei sale. Câteva minute mai târziu, un vecin chemat le servi două ceşti cu bere caldă şi un fel de mâncare local, numit irio, compus dintr-un amestec de mălai grişat şi piure de fasole, învelit într-o frunză de bananier.

După ce terminară masa, Kendo îşi aprinse pipa şi începu să fumeze cu un aer meditativ.

- Ah! Bărbaţii ăia de la Ndege Hills! exclamă în sfârşit, pe un ton plictisit.

- Cei doi Michaels? întrebă Kate, curioasă.

- Aroganţi afurisiţi, preciză el cu emfază.

Ghicise relaţiile dificile ale lui Kate cu proprietarii de la plantaţie şi asta îi aţâţa curiozitatea. Pentru a-i stimula confidenţele, el adăugă:

- îşi imaginează că sunt proprietarii întregului teritoriu.

- Erau, într-o anumită perioadă, ripostă cu prudenţă Kate.

Ignorându-i întreruperea, Kendo reluă:

- Sunt puternici şi vor să-mi fure respectul sătenilor. Dar pe mine trebuie să mă respecte sătenii! De altfel, când bătrânul bărbat alb era responsabilul regiunii, a făcut lucruri urâte.

Atenţia lui Kate fu imediat trează.

- Ce vrei să spui, Kendo? întrebă.

Dar acesta îşi continuă monologul.

- Ştiu cum să-mi recapăt puterea, mormăi. Trebuie ca fiul meu Andrew s-o ia de soţie pe fata Sattima. Ei o tratează ca pe o rudă.

Kate îşi reţinu un zâmbet. Aşadar, Kendo era gata să joace rolul de mijlocitor în scopul organizării unei căsătorii destinate să-i folosească propriile interese! De fapt, chiar dacă motivaţiile bătrânului bărbat nu erau dintre cele mai onorabile, era obligată să recunoască, ideea unei căsătorii între tineri era bună, chiar dacă Andrew nu-şi manifestase încă un entuziasm debordant faţă de timida tânără fată.

- Dar dacă Andrew nu vrea să se căsătorească? sugeră Kate, brusc îngrijorată la ideea că Sattima putea să sufere o cruntă decepţie.

-Andrew trebuie să facă ce-i cere tatăl său, decretă Kendo pe un ton irevocabil. Kate era gata să protesteze, dar ştia că era inutil să se împotrivească bătrânului vrăjitor, cu atât mai mult cu cât avea nevoie să rămână

în graţiile sale. Aşa că abordă cu timiditate subiectul care o preocupa, dar venerabilul bătrân nu era un bărbat care să cedeze.

- Vom vedea, răspunse cu un uşor gest al mâinii. Vom vedea. Si Kate trebui să plece doar cu această asigurare.

Totuşi, în timpul zilelor care urmară, numărul pensionarilor lui Kate nu înceta să sporească. Kendo nu le permisese încă alor săi să muncească pentru tânăra femeie, dar le permisese să-i aducă animale rănite sau rătăcite.

Aşa că-i aduseră o antilopă mică dik-dik, cu ochii mari de culoarea ametistului, apoi o antilopă-vacă, având părul argintiu, rănită la un picior, şi numeroase alte patrupede pe care Kate le primea cu aceeaşi teamă că într-o zi i se va aduce un animal de dimensiuni exagerate, sau pur şi simplu nervos, deoarece proprietatea nu era încă închisă şi împrejmuirea nu putea fi complet terminată înainte de câteva săptămâni, chiar luni, dacă ajutorul întârzia să vină.

într-o dimineaţă, în timp ce se ocupa de curăţenia în ţarcuri, un african foarte înalt, înfăşurat într-o capă de culoare nedefinită veni s-o găsească. Nu era un ţăran kikuyu. Pometii deosebiţi şi ansul fin, aminteau de o gravură egipteană şi Kate înţelese că trebuia să fie vorba de un cioban masai.

- Bună ziua! exclamă Kate cu amabilitate, în timp ce se întreba despre motivul vizitei sale.

Africanul ridica mâna în semn de salut şi capa îi alunecă de pe umăr, descoperind un bust negru ca abanosul.

- Sunteţi femeia doctor care cumpără animale? o întrebă în swahili.

Intrigată, tânăra femeie încuviinţă cu un semn din cap.

- V-am adus un tembo, îi spuse.

Kate tresări.

- Un elefant! exclamă în culmea agitaţiei. Unde este?

Bărbatul îi arătă colina cu un gest şi Kate, urmărind cu
privirea direcţia indicată, zări un elefant ascuns pe jumătate de un copac. Era foarte slab şi i se vedeau coastele prin pielea groasă, încă acoperită cu puf.

- Si mama sa? întrebă Kate.

- Moartă. Seceta.

- Ce preţ cereţi?

Masaiul se încruntă şi Kate ghici că dăduse dovadă de o gravă lipsă de etichetă, abordând fără ocol subiectul principal al conversaţiei. Atunci, fără să insiste mai mult, îi propuse bărbatului s-o urmeze până la casă. îl invită să se aşeze pe verandă, dar africanul refuză, spunând că prefera să rămână în curte. Când Kate îi

propuse o gustare, acceptă cu mare plăcere şi, încă în picioare în mijlocul curţii, devoră cu poftă trei sandvişuri şi un pachet de biscuiţi. Kate bănui atunci ce orientare trebuia să dea conversaţiei lor şi, după nesfârşite fraze ocolite, bărbatul o făcu să înţeleagă pe tânăra femeie că dorea să schimbe elefantul pe mâncare.

Şi astfel, Kate îşi cumpără primul elefant cu preţul a două kilograme de zahăr, cinci kilograme de făină şi un borcan mare de cafea instant.

îl botează pe nou-venit Mtoto, "bebe" în swahili şi deveni imediat principalul obiect al preocupărilor şi îngrijirilor sale.

După o săptămână, datorită hranei echilibrate pe care i-o pregătea cu atenţie, privirea elefantului deveni mai puţin stinsă şi pielea părea mai puţin lipită pe coaste. Iar când îl văzu bălăcindu-se stângaci în noroiul din marginea lacului artificial, Kate înţelese că viaţa protejatului său nu mai era în pericol.

Pe deplin mulţumită să-l salveze, Kate nici măcar nu se întrebă în acea zi la ce se expunea oferind adăpost zbenguielilor unui pui de două sute de kilograme...

Capitolul 1

Strada principală din Nyeri era plină de camioane, Jeepuri şi biciclete care se deplasau în toate sensurile, iar Kate de-abia îndrăznea să respire, atât era de jenată de praf şi de vaporii de benzină. Oraşul se mărise considerabil de când, copilă, trăise aici cu părinţii, dar păstrase acel aspect puţin rafinat al unui avanpost de pionieri.

Kate se îmbrăcă totuşi ca o orăşeancă pentru această ocazie. Purta o rochie dintr-un material imprimat în culori gri şi negru, uşor răscroită pe umeri şi sandale negre din curele.

"Cochetăria este uneori un defect foarte plăcut", îşi spuse când se văzu într-o oglindă dintr-o vitrină. Se simţea bine dispusă şi ştia că maşina sa aflată în pană la proprietarul garajului nu era de-ajuns să-şi facă gânduri posomorâte. în definitiv, nu era vorba decât de o scurgere la radiator şi mecanicul îi promisese s-o repare pentru mijlocul după-amiezii.

După ce făcuse cumpărături, Kate se duse la coafor pentru simpla plăcere de a se simţi bine şi a gusta dintr-un confort plătit. Lăsându-şi mâinile manichiuristei, se delectă simţind curgându-i pe păr o apă pe care n-o încălzise pe maşina cu lemne şi în timp ce coafeza se extazia în faţa superbului păr al clientei sale, Kate îşi spuse că în mod sigur petrecuse prea mult timp printre

animale şi prea puţin în compania fiinţelor omeneşti.

într-adevăr, n-o mai văzuse pe Elizabeth decât o singură dată după vindecarea sa, deoarece se aflau în plin sezon turistic şi piloţii erau solicitaţi neîncetat să străbată ţara.

Desigur, rămâneau Ford şi Sattima, care trăiau la mai puţin de un kilometru de ea, dar îi evita intenţionat, deoarece erau prea apropiaţi de Edwin. Nu se temea cu adevărat să-l întâlnească, deoarece frecventele plecări şi veniri ale avionului său, o făceau să creadă că deseori nu era acasă, ci se temea cu adevărat de o nouă confruntare, al cărui risc nu voia să şi-l asume. Se temea prea mult de propria vulnerabilitate când se afla lângă ea.

în acea clipă, ca şi când gândurile lui Kate i-ar fi provocat apariţia, Edwin apăru la colţul străzii.

- Bună ziua, frumoasă străină! exclamă el bucuros.

Era îmbrăcat cu pantaloni kaki şi un pulover galben. Kate rămase o clipă uluită, apoi, aruncând spre spate o şuviţă de păr arămie, replică sigură:

- Te porţi mai des ca mine ca un străin, Edwin. Nu te prea vezi la Ndege Hills, în ultimul timp.

- Oare mă spionezi? răspunse glumind bărbatul.

Nimerise exact şi tânăra femeie roşi, înainte de a protesta cu vehemenţă.

- în nici un caz! Dar nu mă pot împiedica să-ţi aud

avionul decolând!

Edwin îşi aprinse o ţigară şi în timp ce trase un fum lung, îşi lăsă privirea să rătăcească insolent peste umerii goi şi bronzaţi ai lui Kate, o privire caldă şi distantă în acelaşi timp, despre care tânăra femeie nu ştia ce să creadă. în cele din urmă rupse tăcerea.

- Am venit să iau o piesă de la mecanicul din Nyeri. Trebuia să fie gata de o lună şi-mi petrec timpul hărţuindu-l pe proprietarul garajului să termine reparaţia, dar n-am deloc succes. Probabil îmi lipseşte puterea de convingere.

- Sau delicateţea, replică tânăra femeie, contrariată de aroganţa interlocutorului său.

- Uneori eşti de o spontaneitate dezarmantă, Katherine, ripostă Edwin. De altfel, tata a fost foarte impresionat de asta.

Kate alese să nu sesizeze ironia.

- Este un bărbat foarte singur, răspunse clătinând din cap cu tristeţe.

- Este oare o acuzaţie faţă de mine? întrebă Edwin pe un ton brusc agresiv. Sunt douăzeci de ani de când este singur.

- Acum, tu eşti cel care acuză! replică tânăra femeie cu mânie.

- Haide, să vorbim despre altceva, făcu atunci bărbatul cu o voce îmblânzită, ca şi când se hotărâse

subit să pună capăt ostilităţilor. Ştiu o cafenea mică, ţinută de un francez, la doi paşi de aici. Dacă am merge acolo, să bem un pahar?

- De acord, acceptă cu ironie tânăra femeie. începusem să-mi spun că buna educaţie este o artă pe cale de dispariţie.

- Relaţiile dintre un bărbat şi o femeie nu sunt niciodată o artă, o corectă bărbatul fără să şovăie. Nu pot să fie decât un câmp de bătaie.

în timp ce-l urma, Kate observă pe un ton lipsit de ironie:

- Am avut impresia că am reuşit în sfârşit să ne înţelegem, Edwin.

Fără să adauge nimic, bărbatul o luă de braţ pentru a o introduce în interiorul unei mici cafenele încântătoare, unde fură imediat întâmpinaţi de o persoană de circa cincizeci de ani, complet chelă.

- Bună ziua, Edwin!

Domnişoară, făcu el înclinându-se în faţa lui Kate în timp ce-şi ştergea mâinile pe şorţ.

- Curtea interioară este deschisă, Claude? întrebă Edwin.

- Desigur! Cunoşti drumul.

- Cum a făcut să ajungă la Nyeri? întrebă Kate în şoaptă, în timp ce Edwin o conducea spre curtea interioară mică, în cărămidă roşie.

- Nici un loc nu este prea inaccesibil când cauţi să fugi de o soţie insuportabilă, răspunse Edwin ridicând din umeri.

Neştiind dacă trebuia să-l creadă sau nu, Kate începu să râdă.

Câteva minute mai târziu, Claude apărea cu tava. Puse un Martini în faţa lui Kate, un whisky cu sifon în faţa lui Edwin, pateu şi tartine.

- Pateul este din partea casei, declară. în ciuda loviturilor crunte pe care mi le-a impus viaţa, mi-am păstrat un suflet generos.

Şi dispăru cu un mers comic, în timp ce Kate şi Edwin izbucniră în râs.

- Ti-e foame? întrebă atunci Edwin, întorcându-se spre însoţitoarea sa.

- Pateul pare delicios, dar aş prefera un sandviş bun BTL!

- Un sandviş BTL? repetă bărbatul, uluit.

- Da, bacon - tomate - lăptucă. Este o specialitate americană, un sandviş enorm cu trei etaje, care se ia deseori în loc de prânz.

- Ti-e dor de ţară? o întrebă Edwin ridicându-şi paharul.

- Câtuşi de puţin, protestă Kate cu fermitate.

Apoi, după o scurtă tăcere:

- Ai fost în Statele Unite?

- Nu. Totuşi, mi-ar fi plăcut, acum o sută cincizeci de ani, când indienii erau încă în libertate şi când erau nenumăraţi bizoni pe păşuni. Acum, nu mă mai tentează. Totul este pre civilizat, prea strict.

- Totuşi, ai trăit în Anglia! insistă Kate.

- Insula aceea mică de un verde plăcut, cu platourile şi păşunile sale mititele? Da, am trăit acolo un timp, dar mă făcea să mă simt claustrofob. Aşadar, sub atitudinea autoritară pe care o afişa, exista un fel de fragilitate, de teamă, care dădea personajului o latură umană şi această complexitate a caracterului nu făcu decât s-o atragă mai mult pe tânăra femeie.

- Iubeşti Kenya, nu-i aşa? murmură Kate, privindu-l înduioşată.

Edwin ridică din umeri.

- Nu cunosc nimic altceva. Pământul îmi aparţine şi eu aparţin lui, nu-i nimic complicat în asta.

Ochii i se animară de o licărire primejdioasă şi continuă:

- Poate vei înţelege mai bine pe viitor de ce suportăm greu.... intruşii.

- Intrusele... sau nebunele, vrei să spui! ripostă Kate dându- şi seama că scurta clipă de complicitate luase sfârşit.

- Nu da impresia că am spus ce n-am spus, protestă Edwin.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, în timp ce Kate îşi duse
paharul de Martini la buze. După un timp, vorbi:

- L-am tratat pe bătrânul Kendo, într-o zi, spuse pe un ton automat.

- Da, am aflat că ţi-ai făcut din el un aliat, răspunse Edwin printre dinţi. Kate nu se putu stăpâni să zâmbească în faţa evidentei nemulţumiri a însoţitorului său.

- Nu chiar, îl corectă. Este un bărbat foarte suspicios şi însetat de putere. Dar mărturisesc că, în ciuda aroganţei, îl găsesc mai degrabă captivant.

- Este un vrăjitor diabolic! exclamă Edwin, lăsându-şi paharul cu un gest iritat. Kate începu să râdă în hohote.

- Ford şi cu tine îl deranjaţi la fel de mult cât vă deranjează el! constată. De altfel, nu ezita să critice atitudinea lui Ford din perioada când acesta era responsabilul districtului...

- Edwin strânse maxilarele şi întrebă cu o privire ursuză:

- Ce ţi-a povestit exact?

Tânăra femeie se simţi oarecum descumpănită de tonul agresiv al întrebării.

- De ce ţi-aş spune, dacă probabil te înfurie? ripostă în loc să admită că bătrânul Kendo se mulţumise să facă o vagă aluzie.

- De-a ce te joci, Katherine? şuieră Edwin cu o furie cu greu stăpânită.

Kate se simţi la rândul său cuprinsă de mânie.

- Nu joc nici un joc!

- Ultima dată m-ai făcut să înţeleg că erai gata să te foloseşti de toate armele pe care le aveai la dispoziţie, o ironiză. Dar credeam că vei avea scrupule să etalezi la lumina zilei o greşeală comisă acum douăzeci şi cinci de ani. Acum, tata este un bătrân.

Vocea îi deveni dură.

- Oare nu-l poţi lăsa în pace?

Kate era năucită de brusca sălbăticie a atacului şi de nedreptatea sa. îi veniră lacrimi în ochi, dar le stăpâni cu hotărâre.

- îl admir şi-l respect pe tatăl tău, Edwin. Nu doresc să-l rănesc.

Era ca şi cum Kate ar fi spus: "nu pe el doresc să-l rănesc", iar Edwin înţelesese foarte bine. Se ridică, aruncă pe masă câteva monede şi spuse pe un ton sarcastic:

- Acum ştiu de ce să mă feresc. Poziţia ta este clară.

Cu un zâmbet trist, adăugă:

- Să câştige cel mai bun, doctore!

Apoi dispăru, lăsând-o pe tânăra femeie singură în curtea interioară, în mijlocul pachetelor sale. Kate oftă cu ciudă. încă o dată îşi pierduse cumpătul în faţa lui

Edwin şi nu ştiuse nici să-l împiedice s-o agreseze, nici să se ferească de atacurile sale. Părăsi tristă cafeneaua, pentru a merge la garaj să-şi ia maşina.

- Trei zile! repetă Kate consternată în faţa capotei ridicate a Peugeotului.

- Da, domnişoară, confirmă mecanicul. îmi pare rău.

- Dar credeaţi că o puteţi repara în timpul zilei!

- Nu ştiam că radiatorul era spart. Nu poate fi reparat şi trebuie să merg să caut altul la Nairobi. înţelegeţi?

Kate încuviinţă, cu un aer obosit.

- Si presupun că nu există serviciu de închirieri aici? insistă. Dar orice speranţă dispăru în faţa aerului complet lipsit de
înţelegere al mecanicului.

"Bineînţeles, nu sunt la Sacramento!" îşi aminti cu un zâmbet trist şi se îndreptă spre autogară, pentru a lua autobuzul care deservea satele de pe terenurile înalte.

- La ce oră trece următorul autobuz? o întrebă tânăra femeie pe o africană foarte grasă, care ducea un prunc în braţe.

- într-un minut.... într-o oră.... răspunse aceasta din urmă cu un zâmbet dezarmant.

Kate oftă, mai mult de resemnare decât de exasperare. Ştia din experienţă că africanii au un

comportament complet diferit în raport cu timpul.

Pierdută în consideraţii filozofice despre noţiunea de timp în funcţie de continente, tânăra femeie nu auzi Land Roverul decât când vehiculul plin de praf se opri în dreptul său. Ridicând atunci capul spre şofer, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Edwin.

- Bine ai venit în Africa, doctore, exclamă acesta sarcastic. Te las acasă?

Kate era gata să refuze propunerea, dar ideea de a aştepta autobuzul poate timp de mai multe ore îi învinse orgoliul şi, fără o vorbă, îşi aruncă bagajele în spate, înainte de a se cocoţa pe scaunul pasagerului.

După ce se instală, murmură totuşi un "mulţumesc" rece, aţintindu-şi privirea asupra mâinii care trecea în viteză cu siguranţă.

Când Land Roverul începu să alunece uşor pe asfaltul fierbinte, Kate simţi un vânt plăcut jucându-se în părul său şi se relaxă la ideea că va ajunge curând pe domeniul său sălbatic.

Deschise ochii când auzi pneurile scrâşnind pe pietrişul din marginea drumului. Se aflau în punctul culminant al drumului îngust.

- Este locul meu preferat, o informă brusc Edwin, coborând pentru a merge să se rezeme cu spatele de capota fierbinte.

Kate îl imită, mângâind cu privirea crestele ondulate

ale masivelor muntoase care dominau vastele câmpii aurii. Din locul în care se aflau, lumea părea făcută din măreţie impozantă şi tăceri impresionante.

Kate înţelese imediat cât de grandios era spectacolul, dar nu se putu stăpâni să-l provoace:

- Presupun că-ţi place acest loc pentru că-ţi dă impresia că eşti un supraom, spuse privindu-l cu un aer zeflemitor.

- în nici un caz, replică Edwin nu fără ironie, aprinzându-şi o ţigară. îmi place pentru că reprezintă o legătură cu generaţia bunicului meu.

"îmi va vorbi de pionierii de la începutul secolului, se gândi tânăra femeie a cărei curiozitate fu imediat trează. îmi va povesti cum a fost construită prima linie de cale ferată între Mombasa şi Lacul Victoria, îmi va vorbi despre primele ascensiuni pe Kilimandjaro şi pe muntele Kenya".

Dar n-o făcu, şi mai degrabă decât să povestească toate acestea cu voce tare, trecu direct la concluzii, ca şi când observase subit că nu era singur.

- A fost o minunată ţară de basm, exclamă Edwin cu un aer visător.

- Dar ştii cum este realitatea, îi aminti tăios tânăra femeie.

îşi aţinti asupra ei ochii de ambră, în care se reflecta soarele

roşcat de la sfârşitul zilei.

- Uneori, nu mai ştiu foarte bine, Katherine, murmură cu un aer absent.

Şi Kate avu sentimentul straniu că această reflecţie se referea la ceva ce nu avea nici o legătură cu discuţia lor. Fără să adauge nimic, se întoarse, se instală la volan, iar Kate se aşeză alături fără vreo vorbă.

Mai puţin de o jumătate de oră mai târziu, Edwin o lăsă pe Kate în faţa căsuţei lor.

- Mulţumesc, Edwin, murmură ea, înainte de a părăsi maşina.

- Te rog, răspunse ironic bărbatul. între vecini, trebuie să te ajuţi.

înţelegând că-şi regăsise masca de indiferenţă, Kate coborî din vehicul şi se îndreptă spre verandă fără să se întoarcă.

Ajunsă acasă, dezbrăcă ţinuta de oraş pentru a îmbrăca un şort şi un tricou. Tocmai petrecuse mai mult de o jumătate de zi departe de protejaţii săi şi prima grijă fu să meargă să-i viziteze.

După ce puse un lighean cu apă şi hrană în ţarcul antilopelor oryx, escaladă colina care domina barajul. în timp ce privea suprafaţa întunecată a lacului artificial, Kate se încruntă, alarmată. Oare nivelul nu era mai jos decât de obicei? Dar respinse repede această idee, reproşându-şi o imaginaţie prea bogată. Mtoto tocmai

ieşise din pădure şi se zbenguia încântat în noroi, spre marea plăcere a tinerei femei care începu să-l observe în timp ce pompa apă cu trompa pentru a se stropi pe spate.

După ce se răcori, se interesă subit de gâştele care se bălăceau nu departe de el. Atunci, cu trompa în aer şi cu urechile în vânt, se amuză să le sperie. Surprinse, păsările bătură din aripi şi-şi luară zborul scoţând strigăte răguşite.

- Brută mică! exclamă Kate râzând în hohote.

Tânăra femeie era aşezată sub verandă, cu un bloc de hârtie de corespondenţă în faţă şi stiloul între dinţi, întrebându-se de unde să înceapă lunga sa scrisoare către directorul parcului din Tsovo, când atenţia îi fu atrasă de un zgomot neaşteptat. Land Roverul lui Edwin tocmai se oprise în faţa casei, tulburând liniştea după-amiezii.

Nici nu trântise bine portiera, că era deja aplecat deasupra ei, cu pumnii strânşi. Chipul, deformat de mânie, era atât de aproape de al ei, încât l-ar fi putut atinge întinzând mâna. Totuşi, Kate era atât de surprinsă, încât rămase încremenită, aşteptând să cunoască motivul năvălirii sale furioase. Aşteptarea nu fu lungă.

- Mă iei din întâmplare drept psiholog specializat în delincvenţă animală? şuieră Edwin printre dinţi.

Lăsând stiloul, Kate îl privi cu ochi uimiţi.

- Despre ce vorbeşti? îl întrebă, în timp ce ochii lui Edwin, adânciţi în ai săi, îi provocau o emoţie încântătoare.

Bărbatul oftă enervat.

-Vorbesc despre menajeria ta, Katherine, răspunse cu o voce tăioasă. Cel puţin unul dintre protejaţii tăi ar trebui să fie în cuşcă!

Kate ridică bărbia cu un aer indignat.

- Rezervaţia mea nu este grădină zoologică, Edwin. Aici, animalele nu sunt închise până când mor de plictiseală, pentru simpla distracţie a fiinţelor omeneşti! replică furioasă.

Bărbatul se îndreptă şi-şi vârî degetele mari în curea. Kate observă atunci că pantalonii îi erau murdari de noroi până la genunchi.

- Păstrează-ţi discursurile frumoase pentru altcineva şi spune-mi mai degrabă cum intenţionezi să repari stricăciunile.

- Despre ce este vorba? întrebă Kate, cuprinsă brusc de nelinişte.

- Urmează-mă, îţi voi arăta. O imagine bună valorează mai mult decât un discurs lung.

Se întoarse şi coborî treptele fără să-şi dea osteneala să se asigure că îl urma. Kate se ridică, şi văzându-l că se îndrepta spre malul de sud al lacului, porni pe urmele lui, pradă unei mari uimiri. Edwin merse

de-a lungul malului şi coborî drumul care ducea la baza zidului de reţinere. Când se opri, Kate se apropie şi, fără o vorbă, bărbatul îi arătă lichenul ud de la baza zidului. Atunci, tânăra femeie văzu o groapă de mari dimensiuni care fusese făcută în pământ, o groapă destul de adâncă pentru a scoate la vedere conducta din aramă de apă, oxidată de cincizeci de ani de stat în pământ.

- Dar.... începu timid Kate.

- Vino, o întrerupse Edwin trăgând-o de braţ de-a lungul colinei. Asta nu este tot.

Un şanţ care urma cu rigurozitate colectorul de apă rupea pământul ca o cicatrice lungă, pe mai mult de o sută de metri şi urmele mari din pământul ud nu lăsau nici o îndoială asupra identităţii celui care trebuie să fi fost cauza dezastrului. Kate îşi imagină lacomul elefant descoperind muşchiul suculent care creştea de-a lungul conductei. îl vedea devorând cu ardoare mâncarea sa preferată şi săpând pământul cu toată energia picioarelor sale enorme, pentru a găsi mai mult....

în sfârşit, ajunseră la capătul traseului, acolo unde canalizarea se termina cu un robinet mare.

- Dumnezeule! exclamă Kate, stupefiată.

în locul său, era un fel de legătură improvizată şi pământul era complet inundat. Se formase o mlaştină de unde curgea un mic pârâu care şerpuia printre copaci. în zbenguielile sale nepăsătoare, Mtoto rupse

robinetul.

Urmele vinovatului o duseră pe Kate până la plantaţia de arbori tineri, din care cel puţin o duzină fuseseră răvăşiţi de neîndemânaticul amator de gastronomie fină.

în ciuda espadrilelor ude, Kate înaintă prin noroi, evaluând cu groază întinderea stricăciunilor.

- Ei bine? o întrebă Edwin, cu mâinile în buzunare.

Tânăra femeie oftă îndelung.

- Putem estima importanţa catastrofei?

- Excelentă întrebare, răspunse bărbatul pe un ton mai calm. Cred că am pierdut aproximativ o mie de litri de apă. Asta înseamnă că o cincime din apa acumulată s-a risipit în natură.

Kate îşi muşcă buzele şi, arătând arbuştii rupţi, propuse timid:

- îţi voi plăti daunele. Şi-i voi cere lui Jomo să facă o împrejmuire improvizată pentru ca asta să nu se mai întâmple.

Edwin îşi aţinti asupra ei o privire aproape duşmănoasă.

- Plantele nu au decât o mică importanţă, protestă cu iritare. Despre apă este vorba, Katherine, şi o ştii. Ce s-a întâmplat astăzi, nu face decât să concretizeze o problemă despre care am vorbit încă de la început.

Apoi, cu o voce înăbuşită şi hotărâtă, adăugă:

- Nu vreau bani pentru a plăti pagubele. Vreau apa.

Kate tresări. Uitându-şi subit vinovăţia, era din nou în defensivă.

- Şi pentru ce motiv aş accepta acest aranjament? îl întrebă pe un ton arogant. Nu poţi fi şi lup şi oaie şi n-ai nici un drept să apreciezi sancţiunea. Vei fi despăgubit, îţi garantez, dar pe baze cinstite.

- Scorpie insuportabilă, şuieră Edwin printre dinţi, cu pumnii strânşi de-a lungul trupului.

O clipă, se înfruntară furioşi, ochi în ochi, dar Kate refuză cu încăpăţânare să cedeze teren.

- Nu sunt sigur că te înţeleg, Katherine, spuse în sfârşit Edwin, cu un aer ţâfnos. Când vorbeşti despre aranjamente satisfăcătoare, ar trebui să ai onestitatea să precizezi că satisfacţia trebuie să meargă doar de partea ta.

- Oare cum poţi să vorbeşti pe acest ton? se indignă tânăra femeie.

- îţi voi mai arăta ceva, care poate te va ajuta să înţelegi mai bine situaţia, spuse bărbatul, fără să dea atenţie protestului lui Kate.

- Ce altă faptă rea a mai făcut Mtoto? întrebă ea, cuprinsă de o nouă teamă.

- Uită-l puţin, nu este vorba de el. îţi propun o plimbare.

- Pentru a merge unde? insistă Kate, suspicioasă.

- La câţiva kilometri de aici, pe coline. Aş vrea să-ţi arăt ceva. Să mergem, vino.

Tânăra femeie încă ezita.

- Dar ce anume?

- De ce ţii atât de mult să ştii? Oare nu-ţi plac surprizele?

Curiozitatea lui Kate era deja trează, dar, de ochii lumii, oftă
resemnată înainte de a exclama cu aroganţă:

- Pentru că insişti, să mergem.

Se întoarseră la căsuţă şi, după ce-şi schimbă espadrilele ude cu nişte pantofi de drum, Kate verifică trusa de prim-ajutor cu care se deplasa întotdeauna înainte de a i se alătura lui Edwin, care o aştepta aşezat pe trepte, cu puşca lângă el.

Plecară în direcţia pădurii de pini care despărţea cele două proprietăţi. Apoi traversară valea unde Kate luase prima sa lecţie de tir, pentru a se afunda în iarba înaltă de pe pajiştea care mărginea pădurea de bambuşi. Nu întâlniră nici o vieţuitoare, dar fiecare freamăt în aerul uşor demonstra prezenţa secretă a unei faune bogate. în sfârşit, Kate zări pielea delicată de culoarea alunei a unei antilope în spatele unui tufiş dar, de-abia se pregătise să-i atragă atenţia lui Edwin, că animalul speriat dispăruse.

Acum, escaladau o colină. în depărtare, un rinocer

alerga cu capul plecat, ca şi când lupta împotriva vântului şi acest spectacol ciudat îi aminti lui Kate de hipopotamul neîndemânatic ce semănase panică în tabără, întrerupând acea clipă importantă în care Edwin şi ea fuseseră atât de apropiaţi. Dar amintirea acelei intimităţi atât de plăcute era acum atât de departe, încât tinerei femei îi venea să se întrebe dacă nu visase.

întâlniră şi alte câteva animale, un kob cu corn, un bongo sălbatic.

Lui Kate i se păru chiar că zăreşte una dintre cele două nyala cărora le dăduse drumul în natură cu câteva săptămâni mai înainte şi se simţi fericită să ştie acele animale în libertate.

Brusc, se întoarse spre Edwin şi declară grav:

-Te invidiez că ai trăit întotdeauna în această ţară.

Ajunseră la baza unui perete stâncos şi Edwin îi arătă însoţitoarei sale o cărare care urca de-a lungul unei crevase. O linişte solemnă domnea deodată în jurul lor şi fiecare pas părea să violeze calmul locurilor. Cărarea îngustă era mărginită de drobiţă şi de scaieţi în floare; Kate îşi simţi oboseala dispărând, atât era de nerăbdătoare să descopere ce-i aştepta pe vârfurile stâncilor.

începu să înţeleagă când percepu un zgomot discret de cascadă în trecătoare, care se transformă curând într-un imn puternic pentru frumuseţea sălbatică a

naturii înconjurătoare.

Când ajunseră pe promontoriul stâncos unde ducea cărarea, Kate scoase o exclamaţie de încântare. O cascadă feerică ţâşnea din perete, verde şi albastră sub soare, în partea sa cea mai înaltă, pentru a se transforma în spumă albă când apa se lovea de pietre. La picioarele cascadei, apele învolburate se cuminţeau într-un bazin natural, mărginit de bambuşi, apoi se transformau într-un mic torent care cobora vesel muntele.

Kate mirosi cu încântare aerul minunat de proaspăt şi pur, agitat de apa zgomotoasă. După un lung timp de reculegere, se întoarse spre Edwin.

- De ce m-ai adus aici? îl întrebă.

Bărbatul părea fascinat de acest spectacol şi incapabil să-şi despirndă privirea de la el.

- Voiam să-ţi arăt de unde vine apa barajului, îi răspunse el, cu ochii pierduţi în gol. Voiam să-ţi arăt că nu ai tot muntele.

Kate observă cu siguranţă tonul ostil al răspunsului, dar în loc să facă nazuri, se aşeză în tăcere pe o stâncă.

"Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări", se gândi cu tristeţe, "poate am fi fost pe cale să admirăm această minune mână în mână, ca doi îndrăgostiţi romantici".

Vocea lui Edwin rupse vraja.

- înţeleg că această sursă ţi se pare importantă, Katherine, îi explică. Dar dacă ai fi cunoscut-o odinioară, la ora actuală ai fi fost la fel de neliniştită ca şi mine. Acum doi ani, debitul era de două ori mai mare, iar dacă seceta continuă, curând nu va mai fi decât un fir de apă şi va seca.

- înţeleg, făcu tânăra femeie, evitând să-l privească.

"Dar ce schimbă asta?" renunţă să adauge.

Cu un gest reflex, îşi muie vârful degetelor în apa din bazin.

- Dar este aproape caldă! exclamă uimită. Mă aşteptam să fie ca gheaţa!

Edwin păru amuzat de surpriza tinerei femei.

- Bazinul este alimentat de un râu subteran cald, îi explică.

Făcând o cupă din mâini, Kate le umplu cu apă cristalină şi-şi
spălă faţa cu încântare. Ar fi vrut să se scufunde în întregime, dar prezenţa lui Edwin era de-ajuns s-o descurajeze. îşi promise atunci să revină singură într-o dimineaţă, acum când cunoştea drumul.

în timp ce mergeau în tăcere pe munte, pentru a se întoarce la Ndege Hills, atenţia le fu atrasă de un desiş care fremăta în mod ciudat. Edwin ridică instinctiv piedica armei şi înaintă cu paşi prudenţi spre desiş. Câteva clipe mai târziu, Kate îl auzi scoţând o înjurătură şi ridică arma cu un aer nesigur. Se apropie cu inima palpitând şi, urmărind privirea lui Edwin, zări o mică gazelă prinsă într-o capcană de braconier. Când fu suficient de aproape de animalul speriat, Kate văzu că piciorul prins sângera abundent, dar leziunile nu păreau profunde.

- Aşteaptă, Edwin, spuse. Cred că nu este necesar s-o omori.

Şi, fără să aştepte răspuns, îngenunche lângă animalul care
tremura şi-şi scoase trusa de prim-ajutor. Cu o mână pricepută, desfăcu bucăţile de fier şi începu să cureţe plaga cu antiseptic, apoi o badijonă cu un cicatrizant cu genţiană.

Câteva clipe mai târziu, gazela îşi arătă recunoştinţa luând-o la fugă şchiopătând.

- Sunt impresionat, doctore, şopti Edwin privind-o pe Kate aranjându-şi trusa.

Pentru prima dată, nu era nici o urmă de sarcasm în tonul său şi tânăra femeie ridică spre el ochii, surprinsă. El continuă:

- Fără infirmieră, fără anestezist, în condiţii de lucru dificile, şi totuşi ai dat dovadă de o remarcabilă dexteritate.

Kate îşi simţi obrajii îmbujorându-se în faţa complimentului neaşteptat.

- Mi se pare că un veterinar de junglă trebuie să ştie să se lipsească de confortul unei clinici.

- Dacă pun mâna pe ticălosul care a pus capcana, exclamă atunci Edwin, îl voi târî eu însumi în faţa tribunalului. Si sper că va primi o frumoasă amendă.

- Crezi că asta va suprima acest gen de delict?

ripostă Kate cu un aer de îndoială.

A doua zi dimineaţă, Kate tocmai îşi termina micul dejun, când i se bătu la uşă. Se duse să deschidă şi se află faţă în faţă cu un sătean, nu foarte tânăr dar încă solid, care se înclină cu respect în faţa ei.

- Doctore Shannon, spuse cu o voce timidă. Mă numesc Kitomi. M-a trimis tânărul domn Michaels. Voi construi împrejmuirea pentru a împiedica elefantul să meargă pe plantaţia de cafea.

Atunci, Kate observă că avea o centură de dulgher în jurul taliei. O clipă, fu gata să-l trimită înapoi, deoarece i se părea că Edwin ar fi putut-o consulta înainte de a angaja pe cineva în numele său, dar nevoia de mână de lucru era prea presantă.

- Sunteţi de acord să rămâneţi cu mine toată ziua? se mulţumi să întrebe. Kitomi, cu ochii plecaţi asupra picioarelor goale, răspunse cu o voce nesigură:

- El mi-a spus să lucrez toată ziua.

- Pentru mine? insistă Kate.

Ca şi când se adresa unui copil, Kitomi începu atunci să explice cu răbdare:

-Tânărul domn Michaels mi-a spus să fac tot ce veţi comanda.

- Tot ce voi comanda pentru a repara stricăciunile cauzate plantaţiei? completă Kate cu un gest iritat.

Ce n-ar fi dat să-l trimită înapoi! Dar Kate ştia că nu şi-o putea permite, deoarece avea mare nevoie de

ajutor.

în cele din urmă, exclamă cu un oftat resemnat:

- Foarte bine. Te voi plăti la fel ca pe Jomo.

- Asta s-a aranjat deja cu tânărul domn Michaels, daktari, protestă politicos bărbatul.

-Vom vedea! se indignă tânăra femeie, ridicând bărbia cu un aer sfidător.

Capitolul 8

Era deja după-amiază târziu când Kate se putu elibera pentru a merge să-i ceară o explicaţie lui Edwin în legătură cu muncitorul pe care i-l trimisese.

Nu-şi dădu osteneala să se schimbe, considerând că vecinii săi nu meritau atâta atenţie şi purta încă bluza în carouri, plină de praf, ieşită pe jumătate din blugi.

Cu mânecile suflecate până la coate şi cu cocul pe jumătate desfăcut, Kate mergea cu paşi mari de-a lungul colinei şi era departe să bănuiască graţia naturală pe care o degaja fără să vrea silueta sa. Cu mersul suplu, tenul ca piersica şi şuviţele indisciplinate care-i încadrau faţa, ar fi putut poza ca manechin într-o revistă de modă.

Dar ar fi râs dacă i s-ar fi făcut o asemenea propunere, deoarece în acea clipă un singur lucru conta, meseria sa şi cum să se protejeze de cei care căutau să-i pună obstacole.

Cu maxilarele strânse, rememora conversaţia pe care o avusese cu Edwin întorcându-se de la Tsovo. Voise să facă din ea angajata sa, şi cum dăduse greş, încerca acum să-i impună unul din oamenii săi, deoarece, cu siguranţă, Kitomi era în solda lui Edwin, iar prezenţa lui era destinată să controleze faptele şi gesturile tinerei femei.

Era atât de absorbită în gândurile ei agitate, încât urcă treptele locuinţei familiei Michaels fără măcar să

remarce un grup de invitaţi instalaţi sub verandă. Nu-şi dădu seama de prezenţa lor decât când se află practic în mijlocul acestora.

Atunci, încremenită. Kate deveni stacojie. Ford Michaels tocmai bea ceaiul în compania unei perechi de europeni în vârstă. Toţi trei, aşezaţi confortabil în fotoliile de răchită, stăteau la taifas liniştiţi, în timp ce Edwin, rezemat cu spatele de un stâlp de piatră, la câţiva metri de ei, îi asculta cu un interes politicos, amestecându-se din când în când în conversaţie.

Intrarea în forţă stângace a lui Kate şi jena pe care o arăta imediat, erau gata să-i provoace o criză de ilaritate pe care şi-o stăpâni cu greu.

- Eu.... în sfârşit.... bună ziua.... bâigui tânăra femeie, simţind patru perechi de ochi aţintindu-se asupra ei. Iertaţi-mi intruziunea.

- Katherine! Ce surpriză plăcută! exclamă Ford Michaels sprijinindu-se în baston pentru a se ridica.

- Nu vă deranjaţi, vă rog! protestă Kate cu un zâmbet recunoscător faţă de bătrânul bărbat.

Edwin, încă tăcut şi nemişcat, o observa cu o nonşalanţă exasperantă.

- Dar trebuie să-ţi prezint invitaţii, draga mea prietenă, insistă Ford care, din politeţe, se încăpăţâna să considere sosirea tinerei femei ca pe o vizită de curtoazie.

Totuşi, invitata lui Ford nu aşteptă să fie prezentată; întoarse spre Kate o faţă brăzdată de riduri cu ochi la fel de albaştri ca cei ai Elizabethei Finch şi-i întinse mâna într-un gest călduros.

- Iat-o aşadar pe domnişoara Shannon! Tânăra şi frumoasa veterinar de care am auzit vorbindu-se atât de mult! Mă numesc Angela Carleton, doctore. Si iată-l pe soţul meu, Roy.

Cu un gest al capului, îl arătă pe bărbatul scund, liniştit, care era aşezat alături de ea.

Cu un zâmbet larg, Kate strânse mâna plină de bătături. Taiorul acestei femei fusese poate elegant odinioară, dar acum era uzat şi fără formă. Fără îndoială, doamna Carleton făcea parte dintre acei pionieri aspri, foarte puţin preocupaţi de sofisticare.

Fără să-i lase lui Kate timp să formuleze un răspuns politicos, Angela Carleton să întoarse spre gazda sa.

- Dragul meu Ford, exclamă ea, nu suntem totuşi nişte sălbatici! Cum se face că n-ai organizat încă o mică serată pentru prezentarea noii vecine restului comunităţii anglo-saxone?

Tânăra femeie se simţi din nou devenind stacojie şi rânjetul ambiguu al lui Edwin nu făcu nimic pentru a-i diminua stânjeneala. încă o dată, Ford fu cel care salvă situaţia.

- Ai perfectă dreptate, Angela.

Voi repara această încălcare a regulilor ospitalităţii chiar în această săptămână, replică el calm.

Apoi se întoarse spre Kate şi adăugă:

- Ia loc, Katherine, te rog. Voi pune să ţi se aducă o ceaşcă.

Să refuze, ar fi dat dovadă de o lipsă a cunoaşterii regulilor
vieţii în societate inadmisibilă şi Kate se instală, nu fără reticenţă, în fotoliul lăsat liber de Edwin. Deşi evita să-l privească, nu era mai puţin conştientă de prezenţa lui şi trebui să facă apel la toată voinţa sa pentru a se concentra asupra conversaţiei şi să răspundă nenumăratelor întrebări cu care o asalta Angela Carleton.

Treptat, Kate se destinse totuşi, şi curând se afla adâncită într-o discuţie pasionantă despre fauna africană. Războiul rece cu Edwin era provizoriu uitat.

Sattima apăru cu o ceaşcă şi o farfurie cu biscuiţi. Chipul său frumos se lumină de plăcere când ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Kate şi aceasta din urmă îi zâmbi călduros. în acea clipă, un Datsun roşu-aprins se opri în curte şi din el ieşi Andrew Mberi.

După ce salută invitaţii cu un gest prietenesc, se îndreptă spre Edwin, în timp ce Kate observa amuzată uşorul tremur al mâinilor Sattimei şi licărul din ochii săi.

în clipa în care Sattima se pregătea să se întoarcă în

casă, Edwin întrerupse conversaţia cu tânărul inginer pentru a i se adresa.

- Sattima, îi ceru el, poţi să-mi aduci mapa cu hârtii care este pusă pe biroul meu? Aş vrea să i-o arăt domnului Mberi.

Kate observă perechea cu o curiozitate de-abia ascunsă când Sattima, câteva minute mai târziu, îi întinse documentul lui Andrew. O secundă, degetele li se atinseră. Andrew murmură un mulţumesc pe care l-ar fi vrut indiferent, dar Kate simţi că răceala sa nu era decât aparentă.

Cei doi bărbaţi, din nou adânciţi în discuţia lor, se îndepărtară în direcţia plantaţiei, inconştienţi faţă de privirile care-i urmăreau cu intensitate, fără ştirea lor. Apoi, Sattima o privi pe Kate cu un amestec de melancolie şi veselă complicitate. Cele două femei n-aveau nevoie să vorbească pentru a se înţelege.

Când Ford se ridică pentru a merge să facă o plimbare pe proprietate în compania familiei Carleton, îi propuse lui Kate să vină cu ei, dar tânăra femeie refuză cu amabilitate, explicând că dorea să discute puţin cu Sattima.

- Te voi ajuta să strângi masa, spuse în direcţia tinerei fete, îmbinând vorba cu fapta.

- Oh, nu, doctore Katherine, nu trebuie, protestă Sattima roşind. Este treaba mea!

Kate zâmbi. Evident, tânăra africană optase pentru un compromis între adresarea formală şi utilizarea, prea puţin respectuoasă după gustul său, a simplului prenume.

- Dar doresc să te ajut! insistă Kate.

Bucătăria era o încăpere mare echipată cu toate aparatele moderne. Existau şi numeroase borcane cu plante aromatice pe etajere şi un ansamblu de vase de bucătărie din aramă impecabil lustruite străluceau pe pereţii de cărămidă roşie.

- Este frumos, nu-i aşa, doctore Katherine? spuse cu mândrie Sattima. Dar prefer totuşi cealaltă bucătărie.

în faţa privirii întrebătoare a lui Kate, adăugă cu un zâmbet complice.

- Veniţi cu mine, vă voi arăta.

Ieşiră pe uşa de serviciu şi trecură pe sub o boltă de verdeaţă formată din viţă sălbatică, pentru a ajunge în faţa unei încăperi joase, spoită cu var. înăuntru nu era nimic altceva decât un cuptor din cărămidă cu o uşiţă de fontă. încăperea era întunecată şi aerul mirosea minunat a aromă de pâine care se cocea.

Punând mâna pe cârligul atârnat pe perete, Sattima deschise uşa cuptorului pentru a-i permite lui Kate să arunce o privire.

- Ce frumos este! exclamă Kate văzând o jumătate de duzină de pâini crocante, aliniate. Cât îmi doresc să

ştiu să fac pâine! în ce mă priveşte, n-am fost niciodată foarte talentată pentru bucătărie.

- Vă voi aduce una când vor fi coapte, propuse imediat Sattima. Mama spunea mereu că bucătăria este sufletul casei şi că pâinea întreţine viaţa.

Kate încuviinţă cu un zâmbet călduros. Era fermecată de simplitatea tinerei fete, în acelaşi timp candidă şi plină de înţelepciune.

- Să mergem să ne aşezăm pe mica terasă din spatele casei, declară apoi Sattima, este locul meu preferat.

Aşezate pe trepte, priviră în tăcere imensa întindere a arborilor de cafea, care coborau până în vale.

în sfârşit, Kate se întoarse spre însoţitoarea sa.

- De când trăieşti aici? o întrebă.

- De opt ani. Aveam zece ani când am venit.

Oftă şi continuă:

- Tata era musulman din Somalia şi mama aparţinea unui trib din Kenya. Satele lor au fost foarte supărate de această căsătorie, dar am fost o familie fericită, cel puţin până la moartea tatei. Lucra pentru tânărul domn Michaels, făcea safariuri cu el şi aşa a murit, atacat de un bivol. înnebunită de durere, mama n-a supravieţuit dispariţiei sale şi am rămas orfană. Mai rău, eram renegată de familiile părinţilor mei, care nu le iertaseră niciodată mezalianţa. Si aşa m-a primit domnul

Michaels.

- Probabil ai fost foarte nefericită, murmură Kate cu o voce compătimitoare.

în mod neaşteptat, Sattima începu să zâmbească.

- Mama spunea că fericirea este ca un diamant roz, care străluceşte în soare, spuse pe un ton solemn. Când încerci să-l atingi, dispare. Oricum, destinul femeilor este să fie nefericite.

Kate se simţi încă o dată emoţionată de seninătatea noii sale prietene, dar nu putea accepta concluzia sa fatalistă.

- Spui că destinul femeilor este să fie nefericite, totuşi ştii foarte bine ce te-ar putea face fericită, insistă, pe un ton plin de subînţelesuri. în loc de răspuns, privirea Sattimei se pierdu spre plantaţia unde Edwin şi Andrew discutau cu înflăcărare.

Kate nu insistă mai mult. După un timp se ridică pentru a-şi lua rămas-bun.

- Ar trebui să vii să mă vizitezi din când în când, spuse.

- Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere, răspunse Sattima. Sunt mulţumită să ştiu că ne protejaţi animalele.

Apoi, ca şi când se simţea jenată că dăduse frâu liber sincerităţii sale, se grăbi să adauge:

- Cred că pâinile s-au copt acum. Veţi putea să luaţi

una.

După ce înfăşură într-un şervet o pâine mică rotundă, îi
propuse lui Kate să-i viziteze camera înainte de a pleca şi tânăra femeie acceptă cu căldură.

încăperea era imaginea ocupantei sale: liniştită şi fermecătoare. Bejul delicat al pereţilor era înveselit de culorile vii ale numeroaselor perne croşetate de pe pat. O mulţime de covoraşe şi coşuleţe de răchită, pline cu flori uscate împodobeau etajerele.

- Doamna Carleton m-a învăţat să croşetez, explică Sattima cu mândrie. Şi mama m-a învăţat să lucrez răchita.

Kate era sedusă de amestecul de cultură africană şi europeană care dădea viaţă camerei.

- Este o încăpere foarte frumoasă, exclamă. Acum, trebuie să mă duc la muncă, Sattima. Mulţumesc mult pentru companie şi pentru pâinea delicioasă.

în timp ce Sattima se pregătea s-o însoţească până la uşa casei, Kate o opri râzând.

- Nu te deranja, protestă ea scuturând din cap. Cunosc drumul. Un zâmbet îi flutura încă pe buze când se apropie de treptele verandei, dar îi încremeni imediat când îl zări pe Edwin.

Era în picioare în faţa mesei unde se servise ceaiul, cu o mână în şold şi cu cealaltă răsfoind dosarul pe care-l

pusese în faţa lui.

Auzind paşi, înălţă capul şi ochii i se măriră de surpriză când o văzu pe Kate. Apoi, ca şi când îşi aminti brusc un eveniment nostim, îşi stăpâni un zâmbet amuzat, exclamând:

- Păreai în cea mai bună dispoziţie când ai năvălit aici, acum două ore, doctore Shannon.

Kate scoase un oftat nemulţumit. Dacă voise să uite scopul vizitei sale, Edwin era acolo, pentru a i-l aminti. îşi încrucişă braţele pe piept cu un gest hotărât şi se îndreptă spre el cu paşi măsuraţi, aruncându-i o privire furioasă.

- Voi fi directă, Edwin, şuieră ea. Ţin să-ţi exprim nemulţumirea mea, deoarece nu sunt de acord să-ţi impui unul din oameni pe proprietatea mea.

- De ce crezi că acest om îmi aparţine? ripostă Edwin pe un ton arogant. Kate era încurcată.

- Presupun că este în serviciul tău, bâigui. Altfel, de ce mi l-ai fi trimis?

- Este braconierul.

- Cum?

- Am făcut o mică anchetă în sat, îi explică Edwin pe un ton dezinvolt. Si astfel am aflat că cel care pune capcane este Kitami.

- Credeam că voiai să-l duci în faţa tribunalului, se hazardă Kate.

- Da, dar mi s-a părut că ideea nu era de natură să te mulţumească, replică bărbatul cu un aer amuzat.

Aşa că i-am propus lui Kitami să-şi aleagă el însuşi sentinţa: o amendă, sau mai multe zile de de muncă în contul tău.

- înţeleg, spuse Kate cu un aer ţâfnos.

Tremura de mânie la simpla idee că Edwin îndrăznea să se amestece în treburile sale, dar era obligată să recunoască faptul că modul de a rezolva problema era de o logică incontestabilă.

în acea clipă, Andrew traversa curtea, cu braţele încărcate de saci mici de plastic, conţinând eşantioane de pământ. După ce le adresă un salut prietenesc, se instală în cabina micului său camion roşu-aprins. în timp ce cea mai mare parte a automobiliştilor renunţaseră să lupte împotriva prafului roşu care acoperea toate vehiculele după câteva ore de călătorie pe drumurile uscate, Andrew făcea, evident, o datorie de onoare din a-şi păstra caroseria imaculată.

"Orgoliul poporului", gândi Kate fără indulgenţă, privind vehiculul îndepărtându-se. "Este orgoliul orb care-l face să creadă că-i este superior Sattimei! Dacă ar deschide măcar ochii, ar vedea că ea îi este superioară în foarte multe domenii, fie doar şi în modestie". O clipă, uitase cearta cu Edwin şi se întoarse spre el declarând:

- Ştii că Sattima este îndrăgostită de el? Era gata să izbucnească în râs în faţa aerului uluit al bărbatului.

- Despre ce vorbeşti? o întrebă, încruntându-se stupefiat.

- Sattima este îndrăgostită nebuneşte de Andrew Mberi, repetă Kate, accentuând fiecare silabă, ca pentru a-i permite să înţeleagă mai bine.

- Si de unde ştii asta, doctore? o întrerupse Edwin cu un aer indiferent.

- Intuiţia, dragul meu.

Ochii lui Kate străluceau de maliţie.

- Sunt medic, este adevărat, continuă ea, dar nu sunt mai puţin femeie. Poate ai remarcat?

- Dacă am remarcat, Katherine! exclamă râzând bărbatul.

Ridică mâna spre faţa tinerei femei pentru a ridica o şuviţă de
păr căzută pe frunte. Nu era decât un gest banal, dar care fu suficient s-o tulbure.

Doar îi atinsese pielea cu vârful degetelor şi Kate se simţi din nou cuprinsă de acea căldură familiară.

Tulburată, incapabilă să-şi păstreze sângele-rece, se întoarse şi plecă în fugă pentru a se retrage pe colină. Ajunsă acasă, nu putu decât să-şi reproşeze fuga puerilă, dar Kate era conştientă că dacă ar fi rămas, şi-ar fi asumat un risc căruia n-ar fi ştiut să-i facă faţă.

în timpul zilelor care urmară, Kate făcu tot ce putu pentru a şi-l alunga pe Edwin din gânduri, dar prezenţa permanentă a lui Kitami făcea acest lucru şi mai dificil. Revenea neîncetat la ultima lor conversaţie de sub verandă, la mânia care se transformase în bună dispoziţie, la tandreţea bruscă ce o dezarmase complet. Dacă nu şi-ar fi revenit în fire, Kate s-ar fi putut repezi în capcana pe care i-o întindea. "Haide, să ne gândim la altceva!" îşi spuse scuturând din cap enervată.

Nu se punea problema să admită în faţa lui Edwin, dar Kate constatase cu mulţumire că braconierul pocăit era de fapt un excelent muncitor. Era un bărbat taciturn, cu mişcări lente, dar animat de o energie care nu slăbea niciodată.

Kate începu să zâmbească amintindu-şi una dintre primele lor conversaţii. Elizabeth venise s-o vadă şi se duseseră amândouă pe locurile răvăşite de Mtoto, în timp ce Kitami, aflat acolo, tocmai repara stricăciunile. Probabil o auzise pe Elizabeth spunându-i tinerei femei "Katy", deoarece îndată ce fură din nou singuri, abordase subiectul cu nenumărate precauţii.

- Numele meu este Kitami şi dumneavoastră sunteţi Katy. Aveţi nume de bărbat kikuyu şi faceţi o muncă de bărbat. De ce? o întrebase pe un ton foarte mirat. Un nume de femeie este Wanui, ca al soţiei mele.

- în ţara mea, Katy este nume de femeie, îi explică

ea cu răbdare. Cât despre meserie, bărbaţii şi femeile sunt liberi să şi-o aleagă pe cea care le place.

Kitami se gândi o clipă înainte de a accepta această idee nouă, apoi puse o nouă întrebare care părea să-l frământe mult.

- Dar de ce vă plac animalele? Ele n-au suflet.

- Sunt fiinţe vii, Kitami. Sunt frumoase şi vreau ca şi copiii copiilor noştri să le poată vedea într-o zi cum le vedem noi astăzi.

- Şi să le vâneze? o completase cu viclenie.

- Uneori, este necesar să le vânezi, când sunt în număr prea mare, deoarece atunci, s-ar putea să sufere de foame. Dar nu este cazul în Ndege Hills. De aceea, trebuie să le protejăm.

- Pentru că aţi hotărât dumneavoastră?

- Da, Kitami, pentru că am hotărât eu, răspunsese Kate cu certă mândrie.

Kate nu scăpă ocazia să se întrebe de ce ajutorul său o supusese unui asemenea interogatoriu, iar răspunsul îi fusese dat câteva zile mai târziu, când îl văzuse apărând cu o gazelă în braţe. Era cu siguranţă cea care fusese rănită de capcana sa.

- Ce se întâmplă? se alarmase Kate, alergând în întâmpinarea lui Kitami.

-Am găsit-o în pădure şi v-am adus-o pentru a vă arăta că este încă vie. Aşa că nu aveţi de ce să vă

neliniştiţi pentru copiii copiilor noştri.

Kate înţelesese în sfârşit mersul gândirii sale.

-Este foarte bine, spusese. S-o ducem într-un adăpost şi o vei ţine în timp ce-i examinez rana.

Astfel, tânăra femeie găsise un nou aliat în persoana braconierului care se căia. Avea atât de multă încredere în el, încât nu simţea nici cea mai mică nelinişte când trebuia să lipsească. Stia că se va ocupa de pensionarii lor cu cea mai mare grijă.

în acea dimineaţă, după ce-i încredinţă lui Kitami sarcina de a hrăni animalele şi de a le curăţa ţarcurile, se hotărî să-şi acorde o clipă de relaxare binemeritată. De când Edwin îi arătase cascada dintre stânci, nu încetase să viseze la acel loc idilic şi se hotărâse să meargă în sfârşit acolo, nu fără să se gândească să îmbrace un costum de baie pe sub şort şi să-şi pună un prosop de baie în geantă.

Micul bazin ascuns în mijlocul stâncilor era exact aşa cum îl ţinea minte: suprafaţa cristalină în care dispăreau valurile care vuiau ale cascadei, burniţa din perle de apă prin care soarele forma un curcubeu, decor impresionant, asemănător celui dintr-un basm.

Kate inspiră profund aerul ameţitor al muntelui şi simţi brusc o minunată senzaţie de libertate şi de pace. Toate suferinţele trecute, toate dezamăgirile, toate mâniile dispăruseră şi acea impresie de tihnă semăna

cu fericirea.

înconjură bazinul pentru a se apropia de o masă de tulichină şi culese o floare cu parfum delicat, pe care şi-o prinse în păr. Kate era singură şi atât de liberă încât avea impresia că restul lumii nu mai exista. Cu un gest rapid, îşi scoase tricoul şi-şi descheie bermudele pe care le lăsă să alunece de-a lungul picioarelor în acelaşi timp cu minusculul costum de baie turcoaz şi plonjă în bazin, lăsându-şi pielea goală mângâiată senzual de apa aproape caldă.

Kate înotă încet, cu capul întors spre cerul de azur, apoi plonjă din nou, cu ochii larg deschişi, întinzându-se în curent, pentru a-l simţi mai bine de-a lungul trupului. Când era în picioare, se deplasa atingând uşor cu vârful degetelor mari fundul stâncos, cu umerii şi faţa oferite soarelui şi braţele atingând alene suprafaţa limpede.

Cu pleoapele închise, savura pe deplin fericită magia clipei, când un scârţâit de pietriş veni să tulbure liniştea locului.

Ford Michaels o avertizase despre prezenţa a numeroşi leoparzi pe pământurile înalte şi brusc, îşi dădu seama cu groază cât de vulnerabilă era. Ciulind urechile, percepu atunci trosnetul unor ramuri, apoi zgomot de paşi. Cineva se apropia pe cărare şi Kate, încremenită, îşi aţinti privirea asupra promontoriului stâncos de unde va apărea intrusul. Câteva clipe mai

târziu, Edwin cobora pe micul drum cu un mers nepăsător.

Când o zări pe Kate, rămase nemişcat, iar tânăra femeie, pradă celei mai mari încurcături, se scufundă în grabă, pentru a-şi ascunde umerii goi. Dacă era uşurată la ideea că nu va avea de înfruntat un leopard, nu simţea mai puţin o mânie surdă faţă de acest bărbat care o surprindea într-o situaţie stânjenitoare.

-Ai fi putut cel puţin să mă avertizezi! strigă pe cel mai demn ton posibil, căutându-şi din ochi hainele puse pe o piatră.

Edwin se apropie şi, cu mâinile în şolduri, mângâie cu privirea părul lung al lui Kate pe care apa îl închisese la culoare până la a-i da o profundă tentă acaju.

- Permite-mi să-ţi amintesc că locul acesta este refugiul meu, îi atrase atenţia cu o cutezanţă calmă. Faptul era de necontestat, şi Kate oftă îngrijorată înainte de a încerca o nouă tactică.

-Asta nu te împiedică, dacă ai fi un gentleman, să ai cel puţin delicateţea de a te întoarce, exclamă cu o voce subţire.

Edwin izbucni într-un hohot spontan de râs.

- Nu sunt un gentleman, Katherine, spuse cu simplitate.

Acest răspuns era cel puţin neaşteptat.

- Poate ai putea să-mi dai prosopul, replică ea printre

dinţi.

Edwin se aplecă pentru a lua prosopul încălzit de soare şi
începu să-l legene deasupra capului lui Kate care tuna şi fulgera de o furie neputincioasă. Apoi, făcându-şi curaj, ieşi pe jumătate din apă pentru a întinde mâna spre pătratul de material, în timp ce ochii strălucitori ai lui Edwin priveau cu interes delicata umflare a pieptului.

în sfârşit, Kate putu prinde prosopul şi, sărind repede din apă, şi-l înfăşură atât de iute, încât de-abia avu timp să i se zărească şoldurile goale. în culmea enervării, îşi luă tricoul şi începu să-l scuture deasupra apei de nisipul care se lipise de material, dar era atât de exasperată încât făcu o mişcare stângace încât îl scăpă din mâini şi veşmântul porni înapoi spre torent.

- Mare scofală ai făcut, frumoaso! exclamă Edwin râzând din toată inima.

Ofensată, tânăra femeie se întoarse spre el cu irezistibila dorinţă de a-l pălmui.

- Eşti cel mai odios bărbat... începu cu o voce gâtuită.

Dar fraza îi rămase neterminată când îl văzu descheindu-şi cămaşa şi întinzându-i-o cu un gest perfect natural.

Fără o vorbă, Kate puse mâna pe ea şi o îmbrăcă.

Cămaşa era suficient de lungă pentru a o acoperi pe

Kate până la jumătatea coapselor, dar, când plecă privirea, constată cu disperare că bumbacul fin i se lipise de pielea încă udă, dezvăluindu-i curbele armonioase ale trupului.

în acest timp, Edwin se aşezase direct pe pământ, cu spatele la stâncă şi, cu vârful unui băţ, se juca indiferent cu micul triunghi din material turcoaz.

- Pune-ţi ăsta, îţi va fi mai cald! exclamă ironic ridicând costumul de baie la nivelul lui Kate.

Aceasta îl luă cu un gest furios şi, întorcându-i spatele lui Edwin, îl îmbrăcă stângace, foarte conştientă de privirea însoţitorului său, care trebuia să-i urmărească cele mai mici gesturi cu interes.

Kate era furioasă pe Edwin. Furioasă că o pusese într-o situaţie atât de stânjenitoare. Iar când îi împrumutase cămaşa, se gândi ea, nu era decât pentru a o stânjeni şi mai mult. Totuşi, în timp ce-l privea furioasă, nu putea să se împiedice să simtă o emoţie ciudată la vederea bustului musculos, nici nu putea să ignore plăcerea pe care o simţea mirosind parfumul de lămâie pe care-l degaja cămaşa.

Din fericire, acum când se ştia într-o ţinută cât de cât decentă, îşi regăsise îndrăzneala şi mai degrabă decât să insiste asupra tulburării sale, întrebă pe un ton agresiv:

-Aş fi curioasă să ştiu ce făceai aici!

- Sunt liber, replică tăios Edwin. N-am de ce să-ţi dau socoteală. De fapt, tocmai am trecut pe la tine, deoarece tata a insistat să te invit personal la serata pe care intenţionează s-o dea în onoarea ta.

- Şi te-ai prefăcut că-ţi face plăcere să mă cauţi, completă Kate cu un zâmbet silit.

- Şi m-am prefăcut că-mi face plăcere să te caut, repetă Edwin cu un aer ironic, privind-o provocator.

- Edwin, spuse tânăra femeie cu un calm brusc, mi-ar plăcea să ştiu dacă prezenţa mea la această serată îţi face plăcere, dacă există în tine un alt personaj decât bărbatul distant căruia îi place să mă umilească.

El sări în picioare, şi înainte ca tânăra femeie să fi putut înţelege ce se întâmpla, o prinse în braţe cu putere şi o privi cu un aer duşmănos, mormăind cu o voce surdă:

- Ce vrei să-ţi răspund, Katherine? Că zgomotul paşilor tăi îmi răsună în cap mult timp după ce ai plecat şi că, asemenea unui nebun, mi te imaginez în toate încăperile din casă şi mi se pare că încă îţi recunosc parfumul? Că te doresc cu ardoare până la a-mi pierde pofta de mâncare?

Oare asta vrei să auzi?

Kate simţi o înţepătură puternică pe umeri, atât de puternic o strângea, dar durerea care-i cuprinse inima era mai cruntă, deoarece nu putea decât să creadă în

ura lui Edwin. Cuvintele sale dure nu păreau să aibă nici o urmă de adevăr şi, fără să vrea, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, trădându-i vulnerabilitatea.

- Edwin, bâigui, te rog, să încetăm să ne facem tot acest rău!

- Suntem născuţi pentru a ne face rău, replică bărbatul cu forţă.

O măsură apoi o clipă şi fără ca ea să se poată aştepta, îşi apropie faţa şi puse cu aviditate stăpânire pe gura lui Kate.

Dar nu fu un sărut agresiv. Dimpotrivă, era ca şi când buzele lui Edwin le mângâiau pe ale lui Kate, cu nesfârşită tandreţe. Slăbind strânsoarea, îi încercui cu blândeţe talia. în acea clipă, Kate l-ar fi putut respinge dar, parcă împotriva voinţei sale, mâinile i se înnodară în jurul gâtului lui Edwin pentru a mângâia pielea de pe ceafa lui caldă.

Atunci, Edwin deveni mai pasionat şi o trase mai mult spre el. Pradă unor senzaţii necunoscute, Kate nu-şi putu stăpâni un geamăt răguşit. Apoi, de comun acord, se lăsară să alunece pe pământ, Kate întinsă fără apărare pe spate, Edwin în genunchi lângă ea.

O contemplă îndelung fără să se mişte, apoi mâna i se strecură sub cămaşă, pentru a-i atinge pielea mătăsoasă, mângâind cu pasiune pieptul care gâfâia, şoldurile rotunde. înnebunită, Kate nu se mişca, vrăjită

parcă de acea explorare senzuală a trupului său.

îşi pierduse complet voinţa şi se lăsă dusă de curentul propriei dorinţe. Brusc, i se păru că toată fiinţa i se aprinde.

Fără să-şi dea seama, Edwin îi deschisese nasturii cămăşii şi se aplecă s-o sărute pe gât înainte de a se întinde pe spate pentru a o atrage uşor deasupra lui pe tânăra femeie, fără să înceteze să-şi plimbe gura avidă pe pieptul oferit.

Tulburată, Kate îşi dorea ca această clipă să dureze o veşnicie. Niciodată nu simţise o asemenea plăcere. Dar în clipa în care el se pregătea să-şi lase să alunece costumul de baie de-a lungul picioarelor, cuvintele crude ale lui Edwin reveniră în memoria lui Kate. Oare erau într-adevăr născuţi să-şi facă rău?

încet, mintea înceţoşată începu să-şi revină. Din nou îi era teamă, îşi perdea încrederea, nu mai ştia unde era limita între suferinţă şi extaz, între dragoste şi ură.

Edwin îi percepu reticenţa subită şi rămase nemişcat.

- Oare ce aştepţi de la mine, Katherine? murmură el cu o voce răguşită.

Se aşezase brusc şi buzele în stare să provoace o plăcere atât de încântătoare erau acum strânse cu severitate. Se aşeză şi Kate şi începu să încheie nasturii cămăşii cu mâinile tremurând.

- Mult mai mult decât mi-ai putea da, răspunse în sfârşit tânăra femeie, cu o voce gâtuită de emoţie.

Edwin scoase un oftat exasperat trecându-şi mâna prin părul ciufulit, apoi luă o pietricică pe care o făcu să ricoşeze cu furie pe suprafaţa bazinului.

- Nu ştiu ce scop urmăreşti, exclamă după o lungă tăcere.

Kate ridică ochii spre el şi, cu inima palpitând, aşteptă
urmarea discursului.

- Dar simt că trecutul este pe cale să se repete. Eşti o femeie plină de farmec, care caută să-şi folosească puterea de seducţie. Ai reuşit deja să-l îmbunezi pe tata. Oare voi fi următoarea victimă?

Neputincioasă să domolească surda ostilitate pe care o bănuia în el, Kate îi atinse timid obrazul cu o mână.

- Cum aş putea să sper vreodată să seduc o inimă de piatră? îl întrebă cu voce scăzută.

Dar Edwin, foarte mânios, nu simţi nici măcar cât de vulnerabilă era tânăra femeie şi-i interpretă reacţia ca pe un nou subterfugiu.

- N-ai să reuşeşti, Katherine. îţi jur!

Apoi se întoarse şi dispăru, lăsând-o pe Kate singură lângă cascadă. în timp ce-şi strângea lucrurile, tânăra femeie îşi reproşa cu tristeţe dragostea sa pentru

Edwin... căci nu mai putea să-şi ascundă mult timp natura sentimentelor pentru el.

"Oare chiar este incapabil să iubească?" se întrebă cu inima grea. "Sau suntem pur şi simplu victime ale destinului şi condamnaţi, cum bine a spus, să nu ne facem decât rău?"

Capitolul 9

Când se întorcea de la baraj, Kate observă de departe un obiect voluminos aşezat în faţa uşii sale. Fu cuprinsă imediat de curiozitate şi grăbi pasul.

Era o cutie absolut obişnuită, în care se făcuseră mai multe găuri prin care tânăra femeie încercă, fără rezultat, să afle conţinutul. Scoţându-şi mănuşile de lucru, luă plicul prins pe capac cu o piuneză.

Dragă doctor Shannon, citi, am apreciat mult conversaţia noastră de la familia Michaels. îmi pari o tânără persoană inteligentă şi competentă. Pe de altă parte, sunt sensibilă la interesul pe care-l porţi ţării noastre şi de aceea doresc să contribui la eforturile dumitale. Ea se numeşte Lulu, este însărcinată şi mă simt vinovată s-o păstrez, după ce mi s-a explicat cât de important este să favorizezi reproducerea speciilor pe cale de dispariţie. Angela Carleton.

P.S. Poate voi fi chiar în măsură să-ţi găsesc soţul său.

în culmea agitaţiei, Kate se repezi în casă pentru a lua o şurubelniţă şi, puţin după aceea, ridică delicat capacul, pentru a scoate imediat o exclamaţie de încântare. Pe un aşternut de paie se afla o maimuţă mică, ghemuită leneş. Avea blana neagră ca abanosul, cu excepţia umerilor şi a cozii, albe ca zăpada.

în swahili, numele femelei însemna "perlă" şi Kate observă că alegerea era cât se poate de potrivită.

- Ei bine, Lulu, murmură râzând, iată-te asigurată de un nou cămin. Apoi luă în braţe mica şi fragila creatură, care se lăsă legănată ca un copil.

Jomo fu imediat rechiziţionat să construiască o cuşcă mare, în marginea pădurii de pini, pentru viitoarea mamă. Kate spera astfel s-o dezobişnuiască pe Lulu de statutul său de animal de casă, pentru a-şi recăpăta gustul pentru viaţa sălbatică şi ca puiul său să sufere cât mai puţin posibil influenţa omului. Era de înţeles că uşa cuştii va fi în permanenţă deschisă, astfel încât locul să fie un refugiu şi nu o închisoare.

Sosirea neaşteptată a maimuţei reprezentă pentru Kate o fericită diversiune. într-adevăr, până în acea clipă, îşi petrecuse numeroase ore remomorând întâlnirea sa cu Edwin la cascadă, încât devenise o obsesie. Retrăise de nenumărate ori fiecare sărut şi fiecare mângâiere cu o emoţie neîncetat reînnoită şi chiar amintirea plecării bruşte a lui Edwin nu putuse să-i domolească emoţiile care-i tulburau sufletul şi trupul la fiecare nouă amintire.

îşi dorea din tot sufletul să nu-l mai vadă, deoarece se ştia incapabilă să se comporte ca şi când nimic nu se întâmplase între ei. Kate îi purta pică pentru că o făcuse atât de vulnerabilă, dar era prea mândră pentru a-i mărturisi în ce măsură o tulburase.

Ce n-ar fi dat să fugă! Dar Ford făcea această soluţie

imposibilă: Kate nu putea să refuze în mod decent să meargă la serata pe care o organiza în onoarea sa, fără ca asta să fie interpretată ca un afront.

Aşadar, generozitatea neaşteptată a Angelei Carleton se manifestase în cel mai potrivit moment şi războiul tainic cu Edwin devenise brusc mai suportabil.

Spre sfârşitul după-amiezii, tocmai îşi consemna observaţiile medicale în jurnal, când atenţia îi fu atrasă de zgomotul unui motor. Recunoscând zgomotul cu rateuri al Peugeotului său, se ridică surprinsă pentru a-şi vedea vehiculul, condus de Andrew Mberi. Alături de el, foarte ţeapăn, se afla bătrânul Kendo, în timp ce patru săteni erau înghesuiţi în spate.

- Cât de amabil eşti, Andrew! exclamă Kate în timp ce bărbatul se apropie zâmbind de ea.

- Am văzut-o în garaj când mi-am dus camionul la revizie. Cum era gata, mi-am luat libertatea să achit factura şi să v-o aduc.

- Îţi voi da un cec! răspunse imediat Kate.

- Mi-am luat şi libertatea să pun s-o spele.

- Văd! constată tânăra femeie râzând. Am lăsat un brec vechi şi găsesc unul aproape nou-nouţ! Apoi, apropiindu-se de geamul pasagerului, spuse cu un zâmbet larg:

- Bună ziua, Kendo! Vrei să-mi faci onoarea să accepţi o ceaşcă de ceai?

Bătrânul acceptă cu răceală, apoi dădu un ordin peste umăr. Rezultatul fu imediat. Unul dintre tinerii oameni se duse să ridice cârpa pentru a lua un butoiaş de bere pe care-l puse pe verandă, în timp ce un altul deschise ceremonios portiera pentru a-l ajuta pe vrăjitor să coboare. Ceilalţi doi tineri se duseră şi se postară lângă trepte, aşteptând ordine.

- Berea este un cadou pentru dumneata, daktari Shannon, anunţă solemn Kendo. Şi aceşti bărbaţi sunt la dispoziţia dumitale.

Kate plecă pleoapele, pentru a-şi ascunde bucuria triumfătoare.

- Mulţumesc, Kendo, se mulţumi să murmure pe un ton de profund respect.

Câteva clipe mai târziu, Kate şi cei doi invitaţi erau aşezaţi în faţa unui bufet improvizat, compus din biscuiţi săraţi şi crocanţi, anşoa, mere pe care tânăra femeie le cumpărase din piaţa din Nyeri şi un borcan mic cu unt de arahide. Cu siguranţă, cerul gurii lui Kendo era mai puţin ostil la noutăţi decât cel al Elizabethei Finch, deoarece părea să se delecteze cu acest meniu american pe care-l stropi copios cu bere caldă. Privea în jurul său cu un aer mulţumit, în timp ce Kate şi Andrew stăteau de vorbă.

- Am studiat posibilităţi de a obţine cel mai bun randament pe plantaţie, explică tânărul inginer. Şi am

vorbit îndelung cu Edwin.

- Vei deveni erou naţional dacă vei reuşi să pui la punct un butaş în stare să reziste la secetă, exclamă atunci Kate.

Andrew o privi serios.

- Dar pe dumneavoastră nu vă interesează seceta, doctore, răspunse. Aveţi toată apa disponibilă pe mai mulţi kilometri împrejur.

Kate se simţi roşind şi se întrebă cu iritare dacă Edwin răspândise zvonuri în legătură cu refuzul ei de a renunţa la drepturile asupra barajului. Kendo interveni pentru a da conversaţiei o orientare care-l interesa mai mult.

- Fiul meu a fost invitat la serata de la familia Michaels, exclamă cu mândrie.

Andrew zâmbi uşor jenat şi, adresându-se lui Kate ca şi când tatăl său nu era acolo, replică:

- Nu înţeleg de ce Kendo consideră ca o victorie personală faptul că familia Michaels m-a poftit la recepţie.

Dar Kate înţelegea foarte bine satisfacţia bătrânului, care nu uitase că spera să-şi întărească puterea căsătorindu-şi fiul cu "fiica adoptivă" a lui Ford.

înşelându-se asupra tăcerii lui Kate, Andrew preciză imediat:

- Nu-i critic pe cei doi Michaels, dimpotrivă. Ţara

noastră are nevoie de oameni de valoare pentru a o pune în valoare.

- Consideri că eu fac parte dintre aceşti oameni? îl întrebă râzând Kate.

- Există mai multe feluri de a pune în valoare pământul. Al dumneavoastră este printre celelalte, răspunse el ridicându-se.

Amuzată de diplomaţia lui Andrew, tânăra femeie insistă:

- Dar preferi totuşi să se cultive mai mult, chiar în detrimentul faunei.

-Acceptaţi, doctore, că animalele sălbatice nu sunt o valoare de exportat. Nu astfel se îmbogăţeşte Kenya.

- Ai dreptate, dar ocrotirea faunei este de mare importanţă pentru viitorul lumii, persistă Kate.

- Lumea are nevoie de amândouă, enunţă cu înţelepciune Kendo. Acum, daktari, binevoieşti să mă duci în sat?

Ultima parte a frazei era mai mult un ordin decât o cerere.

Kate era ocupată să palpeze pântecul lui Lulu, pentru a determina cu aproximaţie data naşterii, când apăru Sattima.

- Sper că nu te deranjez, doctor Katherine, spuse aceasta apropiindu-se pentru a mângâia mica maimuţă.

- Ştii foarte bine că uşa mea îţi este întotdeauna

deschisă, Sattima, răspunse Kate. Vizita ta îmi face plăcere.

După ce o examină pe Lulu şi o instală din nou în cuşcă, cele două femei o luară pe drumul spre casă.

Trecură prin faţa ţarcului antilopelor aryx, gol de câteva zile, deoarece Kate considerase în sfârşit posibil să trimită perechea spre libertatea colinelor. Apoi îi făcuse o vizită lui Mtoto.
Sărmanul animal invidia probabil antilopele, deoarece acum era izolat într-un parc închis unde se părea că se plictisea enorm. Când îl văzu, Sattima începu să râdă.

- Pare atât de nevinovat, încât îţi vine greu să crezi că a făcut atâtea stricăciuni pe plantaţie! exclamă ea.

- Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, răspunse Kate. Oricum, nu i se va permite să părăsească acest loc atâta timp cât proprietatea nu va fi complet împrejmuită.

Ceea ce probabil nu va întârzia, deoarece Kendo a consimţit în sfârşit să lase câţiva tineri să lucreze pentru mine, adăugă cu mândrie.

Kate era gata să povestească vizita vrăjitorului şi a fiului său, dar se abţinu de teamă să nu-şi pună însoţitoarea în încurcătură amintind de prezenţa lui Andrew.

Tocmai plecaseră de la Mtoto, când gazela salvată din capcana braconierului escaladă ca o săgeată colina,

pentru a dispărea în pădure.

- Este complet vindecată, constată cu satisfacţie Kate.

- Admir ce faci aici, declară timid Sattima.

- Dar sunt încă atât de multe de făcut!

Se aşezară una lângă alta pe treptele de la intrare, pentru a privi în tăcere soarele coborând la orizont. Kate îşi dădu brusc seama că până la recepţie nu mai erau decât câteva ore.

- Probabil ai mult de muncă pentru pregătirea seratei, spuse întorcându-se spre însoţitoarea sa.

Sattima păru că şovăie o clipă înainte de a răspunde:

- Nu.... De fapt... La drept vorbind, domnul Edwin a insistat ca, în această seară să fiu invitată, ca ceilalţi.

Kate o asculta cu cea mai mare curiozitate. Pentru că Andrew fusese de asemenea invitat, trebuia să înţeleagă că Edwin nu fusese surd la observaţia lui Kate referitoare la cei doi tineri.

- Dar îmi este teamă că nu mă voi simţi chiar în largul meu în mijlocul celorlalte doamne, continuă Sattima.

- Nu încerca să te subestimezi, o mustră cu amabilitate Kate.

- Dar nu ştiu nici măcar să mă îmbrac pentru a fi elegantă!

-Ai putea să dai lecţii de eleganţă firească multora din aceste doamne, răspunse Kate râzând.

Se gândi atunci la taiorul de nedescris al Angelei Carleton, la proprii blugi decoloraţi şi la cizmele pline de noroi. în sariul său de bumbac, Sattima era întruchiparea graţiei, dar evident, nu-şi dădea seama de asta.

-Am o idee! exclamă Kate. Vino.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcuseră câte un duş, înfăşurate în câte un halat de baie comod, se aşezaseră în faţa măsuţei de toaletă a lui Kate.

- Perfect! făcu tânăra femeie zâmbindu-i în oglindă însoţitoarei sale. La treabă!

Machiajul Sattimei trebuia să fie foarte uşor, pentru a nu estompa frumuseţea sa naturală. Puţin fard roz pe pometii obrajilor, o umbră de pudră aurie pe pleoape şi o discretă linie cu creionul erau de-ajuns pentru a pune în evidenţă chipul exotic.

Apoi făcură inventarul garderobei lui Kate, pentru a se pune de acord asupra alegerii unei rochii roz deschis care se potrivea de minune prin sobrietatea liniei, delicatei tinerei fete.

-îţi vine mult mai bine decât mie! se miră Kate văzând-o pe Sattima învârtindu-se în faţa ei. Este o culoare care ţi se potriveşte de minune.

Apoi, după o scurtă clipă de gândire, adăugă:

- Poţi s-o păstrezi, ţi-o fac cadou.

Sattima bâigui emoţionată o mulţumire, în timp ce-şi vâra picioarele în pantofii eleganţi aurii, pe care tocmai îi întinsese prietena sa.

După ce mica protejată fu gata, Kate trebui să se gândească la propria toaletă. Compania tinerei fete o distrase atât de bine, încât nu avusese timp să se gândească la recepţie, dar acum începea să se simtă cuprinsă de un fior de nelinişte.

Oare câţi invitaţi o cunoscuseră pe Jacquelyn Shannon? Si ce vor crede despre fiica sa? O clipă, avu tentaţia să meargă la familia Michaels în blugii săi vechi, pentru că blugii şi cizmele făceau parte din identitatea sa. Dar îşi dădu repede seama că era un impuls pueril, ba chiar laş. La ce bun să caute să ascundă că era fiica lui Jakie şi că, fizic îi semăna aidoma? Pe de altă parte, dacă Ford suferise indiferenţa infidelei, nu rămăsese mai puţin ataşat de amintirea sa. Iar părerea celorlalţi avea puţină importanţă pentru Kate, care-şi dorea să-i fie agreabilă bătrânului.

Aşa că optă pentru o elegantă rochie cu bretele din mătase verde, cu un bolerou asortat, oferită de Jakie în cursul uneia din expediţiile lor la marii croitori parizieni. După ce se îmbrăcă şi se pieptănă, se duse să i se alăture Sattimei care o aştepta în salon şi spuse:

- Propun să bem liniştite un mic pahar de porto

înainte de plecare. Avem nevoie amândouă pentru a înfrunta în mod distins această serată.

- Cred că ai dreptate, răspunse Sattima, dând din cap cu subînţeles.

în mod ciudat, proprietatea familiei Michaels părea mai puţin importantă noaptea decât ziua. îndată ce Kate parcă maşina în locul rezervat în acest scop, Sattima o şterse pentru a merge să arunce o privire în bucătărie. Rămasă singură, tânăra femeie se îndreptă fără să se grăbească spre vasta terasă care dădea spre grădină.

Se opri o clipă sus pe scări pentru a observa invitaţii grupaţi în jurul bufetului care fusese aranjat nu departe de piscina luminată pentru această ocazie.

în clipa când se pregătea să coboare scara, un zgomot de paşi o făcu să întoarcă puţin capul. Mohorât şi tăcut, Edwin se apropia măsurând-o cu insolenţă pe Kate. Era îmbrăcat în pantaloni bej şi cu o cămaşă de mătase albastru deschis, dar această ţinută sofisticată nu era suficientă să facă uitată latura sălbatică a persoanei. îşi suflecase mânecile până la coate şi Kate se întrebă o clipă dacă era un obicei sau dacă era un semn subtil de revoltă împotriva acestei recepţii mondene.

Se măsurară cu suspiciune, asemenea a două animale surprinse să se afle pe acelaşi drum. Edwin vorbi primul.

- Tocmai am văzut-o pe Sattima, spuse. Eram sigur că-i vei pune în valoare eleganţa naturală. De aceea ţi-am trimis-o.

- Tu mi-ai trimis-o? repetă Kate, neîncrezătoare.

- Credeam că ţi-a spus.

Apoi adăugă cu un zâmbet ironic:

- Femeia de lume care eşti, nu putea rata s-o ghideze în mod judicios pe această copilă.

Ignorându-i deliberat aluzia perfidă care se strecurase în remarca sa, Kate anunţă cu un aer detaşat:

- Dacă am înţeles bine, scopul acestei serate este de a-i arunca pe Sattima şi Andrew unul în braţele celuilalt.

Edwin ridică din umeri.

- Pentru că mi-ai deschis ochii!...

- Dar eşti de acord cu asemenea unire?

- Am multă admiraţie pentru Andrew şi doresc s-o văd pe Sattima fericită. Presupun că este suficient.

- într-adevăr, ar trebui să fie suficient, dar este bine să ştii că bătrânul Kendo nu este indiferent la acest proiect şi dacă favorizează această căsătorie, este pentru a-şi servi propriile interese.

în mintea lui nu este câtuşi de puţin loc pentru romantism.

- în timp ce în a ta este! o ironiza Edwin.

Din fericire, întunericul complice al nopţii îl împiedică să vadă obrajii îmbujoraţi ai tinerei femei şi ea continuă cu siguranţă:

- în tot cazul, cred că ştiu că Andrew ţine să rămână complet străin de uneltirile tatălui său.

- Trebuie să înţeleg că mă sfătuieşti să acţionez cu cea mai mare prudenţă, doctore? Se pare că te temi de lipsa mea de.... subtilitate. Te temi să nu fiu prea îndrăzneţ?

Kate îşi dădu părul spre spate cu un gest iritat şi replică pe un ton sarcastic:

- Nu ştiam că-ţi cunoşti atât de bine defectele!

Şi, fără să-i dea timp să răspundă, coborî treptele pentru a merge să se alăture celorlalţi invitaţi. O reperă imediat pe Elizabeth Finch, care vorbea cu Ford făcând gesturi largi. Nu departe de ei se aflau Angela şi Roy Carleton.

Sosirea lui Kate provocă un murmur general şi tânăra femeie se simţi o clipă cuprinsă de panică. Toţi invitaţii erau suficient de în vârstă pentru a o cunoaşte pe Jakie şi fiecare trebuia să se întrebe cu curiozitate ce gen de femeie era fiica sa.

Un servitor tânăr, cu o haină albă imaculată îi

prezentă o tavă cu băuturi şi Kate luă o cupă cu şampanie, mulţumindu-i cu un zâmbet. Această diversiune fusese de-ajuns pentru a-i reda curajul. Ridicând bărbia cu mândrie, se îndreptă spre gazda sa, pentru a o saluta.

- Ah! Iat-o pe invitata noastră de onoare! exclamă atunci Angela Carleton, apropiindu-se de Kate pentru a o lua de braţ cu scopul de a o prezenta de la un grup la altul.

- Să fii extrem de amabilă cu această doamnă, murmură Angela în timp ce se apropiau de o sexagenară robustă cu părul cărunt şi ochi mici, necruţători. Ea are maimuţa mascul despre care ţi-am vorbit în scrisoarea mea. Se numeşte Eudora Fizhugh.

- Aşadar, iat-o pe tânăra moştenitoare venită să pună ordine în micul nostru colţ din Africa! exclamă doamna Fizhugh pe un ton caustic. V-am cunoscut bine mama, domnişoară Shannon. Sunteţi imaginea ei vie.

Prin accentul elogios al observaţiei, dădea impresia că deplângea această asemănare şi o condamna. Dar Kate reuşi să schiţeze un zâmbet senin.

- Mulţumesc, doamnă Fizhugh, răspunse ea. Am crezut întotdeauna că mama a fost o femeie foarte frumoasă.

Dar interlocutoarea sa nu se lăsă descumpănită pentru atâta. Cu bărbia tremurând de indignare, replică:

- Şi Dumnezeu ştie că ştia să-şi folosească frumuseţea. Am fost toţi foarte mâhniţi să aflăm că moartea a pus capăt prematur carierei sale strălucite.

Kate fu surprinsă o clipă.

- Carierei sale?

- Draga mea Dora, cred că ai mers puţin prea departe, încercă s-o întrerupă Angela.

Dar arţăgoasa doamnă Fizhugh continuă cu îndârjire:

- Da, ascensiunea sa socială prin intermediul căsătoriilor. Cred că noi toţi ar trebui să ne simţim privilegiaţi că am cunoscut-o la debut.

Kate deveni lividă, dar sosirea unei a patra persoane o scuti în mod foarte oportun să răspundă acestei observaţii odioase:

- Scuzaţi-mă, doctore Shannon. Sunt doctorul Hauser, specialist în boli infecţioase pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii în Kenya. Doamna Carleton mi-a vorbit mult despre munca dumneavoastră, începu el cu un zâmbet atrăgător.

Fericită de întrerupere, Kate se lăsă antrenată fără greutate într-o discuţie strict tehnică asupra transmiterii anumitor paraziţi de la animale la om.

Nu că ar fi fost dispusă să întreţină o conversaţie profesională, dar însăşi austeritatea subiectului îi domolea mânia şi curând fu în măsură să se destindă.

în timp ce-şi asculta atentă colegul, Kate îşi plimbă din când în când privirea asupra invitaţilor. După un timp, constată cu plăcere că Sattima părea în sfârşit să se distreze. Orchestra cânta nişte balade locale şi tânăra fată se legăna graţios în ritmul muzicii. Andrew se afla în cealaltă parte a terasei şi privea deseori în direcţia Sattimei, dar îţi dădea sentimentul că nu dorea să facă mai mult. Bineînţeles, la rândul său Sattima se prefăcea că-i ignoră prezenţa.

Doctorul Hauser tocmai se scuzase pentru a merge să ia un alt pahar şi Kate rămase singură cu gândurile sale. Tresări când vocea gravă a lui Edwin răsună în spatele său, ca un ecou al acestora.

- Totuşi mi se par foarte timizi, ce crezi? întrebă el.

- Ce putem face?

- Am o idee, reluă Edwin. O invit pe Sattima la dans, tu îl iniviţi pe Andrew şi la mijlocul dansului, schimbăm partenerii.

- Şi eu mă aflu în braţele tale! ripostă Kate.

- Linişteşte-te, n-am nici un gând ascuns, protestă Edwin cu un zâmbet subţire.

- Ce ştii despre ale mele? îi replică provocatoare Kate.

- Tot ce trebuie să ştiu, draga mea Katherine, este că eşti o femeie pe deplin transparentă.

Zâmbea încă, dar cu un fel de licărire în ochi, care

nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că o vedea pe jumătate goală lângă cascadă. Simţind că se înroseşte, întoarse capul pentru a-şi ascunde tulburarea.

Privirea îi căzu asupra doamnei Fizhugh, care vorbea cu o altă doamnă.

Făcea gesturi largi, legănând primejdios paharul cu Martini. în acea clipă Sattima trecu aproape de ea, formând un obstacol supărător pentru mişcarea sa exuberantă. Conţinutul paharului se vărsă pe rochia tinerei femei.

în timp ce Sattima, consternată, îşi plecă privirea asupra rochiei pătate, doamna Fizhugh o mustră mânioasă:

- în sfârşit! Ai fi putut fi atentă!

Apoi se întoarse spre interlocutoarea sa şi adăugă cu un oftat agasat:

- Ah, tinerii ăştia! Zău!

Sattima, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, fugi spre întunericul plantaţiei, mai jos de terasă. Kate îl spionă pe Edwin. Livid de furie, era pe punctul să intervină, dar îl opri cu un gest discret. Andrew tocmai se desprinsese de grupul său pentru a se duce după Sattima. Chipul lui Edwin se destinse şi-i adresă lui Kate un zâmbet călduros, atât de neaşteptat, încât inima îi tresări în piept.

- Eram pe punctul să ne purtăm ca nişte bătrâni

mijlocitori, dar cred că tinerii noştri sunt întru totul capabili să se lipsească de serviciile noastre, observă bărbatul pe un ton amuzat.

- Asta nu înseamnă că nu mi-ar fi făcut plăcere s-o pun pe această doamnă Fizhugh la locul său! exclamă Kate cu înflăcărare.

- Cumătra aceasta insuportabilă ţi-a căutat oare ceartă? o întrebă Edwin pe un ton inocent.

- Sunt obişnuită cu manifestările de ostilitate, răspunse tânăra femeie privindu-l pe Edwin drept în ochi.

Solicitat în acea clipă de un invitat, bărbatul nu avu timp să replice şi Kate rămase singură pe terasă.

Se îndreptă spre bufet, când un bărbat, mai degrabă frumos şi cu o mustaţă elegantă, porni în întâmpinarea sa cu un zâmbet larg.

- Doctor Shannon! Kate Shannon! exclamă cu un accent franţuzesc destul de pronunţat.

Kate îşi aminti brusc că în zborul lung New York - Nairobi cu două luni mai înainte, îl avusese însoţitor de călătorie.

- Ali Boucret! Cât sunt de încântată să te văd!

Ignorând mâna pe care i-o întinsese Kate, Ali îşi trecu braţul în jurul taliei sale murmurându-i la ureche:

- N-aş fi venit niciodată la o serată atât de plictisitoare dacă n-aş fi avut certitudinea că te

întâlnesc, draga mea.

- Sunt măgulită, răspunse Kate cu un zâmbet amabil, încercând să se elibereze.

- Probabil te întrebi de ce n-am venit să-ţi fac o vizită mai curând...

Kate nu-şi puse vreodată o asemenea problemă, dar ascultă totuşi politicos explicaţiile sale:

- N-am avut nici un minut în care să mă pot sustrage cerinţelor proprietăţii mele din Zanzibar.

- Ce interesant! exclamă Kate cu o politeţe rece.

- Zanzibar este mai mult decât interesant, te asigur. Este o insulă fascinantă. Mi-ar plăcea atât de mult să vii să-mi faci o vizită acolo.

- îţi mulţumesc, dar deocamdată nu pot să-mi părăsesc munca.

- Nici măcar pentru a captura un leopard tânăr, care s-ar putea să fie omorât? replică imediat Ali.

- Ce vrei să spui? întrebă Kate, brusc interesată.

- Este vorba despre un animal evadat dintr-un circ venit pe insulă. Circul a plecat în Africa de Sud, dar leopardul a rămas şi reprezintă o ameninţare pentru muncitorii din câmpurile de mirodenii. Am intenţia să contactez autorităţile pentru a obţine permisiunea de a-l ucide.

- Să nu faci asta, Ali, te implor!

- Atunci, vino să-l capturezi.

- M-ai convins, răspunse râzând Kate.

- Am ştiut întotdeauna să seduc femeile, aprecie Ali cu un zâmbet uşor satisfăcut.

Erau într-o conversaţie animată când Edwin veni să li se alăture.

- Bună ziua, Michaels! spuse Ali cu indiferenţă. Tocmai făceam planuri cu Kate. Va veni să petreacă la mine câteva zile.

- Serios? se miră Edwin. N-ai pierdut timpul.

- De fapt, suntem cunoştinţe vechi, am călătorit împreună de la New York la Nairobi, explică Ali pe un ton sigur de sine.

Contrariată să-i vadă pe cei doi bărbaţi vorbind despre ea ca şi când nu era acolo, vorbi pentru a da faptelor adevărata lor importanţă.

- Ali tocmai mi-a adus la cunoştinţă că o felină tânără rătăceşte pe insulă. Dacă nu-l capturez, va fi omorâtă.

- Ce suflet generos, doctore! exclamă Edwin cu o ironie muşcătoare.

Exasperată, Kate se întoarse atunci spre Ali.

- Dacă am dansa? îi propuse cu un zâmbet.

Ali se pregătea s-o ia pe tânăra femeie de talie, pentru a se supune imediat, când Edwin interveni pe un ton hotărât:

- Se pare că ai uitat că mi-ai promis acest dans! îi

aminti.

Şi, fără să-i lase timp să protesteze, o conduse spre ring.

La început, Kate fu foarte încordată, încercând din toate puterile să rămână insensibilă la uşoara apăsare a degetelor lui Edwin pe pielea sa şi la căldura întregului său trup. Dar eforturile îi fură zadarnice şi treptat, se lăsă lângă bustul său, strângându-se mai aproape de el.

îşi aminti din nou cât de bine era să se afle în braţele lui Edwin. Brusc, era ca şi când nu încetaseră să fie îmbrăţişaţi şi Kate se simţi cuprinsă de fericire. Raţiunea îi striga să nu aibă încredere, dar nevoia de a i se abandona era mai puternică decât raţiunea.

în cele din urmă, sperând să rupă vraja, ridică ochii spre Edwin şi întrebă cu o voce pe care ar fi dorit-o severă.

- De ce te-ai purtat cu o asemenea bădărănie faţă de Ali?

- Pentru că este un bărbat demn de dispreţ, îi răspunse el, strângând-o mai puternic.

- Oare este singurul motiv?

Muzica tocmai se oprise, dar ei continuau să danseze în ritmul brizei uşoare. Edwin n-avu timp să răspundă, deoarece doamna Fizhugh se apropie pentru a arunca una dintre săgeţile sale otrăvite.

- Există oameni care nu ştiu niciodată să tragă

învăţăminte dintr-o întâmplare, îi ironiză.

- Despre ce învăţăminte vreţi să vorbiţi, doamnă Fizhugh? bombăni Edwin cu o voce ameninţătoare, care o făcu să bată în retragere.

- N-are importanţă, ripostă aceasta cu un gest vag. Voiam doar să-ţi cer să mă însoţeşti până la maşină, Edwin. Treptele terasei voastre sunt periculoase noaptea.

Bărbatul oftă nepoliticos înainte de a se întoarce spre partenera sa.

- Iartă-mă, Katherine, murmură.

O senzaţie de frig o cuprinse când se îndepărtă de ea. Redeveni subit conştientă de realitate. Trebuia neapărat să dispară înainte de întoarcerea lui Edwin. Noaptea aceasta care i se păruse o clipă încărcată de promisiuni, părea deodată goală şi Kate plecă tristă peste peluza luminată doar de bolta scânteind de stele.

în timp ce maşina înainta încet de-a lungul drumului, fasciculul farurilor trecu peste o pereche care mergea mână în mână. Andrew şi Sattima păreau fericiţi, dar acest spectacol nu făcu decât să sporească impresia de singurătate a tinerei femei.

Capitolul 10

- Domnişoară, spuse încet stewardesa, splecându-se spre Kate.

Kate ridică pleoapele cu greutate.

- Domnişoară, vom ateriza curând la Zanzibar şi mi-aţi cerut să vă trezesc pentru a avea o vedere aeriană a insulei...

După ce-i mulţumi tinerei femei cu un zâmbet graţios, Kate se întoarse spre hublou.

Insula tropicală se întindea verde şi liniştită, pe mătasea albastru închis a mării. Coasta de vest era conturată de kilometri de plajă albă şi pustie, mărginită de palmieri care se legănau uşor în vânt.

Pe mare pluteau o mulţime de ambarcaţiuni cu pânze curioase triunghiulare, iar spectacolul era extrem de odihnitor în comparaţie cu austerele culmi de granit din Kenya. Relaxată şi fericită, se rezemă din nou de spătarul scaunului.

Trecuseră mai puţin de două ore de când avionul părăsise aeroportul Kenyatta şi Kate luase hotărârea fermă să considere călătoria aceasta ca o perioadă de vacanţă, hotărâre cu atât mai uşor de menţinut cu cât îndepărtarea de Edwin îi garanta o relativă linişte sufletească.

Pe buze îi apăru un zâmbet în timp ce-şi aminti modul arogant în care se smulsese din braţele lui Ali pentru a o face să danseze. Dar zâmbetul îi împietri

când îşi aminti cum o ţinuse lângă el şi ce încântătoare toropeală o cuprinsese atunci. Edwin o subjuga şi era prea periculos pentru o femeie care acordă importanţă independenţei sale.

Kate se gândea la compania lui Ali cu o anumită plăcere, deoarece, cu siguranţă, tânărul bărbat nu va căuta să exercite asupra ei nici cea mai mică presiune afectivă. Poate îl considera ca pe un tânăr fermecător şi distractiv, dar nu destul de ieşit din comun pentru a o emoţiona.

Desigur, poate avea în minte ideea că tânăra femeie nu va fi în nici un fel în dezacord cu el, dar Kate avea suficient tact pentru a şti să respingă eventualele avansuri ale gazdei sale, fără să-l ofenseze.

"De fapt, îşi spuse, nu există pe lume decât un singur bărbat care mă poate face să-mi pierd cumpătul şi tocmai am pus între noi mai multe sute de kilometri". Pasagerii debarcară într-o căldură sufocantă şi Kate se felicită că nu purta decât o rochie uşoară de in. Ali o aştepta în sala de debarcare, cu un enorm buchet de trandafiri în mână şi un zâmbet triumfător pe buze.

- Bună ziua, dragă prietenă şi bun venit pe insula mea, spuse cu o voce suavă, aplecându-se pentru a o săruta.

îi căută gura, dar Kate întoarse capul, reuşind să facă sărutul să devieze pe obraz.

- Sunt foarte fericit să te întâmpin, mica mea Kate.

După ce săptămâni întregi fusese numită Katherine sau "doctore" de sarcasticul Edwin, diminutivul său în gura lui Ali părea aproape intim. Era ca şi când el considera că acceptase anumite libertăţi pe care Kate nu era pregătită să le acorde. în mod inexplicabil, fu cuprinsă de un vag sentiment de îngrijorare. în graba sa de a salva leopardul, poate se pusese într-o situaţie delicată...

După ce recuperară bagajele tinerei femei, Ali o luă pe Kate de braţ pentru a o conduce spre o maşină sport strălucitoare, parcată într-o zonă interzisă.

Era atât de preocupat să strecoare mai multe bancnote în mâna supraveghetorului aeroportului, încât nu remarcă emoţia care întunecă subit faţa lui Kate. Superba maşină era un Porche Targa gri metalizat, în afară de culoare, identic cu cel cu care Brent se făIea odinioară pe străzile din San Francisco.

Avea un nod în gât instalându-se pe scaunul scund atât de familiar. în mod ciudat, durerea absurdă pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, o tulbură din nou şi redeveni tânăra studentă care eşuase atât ca soţie, cât şi ca femeie. Ca întotdeauna, reproşurile se îndreptară nu spre soţul trădător, ci spre propria persoană.

Brusc, i se făcu frig şi inima îi deveni de gheaţă. Era

atât de obsedată de această senzaţie familiară de eşec, încât uitase să ia în considerare modificările survenite în comportamentul său în ultimele luni. Kate era din nou chinuită de umilinţele celui care-i fusese soţ şi pe care nu le mărturisise nimănui niciodată.

Străin la suferinţa interioară care o chinuia pe însoţitoarea sa, Ali conducea cu ostentaţie, străduindu-se să facă pneurile maşinii să scrâşnească în numeroasele viraje şi accelerând excesiv îndată ce-i permiteau câţiva metri în linie dreaptă. Aşa că peisajul defila ca într-o succesiune de imagini neclare şi tânăra femeie abia avu timp să zărească minunata piaţă mică de fructe, că se aflau deja printre magazine de stofe.

Kate se simţi uşurată când ajunseră în sfârşit să vadă superba locuinţă a gazdei sale, cocoţată pe culmea unei mici coline care domina oraşul, câmpurile de mirodenii şi marea.

Fără să-i lase măcar lui Ali timp să oprească motorul, Kate deschise portiera pentru a fugi din acel Porche care-i aducea atâtea amintiri îngrozitoare.

Rezemată cu spatele de caroserie, plimbă o privire absentă în jur, până în clipa în care fu în sfârşit capabilă să redevină conştientă de realitate. Aerul era înmiresmat de un parfum tare de cuişoare amestecat cu cel al copacilor înfloriţi care înconjurau casa.

Când Ali se apropie de ea scrutând-o cu un aer

întrebător, Kate reuşi să-i adreseze un zâmbet.

- Ce proprietate frumoasă! exclamă pe un ton prefăcut vesel.

- Totuşi, asta n-a fost suficient s-o reţină pe soţia mea, răspunse Ali cu o resemnare comică. Era mai îndrăgostită de mesele de joc din la Monte Carlo, decât de mine.

Nu părea câtuşi de puţin afectat, dar fără să vrea, Kate se simţi profund stânjenită de mărturisirea sa.

- îmi pare rău, bâigui ea.

- Greşeşti, replică bărbatul cu o voce încărcată de subînţelesuri. Nu vreau să simţi nici cel mai mic motiv de nemulţumire în timpul acestor două zile.... şi acestor două nopţi.

- Dacă m-ai duce s-o vizitez? propuse Kate pentru a schimba subiectul.

îndată ce ajunseră în salonul spaţios, Ali apăsă pe o sonerie ascunsă în spatele unei draperii şi, aproape imediat, se prezentă un servitor în haină albă. în timp ce Ali îi dădea instrucţiuni, Kate făcu câţiva paşi prin încăpere pentru a examina de aproape decorarea luxoasă.

Erau acolo fotolii din bambus acoperite cu perne de mătase, numeroase obiecte din aramă cizelată şi un uriaş ventilator complet silenţios, atârnat de tavan.

în încăpere domnea o atmosferă de bun-gust luxos

pe care Kate nu se sustrase s-o admire, atât era de obişnuită cu confortul spartan al căsuţei sale de deasupra barajului.

Dar admiraţia i se transformă în uimire când Ali o conduse în camera sa. Decoratorul folosise o estompare treptată a culorilor de la verde deschis la alb, care amintea culoarea mării în zori. Patul, aşezat în mijlocul încăperii, pe o estradă, era ascuns sub o vaporoasă plasă împotriva ţânţarilor, din tul alb care semăna cu un voal de mireasă.

în ciuda frumuseţii decorului, Kate nu se putu împiedica să strecoare o privire neîncrezătoare în direcţia gazdei sale. îl bănuia că alesese s-o instaleze în această ambianţă pentru a o seduce mai bine.

- Este foarte frumos, declară în sfârşit Kate. Dar toată această splendoare s-ar putea să-mi dea gust pentru lux, adăugă glumind.

- Sper asta, mica mea Kate, îi şopti Ali cu un ton încărcat de subînţelesuri. Vrei să te odihneşti puţin?

- Nu, se grăbi să răspundă Kate. Prefer să merg să văd leopardul.

- Ah! Americanii! exclamă bărbatul ridicând braţele spre cer. Afacerile înainte de orice! Trebuie să te învăţ să guşti viaţa!

- Te găsesc jos în douăzeci de minute? propuse Kate ignorându-i deliberat gluma...

- Dorinţele tale sunt ordine, dragă prietenă, răspunse Ali cu
o plecăciune exagerată, care era gata să-i provoace un hohot de râs nebun tinerei femei.

Fidelă promisiunii, Kate, îmbrăcată în pantaloni albi şi un pulover cu dungi bej şi albe, îşi aştepta însoţitorul în hol la ora stabilită. îşi legase intenţionat părul cu o fundă pe ceafă, deoarece această coafură îi dădea un aer sever, menit să-l descurajeze pe Ali. Cel puţin aşa spera.

Auzind zgomot de paşi pe treptele de marmură, Kate înălţă capul. Ali purta o cămaşă de mătase, evident croită pe măsura sa şi pantaloni de călărie. în faţa expresiei surprinse a tinerei femei, explică:

- M-am gândit că ar fi mai amuzant pentru tine să vizitezi proprietatea călare.

Pentru prima dată de la sosirea pe insulă, Kate zâmbi cu sinceră plăcere.

- Ce idee excelentă! aprobă ea. N-am mai călărit de ani de zile.

Se duseră la grajd, unde un bătrân scund şi foarte slab le pregătise doi pursânge arabi. îi întinse lui Kate frâul unei iepe frumoase cu coama de culoarea alunei, care răspundea la numele de Contessa, în timp ce Ali încălecă un superb armăsar murg, apoi plecară de-a lungul proeminenţei nisipoase care despărţea în două

părţi vasta plantaţie de mirodenii a lui Ali.

Rezistând tentaţiei de a se lăsa fermecată de peisajul splendid, Kate ţinea ochii plecaţi cu încăpăţânare spre pământ, pândind ca şi Edwin, şi răbdarea îi fu recompensată când, după un timp, reperă urma foarte clară a unei labe de felină. Foare agitată, descălecă şi se grăbi să-şi cheme însoţitorul, care se afla la câţiva metri în faţa ei. Era cu siguranţă urma unei labe de leopard şi această dovadă materială dădea în sfârşit o anumită realitate aventurii. Cu siguranţă, animalul nu atinsese talia adultă. Pentru că venea dintr-un circ, trebuia să fie obişnuit cu apropierea oamenilor, iar lunile de captivitate îl făcuseră probabil incapabil să vâneze pentru a se hrăni.

Aşadar, era normal să te gândeşti că era înfometat şi că nu va întârzia să se arunce asupra unei prăzi umane, semnându-şi într-un fel condamnarea la moarte. Singurul mijloc de a salva o viaţă omenească şi pe cea a leopardului era capturarea fiarei cât mai repede, cu un cartuş de tranchilizant, pentru a fi dus într-o rezervaţie unde nu mai putea reprezenta o ameninţare pentru oameni.

- Ce idee bună ai avut să mă inviţi! exclamă Kate când Ali se apropie de ea.

înşelându-se asupra motivelor care făceau să strălucească ochii tinerei femei, acesta răspunse cu o

voce drăgăstoasă, în timp ce o dezbrăca din ochi.

- Nu m-am îndoit vreodată de asta, draga mea, Kate.

Dar tânăra femeie era prea agitată de descoperirea sa pentru a da atenţie tonului interlocutorului său.

- Cere-mi orice vrei, îţi voi oferi, adăugă bărbatul cu generozitate.

Kate zâmbi încântată, făcând în minte inventarul materialului de care va avea nevoie pentru a vâna fiara. Ali era sigur de victoria sa.

- Vino, Kate, îi spuse pe un ton confidenţial, luând-o de braţ. îţi voi arăta ceva.

- Dar, leopardul! protestă tânăra femeie cu înflăcărare. Nu vreau să-i pierd urma.

- Vom vedea asta mâine, decretă Ali cu o nerăbdare de-abia ascunsă.

Kate se pregătea să insiste, când îşi aminti că era invitata sa şi că în această calitate trebuia să-şi tempereze propriile elanuri. Eliberându-şi uşor braţul din mâna lui Ali, îşi încălecă iapa şi aşteptă ca el să-i indice drumul.

Plimbarea mai dură câteva minute în timpul cărora Ali, gazdă atentă, îi explică însoţitoarei sale cum se culeg cuişoarele şi cum se usucă, înainte de a fi exportate în lumea întreagă. Când îşi întrerupse monologul, o făcu pentru a-i arăta cu un gest al mâinii zidurile acoperite de viţă căţărătoare a ceea ce putea să

fie un castel.

- Este superb! observă Kate.

- Da, acceptă cu mândrie Ali.

Sunt ruinele unui palat arab vechi de două sute de ani. Mereu am visat să-l reconstruiesc, poate voi reuşi într-o zi. Vino, ne vom odihni puţin aici.

Alei invadate de mărăcini şi mozaicuri încă prezente ici şi colo pe zidurile pe jumătate prăbuşite erau singurele vestigii ale chioşcurilor luxoase şi grădinilor parfumate care înfrumuseţau odinioară un decor paradiziac.

După ce-şi legară caii sub un copac, merseră pe jos de-a lungul unui mic curs de apă care servise probabil la alimentarea bazinelor. Kate se lăsă în jos pe marginea pârâului pentru a-şi spăla mâinile şi faţa în apa rece. Când înălţă capul, însoţitorul său era în picioare lângă ea. Ţinea în mână o ploscă plată din piele.

- Propun să bem pentru sejurul tău pe insula mea, Kate, spuse aşezându-se la rândul său pe vine înainte de a pune mâna pe genunchiul tinerei femei.

Cum aceasta schiţă o mişcare de a se da înapoi, slăbi imediat strânsoarea scoţând un uşor oftat de nerăbdare.

- Ştii să bei din bodo? o întrebă cu un zâmbet îmbietor.

- Nu, răspunse Kate cu un aer distant. Dar presupun

că voi avea dreptul la o demonstraţie.

în loc de răspuns, Ali scoase dopul de la bodo şi, cu capul ridicat şi gura deschisă, duse mica ploscă la aproximativ treizeci de centimetri deasupra feţei, apoi o înclină pentru a lăsa să curgă un fir subţire de porto printre buze.

Kate nu se putu stăpâni să râdă în faţa acelei puerile etalări de abilitate şi Ali crezu că râdea de plăcere.

- Este rândul tău, draga mea, încearcă, exclamă cu o voce dezmierdătoare.

Tânăra femeie se încruntă, îngrijorată în faţa evoluţiei bruşte de la "Kate" la "draga mea".

- Nu sunt sigură că am înţeles bine, declară ea cu un aer înţepat.

- N-are importanţă, îţi voi arăta.

întinse plosca tinerei femei şi, ţinând mâna peste a sa, îi ghidă braţul pentru a-l aşeza în poziţie bună, în timp ce ea deschise docilă gura.

Spre marea sa surpriză, vinul era rece şi parfumat de un delicios gust de mirodenii.

- Este foarte bun, remarcă tânăra femeie. Lasă-mă acum să încerc singură, vrei?

Ali îşi retrase mâna cu un gest teatral, pentru a o privi cu un aer zeflemitor în timp ce ridica din nou plosca deasupra capului. Dar nu era atât de uşor pe cât crezuse şi lichidul siropos se răspândi direct pe

puloverul său.

- Oh, la naiba! bombăni Kate, contrariată. Puloverul meu preferat!

-Ar fi mai bine să-l scoţi, declară Ali, încă zâmbitor.

Fără să-l asculte, tânăra femeie scoase o batistă din buzunar şi începu să tamponeze pata roşiatică, dar în zadar.

-Ar trebui să-l uzi în apă, insistă Ali pe un ton mieros.

Apoi, văzând că ea ezita încă, adăugă:

-Ţine, ia cămaşa mea.

Mă voi comporta ca un gentleman şi voi face înconjurul ruinelor în timp ce te dezbraci.

Când fu sigură că Ali plecase, Kate îşi scoase repede veşmântul, pentru a se schimba.

Tocmai se aplecase deasupra pârâului şi scoase un strigăt când Ali îi strânse talia într-o îmbrăţişare pătimaşă.

- Surprinsă? întrebă bărbatul cu buzele lângă urechea lui Kate. Nu m-am dus atât de departe cum credeai, draga mea, adăugă încercând să-şi strecoare degetele sub cămaşă, pentru a mângâia pielea goală a lui Kate.

Cuprinsă brusc de dezgust, Kate se simţi umilită şi tot trupul
i se încordă de revoltă.

- Ia-ţi mâinile Ali, îi ordonă printre dinţi.

Ignorându-i cuvintele, acesta începu să depună o ploaie de sărutări pe gâtul său, murmurând:

- Nu fi timidă, Kate.

Văzând că refuza să înţeleagă, tânăra femeie recurse atunci la singura apărare care era la dispoziţia sa şi dădu o lovitură puternică de cot în cutia toracică lui Ali care slăbi strânsoarea, cu respiraţia tăiată, în timp ce Kate profită să se ridice şi să se îndrepte cu paşi mari spre cai.

- Nu ştiam că eşti sălbatică, bombăni el ajungând-o din urmă.

-Ar fi fost suficient să mă întrebi, replică tânăra femeie iritată, dezlegându-şi iapa.

- Dar eşti prea frumoasă pentru a refuza dragostea, pledă Ali cu o nouă speranţă.

Kate îl măsură cu o privire dispreţuitoare, apoi se întoarse pentru a pune piciorul în şa.

Ali insistă:

- Doar dacă n-ai reuşit încă să-ţi faci alegerea! Te-am observat când dansai în acea seară cu Michaels.

Oare nu eşti pe cale să calculezi care din noi doi are mai mult de oferit?

Kate se întoarse.

Bărbatul zâmbea mulţumit şi tânăra femeie ripostă cu o voce încărcată de dispreţ:

-Ali, eşti o fiinţă josnică şi meschină.

Zâmbetul îi încremeni şi deveni ameninţător.

-Dacă nu faci nici un efort pentru a fi mai amabilă, şuieră el, să nu speri să te întorci în Kenya cu un leopard.

- Puţin îmi pasă de şantajul tău, răspunse Kate cu o voce sarcastică sărind în şa înainte de a pleca în galop peste câmpurile parfumate.

Lacrimi de umilinţă îi curgeau pe obraji în timp ce retrăia scena oribilă. Se întrebă dacă, spre marea sa ruşine, nu dăduse dovadă de cochetărie cu Ali, fără să-şi dea seama.

Cu siguranţă, n-ar fi trebuit să vină niciodată, iar acest incident nu servea decât să-i amintească din nou meschinăria unor bărbaţi. încă din primele clipe în avionul de New York, Kate ghicise că Ali era unul dintre acei bărbaţi, mai mult fermecători decât cinstiţi, care sunt gata să promită marea cu sarea pentru a-şi atinge scopurile, ca şi Brent.

Ah, de ce oare nu-şi ascultase instinctul? se gândi cu amărăciune.

Tocmai dădea înapoi calul băiatului de la grajd, când Ali i se alătură în galop. Descălecând, strigă:

-Aşteaptă, Kate.

Vreau să-ţi vorbesc.

Fără măcar să catadicsească să se întoarcă, tânăra

femeie continuă să se îndrepte spre casă, cu capul sus. Dar se opri brusc, uluită. Edwin Michaels cobora treptele de la intrare cu pas nonşalant. într-o clipă, Kate uită până şi existenţa lui Ali. Edwin era la câţiva paşi de ea şi doar prezenţa sa reuşea s-o adâncească într-o profundă emoţie.

Şi el o văzu şi chipul i se lumină de un zâmbet spontan care făcea să tresară inima lui Kate. îl găsea extrem de seducător în costumul bej din in.

într-un gest degajat, îşi descheiase gulerul cămăşii şi slăbise nodul cravatei, iar această neglijenţă aparentă nu făcea decât să-i pună în valoare eleganţa naturală.

- Bună ziua, Katherine, exclamă el pe un ton vesel apropiindu-se de tânăra femeie. Ce surpriză plăcută!

Kate tocmai se mira de prezenţa sa în Zanzibar, când gazda care li se alăturase o scuti de osteneala de a pune întrebarea.

- Ce faci aici, Michaels? întrebă pe un ton puţin amabil.

- Călătorie de afaceri, Boucret, răspunse Edwin cu dezinvoltură. Am participat la un seminar de marketing al cafelei la Sheraton.

Acolo am aflat că organizezi o vânătoare a unui leopard pentru Katherine, cu toţi prietenii tăi din înalta societate. Aşa că m-am gândit să vă dau concursul. Presupun că nu vezi nici un inconvenient?

- Bineînţeles că nu, replică Ali cu o voce subit amabilă, îmbrăţişând posesiv umerii lui Kate, care deveni stacojie.

Edwin observă cu siguranţă gestul familiar şi atunci păru să remarce bustul gol al lui Ali şi cămaşa bărbătească pe care o purta Kate. Poate îşi amintise de ziua când tânăra femeie o îmbrăcase pe a sa?

Kate crezu că sesizează un fulger de mânie în privirea sa, dar când vorbi, vocea îi era lipsită de emoţie.

- Eşti foarte tăcută, Katherine, o ironiză el. Oare să fi uitat motivul pentru care ai venit aici?

- N-am uitat nimic, murmură tânăra femeie privindu-l drept în ochi.

Acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi...

îşi eliberă umărul cu o mişcare bruscă şi Ali îi făcu o plecăciune galantă, asigurând-o cu o voce mieroasă:

- Desigur, draga mea. Dar să nu uiţi să te faci foarte frumoasă pentru mine în această seară. Vreau ca toţi prietenii să mă invidieze.

După ce-şi stăpâni vitejeşte dorinţa presantă de a-l pălmui, tânăra femeie ripostă cu o insolenţă deliberată:

- Mă voi îmbrăca după dorinţa de moment.

Apoi fugi să se refugieze în camera sa.

Kate se învârti în faţa oglinzii şi rochia sa de gitană cu volane largi îi dezveli gleznele fine şi sandalele în

curele aurii. Marea era atât de tentantă de la balconul său, încât pe sub ţinuta de seară îşi pusese un costum de baie, promiţându-şi ca după cină, să se ducă să facă o baie.

Era trecut de ora nouă când Kate îşi făcu apariţia pe terasa luminată de nenumărate lumânări. Era foarte multă lume, în jurul bufetului, pe canapele, lângă orchestră, unii în grupuri, alţii izolaţi în perechi.

Ali veni imediat în întâmpinarea sa, cu un zâmbet încântat.

- Draga mea prietenă, eşti superbă, exclamă.

Aş fi fost foarte dezamăgit dacă n-ai fi ţinut cont de recomandarea mea.

O luă de braţ şi o conduse în mijlocul elegantei adunări pentru a o prezenţa unora şi altora, atât de mulţi încât în puţin timp, nume de oameni şi de oraşe se amestecară confuz în mintea tinerei femei.

Toţi vorbeau cu entuziasm despre vânarea leopardului, dar Kate obosi repede să-i asculte, deoarece, pentru ei, fiara nu era un animal hăituit şi înfometat căruia trebuia să-i vină în ajutor, ci un fel de trofeu de cucerit.

Plimbându-şi plictisită privirea în jur, îl zări pe Edwin şi inima
i se strânse. întorcând spatele asistenţei, el admira oraşul de jos, rezemat în coate pe un zid mic.

- Să mergem să dansăm, propuse Ali, conducându-şi însoţitoarea spre pistă.

Şi cele cinci minute care urmară fură teatrul unei lupte tăcute în cursul căreia Ali încerca s-o atragă pe Kate complet lângă el, în timp ce tânăra femeie căuta să menţină între ei cea mai mare distanţă posibilă.

Dar această luptă nu servi decât să aţâţe dorinţa dansatorului.

- Voi cere un slow, anunţă cu siguranţă când orchestra tăcu.

- Cere ce vrei, replică tânăra femeie cu un aer dezinvolt eliberându-se din îmbrăţişare. I-am promis altcuiva viitorul dans.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre zid. Când fu aproape, Edwin înălţă capul şi Kate ezită o clipă. Dar îşi reveni imediat de teamă să nu-şi piardă tot curajul şi, întinzându-i mâna, îi propuse cu un zâmbet graţios:

- Vrei să dansezi, domnule Michaels?

Edwin se îndreptă şi, ignorând mâna pe care i-o întindea, îşi trecu amândouă braţele în jurul taliei lui Kate, pentru a o conduce pe ring în ritmul muzicii.

- Cărui fapt îi datorez această onoare? o întrebă în sfârşit în timp ce o ţinea aproape cu braţele întinse, ca şi când se temea să n-o sufoce.

- Voiam să-l fac furios pe Ali, îi explică ea râzând.

- Asta mă vă învăţa minte să mai pun întrebări! remarcă Edwin strâmbându-se.

Numai că ar trebui să ştii, Katherine, că atunci când o femeie caută să întărâte doi bărbaţi unul împotriva celuilalt, în nici un caz nu trebuie să admită asta deschis, dacă trage sforile cu abilitate.

- Mă crezi în asemenea măsură de intrigantă? exclamă tânăra femeie, mâhnită.

- Oh, nu ştiu de-a ce te joci! răspunse Edwin cu o

mişcare iritată din cap.

Continuară să danseze în tăcere.

Edwin îşi ţinea încă partenera cu braţele întinse, în timp ce ea îşi dorea enorm să se strângă lângă el.

Când muzica se opri, Ali înaintă spre pereche şi Edwin avu o plăcere răutăcioasă să-i lase singuri.

- Cauţi să mă ridiculizezi? şuieră Ali printre dinţii strânşi.

Rănită în amorul propriu de lipsa de politeţe, Kate îi adresă
un zâmbet nevinovat, înainte de a răspunde cu o voce candidă:

- Nu poţi fi ridicol decât când te comporţi ca atare.

Ali deveni livid de furie.

- Consider că ai o limbă foarte ascuţită, draga mea, replică bărbatul cu o voce tăioasă.

înţeleg de ce te-a părăsit soţul tău.

în timp ce vorbea, prinse încheietura mâinii tinerei femei şi o strânse brutal. Dar mai mult decât de durerea fizică, aceasta suferea de atacul demn de dispreţ de care se făcuse vinovată gazda sa. Fără să se preocupe de ce puteau să creadă ceilalţi invitaţi, se eliberă cu un gest energic pentru a se îndepărta cu capul sus şi un nod de suspine în gât.

Se refugie la marginea zidului, acolo unde lumina de pe terasă nu o putea ajunge şi se aplecă tristă pentru a

privi, fără să vadă, oraşul luminat care strălucea la picioarele sale.

- Obosită de dans? întrebă deodată vocea lui Edwin în spatele
ei.

Kate tresări, deoarece se crezuse singură.

- Obosită de mulţime, răspunse cu prudenţă, pentru a nu-şi trăda descurajarea.

- Eşti o femeie schimbătoare, Katherine, o ironiză el.

Tânăra femeie bănui că făcea aluzie la ţinuta sa când se
întorsese din plimbarea călare, în compania lui Ali.

- Ştiu bine că n-are rost să sper să te fac să-ţi schimbi părerea despre mine, Edwin.

- încearcă totuşi, propuse acesta pe un ton provocator.

Kate îl privi cu uimire. Ar fi putut accepta provocarea dacă
n-ar fi fost încă sub şocul atacului lui Ali, care o făcea şi mai neîncrezătoare decât de obicei.

- îmi pare rău, Edwin, este cam târziu. Dacă-mi permiţi, mă duc să fac o plimbare în oraş.

- Te însoţesc.

- Prefer să fiu singură.

- Străzile din Zanzibar nu sunt sigure noaptea.

- Nu sunt o copilă, protestă Kate, ridicând bărbia. N-

am nevoie de sfaturi şi mai puţin de gardă de corp.

- Ai nevoie de mine, completă el pe un ton detaşat.

- N-am ce face cu un bărbat!

Edwin începu să râdă şi Kate crezu potrivit să adauge:

- Nu-mi este teamă, este foarte simplu.

- Foarte bine, acceptă el, încă râzând, în acest caz, nu-ţi va fi teamă să te însoţesc.

Kate nu prevăzuse această concluzie logică. Să continue să-i refuze compania ar fi însemnat să admită că, de fapt, de el se temea.

Aşa că, ridicând din umeri cu indiferenţă, exclamă:

- Faci cum vrei, îmi este egal.

Culorile şi agitaţia zilei dispăruseră ca prin farmec. Elevii în şorturi kaki şi cămăşi albastre se culcaseră, tâmplarii care lucraseră lemnul aşezaţi turceşte pe trotuar dispăruseră, fructele exotice şi cupoanele de materiale erau aranjate, ca şi recipientele metalice cu găuri şi cărbuni aprinşi pe care se prăjeau frigăruile în aer liber.

Kate şi Edwin mergeau în tăcere şi tânăra femeie simţi nervozitatea dispărându-i treptat. Curând, fu chiar în măsură să înceapă o conversaţie banală.

- Este cu totul altfel noaptea! exclamă.

- Este o diferenţă ca de la cer la pământ între zi şi noapte într-un oraş, replică Edwin.

Ştii că Zanzibar era odinioară una dintre cele mai

mari pieţe de sclavi?

- Nu, nu ştiam, mărturisi Kate cu un uşor fior de repulsie. Nu mi-ar fi plăcut să trăiesc în acea epocă.

- Mi te imaginez greu sclavă! exclamă râzând Edwin.

înainte de a răspunde, râse şi ea.

- Ai dreptate, sunt prea mândră.

- Sunt cel mai în măsură s-o ştiu!

Puţin dornică să continue discuţia pe acest teren primejdios, Kate se interesă subit de o uşă superbă, sculptată splendid cu motive florale.

- Mă întreb de ce se găseşte atât de des ananasul în motivele de decorare, se miră.

Edwin se oprise alături de ea, cu mâinile în buzunare.

- La arabi, fructul acesta era simbolul ospitalităţii, îi explică.

Apoi îşi reluară plimbarea într-o tăcere calmă, până în clipa în
care la cotitura unei străduţe, uşa unui bar se deschise brusc pentru a lăsa să se reverse în noapte şase marinari pe jumătate beţi, însoţiţi de o femeie excesiv machiată şi îmbrăcată cu o rochie provocatoare care, când o văzu pe Kate, îi strigă cu o voce vulgară:

- Vino cu noi! Seara este de-abia la început!

însoţitorii săi considerară ideea atrăgătoare şi începură să-i întărească spusele cu fluierături puternice şi ocheade dubioase. Edwin interveni atunci cu o voce autoritară:

- Nu insistaţi, doamna este cu mine.

Marinarii beţi protestară doar de ochii lumii, apoi, salutând perechea de plimbăreţi se întoarseră şi dispărură cu mers nesigur în noapte.

Foarte palidă, Kate părea încremenită locului.

- Te simţi bine? o întrebă Edwin cu solicitudine.

- Da, murmură ea, schiţând un zâmbet jalnic.

Bărbatul vru s-o prindă de încheietura mâinii, dar tânăra femeie nu-şi putut stăpâni o grimasă de durere.

Ridicându-i atunci partea de jos a mânecii, văzu echimoza lăsată de strângerea brutală al lui Ali.

- Mitocanul ăla te-a brutalizat! exclamă pe un ton care-i ascundea cu greu furia.

- Nu, Edwin... Nu-i nimic, protestă slab Kate.

Ghicind că era prea nefericită pentru a se destăinui, Edwin nu încercă să afle mai mult şi se mulţumi să prindă uşor degetele lui Kate în mâna sa, spunând:

- Vino, să mergem să bem un ultim pahar. Apoi te voi conduce înapoi.... Doar dacă, adăugă, n-ai prefera să rămâi la hotel.

- Nu, mulţumesc, replică tânăra femeie prompt. M-am pus într-o situaţie neplăcută, dar trebuie să mă descurc singură.

Se aşezară pe terasa unui local de lux care domina marea. Kate îşi terminase coniacul din două înghiţituri şi se juca nervoasă cu piciorul paharului. Fără să-i ceară părerea, Edwin mai comandă unul, pe care, de data aceasta, ea îl bău cu mai puţină grabă. Apoi oftă profund, înainte de a se întoarce spre Edwin pentru a-i zâmbi timid.

- Katherine, spuse el în şoaptă, Boucret ţi-a făcut

mult rău?

Tânăra femeie îşi plecă ochii spre pahar:

- Fizic nu, îi răspunse.

Edwin tăcu, aşteptând urmarea. Oare era efectul coniacului? Era influenţa acelei ţări străine, atât de diferită, dar simţi subit topindu-se orice rezistenţă şi când începu iar să vorbească, tânăra femeie avu impresia că vorbea o alta.

Ise destăinui lui Edwin, îi vorbi despre trecutul său, despre căsătorie şi despre indifelităţile soţului. Cu o voce gâtuită de emoţie, îi explică în ce mod abuzase acesta de candoarea sa, pentru ca până la urmă s-o părăsească, făcând-o să poarte toată vina.

în sfârşit, încercă să-i explice de ce fusese înspăimântată de comportarea marinarilor faţă de ea.

în acea clipă, i se păruse că, la fel ca Brent şi ca Ali, toţi bărbaţii erau înclinaţi s-o considere ca pe un obiect pe care-l poţi lua şi arunca fără consideraţie.

în spatele lor, orchestra tocmai atacase primele măsuri ale unui slow domol. Edwin se ridică, întinzându-i mâna însoţitoarei sale.

- Vino, îi spuse. Este rândul meu să te invit la dans.

Edwin îşi îmbrăţişă cu tandreţe partenera, dar ea era încă atât de tulburată de mărturisirea trecutului său dureros, încât începu să plângă în tăcere, ca o fetiţă, în timp ce bărbatul îi mângâia uşor părul, fără să spună un

cuvânt.

- Dacă am merge să facem o plimbare de-a lungul plajei? propuse Edwin când muzica se opri.

O luară pe drumul pavat care cobora spre plajă şi, îndată ce fură pe malul apei, Kate îşi scoase sandalele pentru a-şi afunda cu încântare picioarele în nisipul rece.

Ajunseră curând pe plaja privată a lui Ali şi se opriră pentru a privi goeleta sa ancorată la câţiva metri de ţărm. Kate se aşeză pe nisip, cu genunchii între braţe.

- Ştii, începu Kate cu o voce visătoare, această mică ambarcaţiune îmi aminteşte tinereţea mea. Exista o plută în larg, în delta din Sacramento, iar prietenii mei şi cu mine făceam deseori curse pentru a ajunge la ea. Apoi, urcam deasupra, cu respiraţia tăiată, dar atât de mulţumiţi!...

- Ei bine, să mergem!

- Poftim?

Edwin se ridicase şi-i întinse mâna pentru a face la fel.

- Să facem o cursă, reluă el.

- Acum? întrebă Kate neîncrezătoare.

- Ţi-o fi teamă, Shannon? o provocă bărbatul cu perfidie.

- Ştii bine că nu, Michaels, îi răspunse. Dar ar fi mai cinstit să-ţi mărturisesc că eram cea mai bună

înotătoare din echipa universităţii.

- Ameninţări? bombăni Edwin râzând, în timp ce-şi vâra cravata în buzunar, înainte de a-şi descheia cămaşa.

Apoi făcu câţiva paşi în direcţia apei şi scăpă repede de haine. O clipă, rămase gol şi fără falsă pudoare, frumos ca un animal sălbatic, în faţa imensităţii oceanului, apoi plonjă lăsând în urmă o dâră de picături fosforescente.

Amintindu-şi atunci că îi aruncase o provocare, Kate se dezbrăcă într-o secundă şi plonjă în urmărirea sa. înotă cu toată energia instinctului său pentru competiţie, ridicând din când capul pentru a-şi controla ţinta şi distanţa dintre Edwin şi ea, care se micşora. Dar trebui totuşi să cedeze în faţa evidenţei, era mai puternic decât ea şi o bătu cu câteva lungimi. De fapt, când

ajunse pe bordura vasului, Edwin dispăruse deja prin tambuchi şi nu-i mai văzu decât picioarele ude.

Cu pleoapele închise, Kate se întinse pe puntea care mirosea plăcut a mare şi lemn lăcuit, fără nici o grijă, savurând cu intensitate plăcerea de a exista.

Câteva clipe mai târziu îl auzi pe Edwin alăturându-i-se şi deschise un ochi. Purta un kikai împrumutat din garderoba de la bord a lui Ali. Veşmântul din bumbac imprimat nu-l acoperea decât de la talie la coapse şi tânăra femeie nu rată ocazia să remarce că picioarele sale lungi şi musculoase erau la fel de bronzate ca pieptul.

Ţinea în mână două pahare din argint şi Kate se ridică într-un cot pentru a-l lua pe cel pe care i-l întindea.

- Rom, sifon şi lămâie verde, comentă Edwin cu un zâmbet de cunoscător.

Apoi, după ce bău o înghiţitură în compania lui Kate, o lăsă cu gândurile sale, pentru a merge să cerceteze ambarcaţiunea, în timp ce tânăra femeie îl urmărea cu privirea.

După un timp, Kate se ridică pentru a merge să i se alăture lângă un hamac întins între două catarge.

- Ştii că ai putea fi spânzurat de căpitan dacă află că i-ai prădat garderoba şi barul, îl tachină.

- Asta nu se poate întâmpla, ripostă cu siguranţă

bărbatul, sunt mai şmecher decât Boucret.

Kate deveni gânditoare şi între ei se instală o lungă tăcere. în sfârşit, Kate vorbi din nou.

- N-ar trebui să pun pariu că nu eşti în stare să ridici ancora, apuse cu un aer visător.

- Pentru a merge unde? întrebă Edwin.

- Spre libertate...

- Dar eşti liberă, Katherine.

- Oh, nu, nu sunt! protestă aceasta cu o vehemenţă neaşteptată. Nu în sinea mea.

în acea clipă, pe buze îi veni o întrebare şi-l privi cu seriozitate pe Edwin:

-într-o zi, începu ea, mi-ai spus că te obsedează încă trecutul. Ce voiai să spui?

Trăsăturile lui Edwin se înăspriră şi-şi adânci privirea în suprafaţa întunecată a mării.

- Nu pot să-ţi explic, îi răspunse pe un ton tăios.

-Te rog, Edwin, murmură Kate, nu te comporta ca un străin. Eu

Ezită o clipă, apoi reluă:

- Uneori am impresia că eşti singurul bărbat capabil să-mi redai încrederea în mine. Ridicase timid o mână spre Edwin pentru a-i atinge cu vârful degetelor buzele strânse.

- Ce aştepţi de la mine, Katherine? o întrebă el atunci, prinzând-o de mână.

-Aş vrea să mă iubeşti, Edwin, îi mărturisi simplu. Aş vrea să mă simt femeie cu tine.

Îşi dădea intuitiv seama că doar dragostea lui Edwin ar putea şterge cicatricele trecutului.

-încetează, Katherine! Nu vezi că mă chinuieşti?

-De ce ar fi dragostea un chin? insistă tânăra femeie cu o voce tandră.

- Totuşi, în anumite cazuri aşa este, spuse Edwin întorcându-se spre ea pentru a-i lua faţa în mâini. De exemplu, când un sărut este extraordinar de dulce...

Sărută buzele lui Kate, care crezu că leşină de emoţie.

- ... dar de asemenea interzis, completă bărbatul atingându-i lobul urechii, curba graţioasă a gâtului, în timp ce mâinile fierbinţi explorau trupul care tremura al lui Kate.

Tânăra femeie îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Edwin pentru a-l strânge cu toată puterea dorinţei sale şi, câteva clipe mai târziu, el o ridică de jos fără greutate, pentru a o aşeza pe hamacul care se legăna uşor în briza nopţii. Apoi se aşează lângă ea şi se găsiră strânşi unul lângă celălalt, înfăşuraţi în plasa uşoară.

Mângâind obrazul lui Kate cu vârful degetelor, Edwin îşi apropie încet faţa de a tinerei femei care-i oferea buzele întredeschise şi când gurile li se întâlniră cu aviditate, fu ca şi când Kate se lumină de mii de scântei

de fericire. Se îmbrăţişară îndelung, cu pasiune, pierzându-şi respiraţia. Apoi, sărutul pasionat luă sfârşit şi se contemplară grav, cu intensitate, fără să spună o vorbă.

Bretelele fine ale costumului de baie alunecară de-a lungul umerilor lui Kate şi palma lui Edwin, cuprinzându-i rotunjimea pieptului, mângâia cu vârful degetelor pielea catifelată şi goală.

Kate se pregătea să dezlege cordonul care-i susţinea veşmântul supărător, dar Edwin o împiedică.

-încetează, Katherine! o rugă, înnebunesc. Dacă vei continua să mă seduci, sunt pierdut.

- Sunt toată a ta, Edwin, protestă Kate cu tandreţe.

Bărbatul scutură din cap cu nesfârşită tristeţe, şoptind:

- Nu înţelegi că aparţii unei alte lumi?

- Aparţin Kenyei, îi răspunse cu înflăcărare Kate. Aici m-am hotărât să-mi fac viaţa.

Era ceva atât de ciudat în privirea lui Edwin, încât Kate avu impresia că vedea pe altcineva în locul ei.

- Este prea târziu pentru noi doi, exclamă bărbatul cu o oboseală resemnată.

- Dar despre ce vorbeşti, Edwin?

Cu o mişcare agilă, el sări în picioare din hamac şi tânăra femeie îl imită, pradă celei mai mari uimiri.

-Aşadar, n-ai ghicit încă! exclamă Edwin cu un râs

amar. Oare cum poţi fi atât de oarbă?

- Explică-te! îl rugă Kate, gata să plângă.

- M-ai întrebat ce trecut mă obsedează, îi spuse privind-o drept în ochi. Răspunsul este un cuvânt: Jacquelyn.

- Ce legătura are ea cu noi? se miră Kate.

Edwin întinse mâna spre faţa sa, pentru a-i atinge conturul.

- Eşti imaginea ei vie, Katherine. Ochii, părul, gura...

Cuvintele pe care i le murmurase la ureche îi reveniră în
memorie.

"Când un sărut este extraordinar de dulce... dar de asemenea interzis". Fu cuprinsă brusc de o bănuială îngrozitoare.

- Ce-a fost între Jacquelyn şi tine? îl întrebă cu o voce fără inflexiuni.

- Era o seducătoare diabolică. Atât de frumoasă şi atât de periculoasă.

-Jakie îl iubea pe Ford, îl întrerupse Kate cu violenţă, pentru a nu-l lăsa să spună ce se temea să audă. De asta l-a părăsit pe tata.

- Jacquelyn iubea dragostea, o corectă Edwin. Era o vânătoare, colecţionară de trofee.

Kate se simţi împietrită de teamă, totuşi trebui să aibă curaj să pună întrebarea dureroasă.

- Te-ai numărat printre victimele sale, Edwin? îl întrebă în sfârşit, cu o voce gâtuită.

Tăcerea încăpăţânată a lui Edwin fu un răspuns suficient de elocvent şi lui Kate nu-i fu greu să-şi imagineze ce trebuie să se fi întâmplat: Edwin, tânăr bărbat seducător şi Jacquelyn, frumoasa ispititoare fără scrupule, însetată de cuceriri.

în sfârşit, Kate înţelese ce reprezenta pentru Edwin repetarea unei drame vechi de douăzeci de ani şi se simţi cuprinsă de un val de gelozie, dacă nu de furie, faţă de mama sa. Totuşi, cu o voce calmă şi sigură, reluă:

- Edwin, ţi-am spus, eu nu sunt Jackie.

- Să fim cinstiţi, Katherine, protestă bărbatul cu o voce în care se amestecau mânia şi pasiunea.

Nu se poate scăpa de amintiri, şi trecutul va fi întotdeauna între noi.

Cu inima frântă, Kate îl asculta împietrită. în sfârşit, reuşi să răspundă cu un zâmbet trist:

- Vorbeşte pentru tine, Edwin. Rămâi prizonierul amintirilor tale, dacă vrei, dar în ce mă priveşte, eu refuz asta.

Apoi îi întoarse spatele, urcă pe marginea ambarcaţiunii şi plonjă în apa călduţă. înotă cu furie până la plajă. Hainele lor formau două mici grămezi aşezate în mod ridicol alături. Fără să înceteze să

dârdâie, de frig sau de disperare, Kate îşi îmbrăcă în grabă jupa şi corsajul şi plecă în fugă, traversând plaja pentru a ajunge la locuinţa lui Ali.

O oră mai târziu, întinsă pe spate între cearşafurile de satin, Kate, cu ochii mari deschişi, nu putea să doarmă. Din fericire, găsise casa pustie. Ali şi invitaţii săi coborâseră probabil în oraş pentru un ultim pahar şi putu ajunge în camera sa în deplină linişte.

Ajunsă acolo, se încuie prudent cu cheia pentru a face un duş înainte de a îmbrăca o cămaşă de noapte albă şi vaporoasă, pe care i-o oferise Jackie la Paris. Privind în oglindă cutele delicate ale materialului uşor care îi coborau până la glezne, lui Kate i se strânse inima: avu impresia că este fantoma propriei imagini.

înainte de a se culca, deschise uşa-fereastră care dădea spre mare, în speranţa de a adormi mai uşor. Dar clipocitul valurilor, în loc s-o legene, îi amintiră cu cruzime dezvăluirile lui Edwin de pe goeletă.

Tânăra femeie încerca în zadar să-şi golească mintea. Cu mâinile sub ceafă, trăia şi retrăia diverse clipe petrecute cu Edwin. Rămânea de pus o întrebare pe care de-abia îndrăznea s-o formuleze: Edwin fusese, ca şi Ford, îndrăgostit de Jacquelyn? Si o cuprinse o gelozie dureroasă la ideea că răspunsul ar putea fi pozitiv.

Kate tresări auzind zgomot de paşi pe balcon şi-şi

ţinu respiraţia cu teamă când, prin voalul contra ţânţarilor zări o siluetă masculină în cadrul ferestrei. Nu putea fi decât Ali, uşor ameţit şi hotărât să-i dea o lecţie de supunere invitatei sale recalcitrante.

Dar, înainte chiar ca ea să aibă timp să se întrebe cum va reacţiona, bărbatul se apropie şi recunoscu statura familiară a lui Edwin. Acesta ridică voalul şi îngenunche lângă pat.

- M-am gândit mult, Katherine, spuse cu seriozitate. Si cred că ai dreptate.

Noaptea aceasta ne aparţine doar nouă.

- Fără fantome din trecut? întrebă Kate cu o voce blândă.

- Doar tu şi cu mine, murmură Edwin aplecându-se spre ea.

- Vino, răspunse simplu tânăra femeie.

întins lângă trupul lui Kate, se juca prin şuviţele de păr arămii, în timp ce o devora din privire.

- Mi-e teamă, Edwin, murmură Kate, în timp ce ochii îi străluceau de dorinţă pasionată.

Bărbatul o sărută pe frunte şoptind:

- Nu te teme de nimic, ai încredere în mine.

Nu înţelesese, şi Kate îşi plecă pleoapele pentru a-şi ascunde suferinţa. Nu ideea actului fizic o speria, ci angajamentul pe care-l reprezenta. Deoarece, deşi se încăpăţânase să nege, îl iubea pe Edwin dincolo de

raţiune. Şi oare cum putea să fie încrezătoare cât timp avea deja impresia că nu-şi mai aparţineau?

- Edwin?

Doar numele lui era un minunat cuvânt de dragoste.

- Sst, Katherine. Să nu punem întrebări. Să trăim clipa prezentă, fără să căutăm să ştim mai mult.

Puse stăpânire pe buzele sale şi gurile li se uniră într-un sărut lung, în timp ce mâinile lui Edwin alunecau posesiv de-a lungul cămăşii de noapte uşoare. Lui Kate i se părea că fiecare părticică din pielea sa ardea sub un foc mistuitor. Curând, restul lumii dispăru şi se abandonă farmecului acelor mângâieri încântătoare.

Când Edwin ridică materialul uşor pentru a-i atinge pieptul, Kate nu-şi putu stăpâni un oftat de plăcere.

Aruncând pătura, bărbatul îngenunche alături de Kate şi, plecând de la gleznele delicate, îşi plimbă degetele de-a lungul picioarelor care i se ofereau într-o explorare lentă care aprinse simţurile tinerei femei.

Tandru şi abil, Edwin făcu să alunece cămaşa de noapte pe covor, înainte de a se apleca din nou asupra lui Kate. O contemplă cu emoţie înainte de a-i săruta din nou buzele. Tânăra femeie răspunse fără rezerve acestui sărut şi înflăcărarea lor reciprocă devenea aproape insuportabilă. Kate vibra de plăcere şi lăsă să-i scape un geamăt.

- Oh, Katherine! murmură Edwin cu o voce răguşită,

care tremura uşor.

Atunci, uniţi în acelaşi elan, porniră în descoperirea unei lumi noi, făcută din pasiune şi armonie, până în clipa în care cunoscură împreună inexprimabila beţie liniştitoare, care-i lăsă cu respiraţia tăiată şi mulţumiţi.

Când Edwin se îndepărtă, Kate întoarse spre el un chip radiind de fericire.

- Nu-ţi mai este teamă? murmură el zâmbind.

în loc de răspuns, tânăra femeie se aplecă spre el pentru a-i acoperi bustul cu mii de sărutări.

Mult timp după ce bărbatul adormi, Kate îi ascultă respiraţia regulată. Datorită lui, putuse redeveni femeie şi se întreba, nu fără uimire, dacă pasiunea sa mistuitoare n-o făcuse să-şi piardă raţiunea.

Capitolul 11

Kate fu trezită din somn de pocnetul unei portiere de maşină. Instinctiv, întinse braţul spre locul acum gol unde adormise Edwin şi fu străbătută de un fior la amintirea îmbrăţişării lor.

în taina nopţii profunde, dorinţa sa pentru Edwin fusese la fel de primară şi instinctivă ca nevoia de a respira, dar de acum, în plină lumină a zilei, tânăra femeie simţea că trebuia să-şi organizeze gândurile în mod raţional.

Se lăsaseră purtaţi amândoi de pasiunea debordantă, dar această tandră complicitate ar putea oare merge dincolo de asta? Kate se temea că se abandonase prea repede, că se pusese într-o poziţie de dependenţă pe care nu era încă în stare să şi-o asume. Mai rămăseseră de pus încă atâtea întrebări! Mai ales cea despre natura exactă a relaţiei între Jacquelyn şi Edwin.

Deoarece acesta din urmă alesese să rămână evaziv în legătură cu acest subiect.

Brusc, lui Kate i se făcu teamă. Să se dăruiască unui bărbat pe care-l iubea reprezentase un angajament serios, dar sentimentele lui Edwin constituiau încă un mister pentru ea şi se temea că este pentru el un obiect de dispreţ în raport cu trecutul pe care-l evoca în ciuda voinţei sale.

Cu un gest iritat, aruncă pătura şi, îndepărtând plasa

contra ţânţarilor, îmbrăcă un neglijeu uşor. Apoi, desculţă, ieşi în balcon, pentru a privi marea. Cu ochii pierduţi în imensitatea de azur, începu să se gândească. Si brusc, îi apăru limpede un detaliu: întoarcerea sa în Kenya oare nu atrăsese o ostilitate mult mai mare lui Edwin decât lui Ford? Iar sentimentele lui Edwin evoluaseră într-un amestec ambivalent de la dorinţă şi suspiciune, în timp ce Ford o considera pe Kate ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată şi nu ca pe o fantomă a unui trecut insuportabil, asupra căruia trebuia să-şi ia revanşa.

Un fior de îngrijorare o cuprinse pe tânăra femeie. Firește, Edwin ştiuse să fie în acelaşi timp tandru şi pasionat. Dar dacă noaptea lor de dragoste nu fusese decât o crudă punere în scenă, rod al unui plan diabolic destinat s-o facă pe Kate să plătească datoria lăsată de mama sa?

Ideea era atât de îngrozitoare, încât Kate se grăbi s-o respingă cu putere.

"Un duş bun îmi va face foarte bine", îşi spuse cu voce tare, îndreptându-se spre baie.

O jumătate de oră mai târziu, Kate părăsea camera îmbrăcată într-o bluză de mătăsică verde cu auriu, blugi şi cizme de călărie.

Coborând scara de marmură, percepu clinchet de veselă şi zgomot de voci venind de la parter. Când

ajunse în uşa sufrageriei, se opri un timp pentru a aobserva adunarea. Erau aproximativ o duzină de invitaţi aşezaţi pe scaune de bambus în jurul unei mese mari şi toţi semănau mai mult cu nişte gravuri de modă, decât cu nişte vânători de animale. Kate remarcă ironic cât de diferită putea să fie o saharianăde una de croitorie de lux. Dar de fapt, ţinuta preţioasă a convivilor îi era indiferentă, un singur lucru conta: că aceste persoane elegante erau în măsură s-o ajute să captureze leopardul în cele mai bune condiţii.

Brusc, inima lui Kate începu să bată mai repede. Privirea tocmai i se oprise asupra lui Edwin care stătea liniştit la taclale cu vecinul de masă. Zărind-o pe tânăra femeie, îi adresă o privire complice, dublată de un zâmbet tandru.

Nu trebuia mai mult pentru a retrezi neîncrederea lui Kate. Edwin se comporta ca un bărbat obişnuit să obţină exact ce voia. în plină noapte, se introdusese pe furiş la Ali pentru a o seduce şi a poseda cu pasiune pe una dintre invitalele sale, apoi, a doua zi, era în stare să dejuneze în compania aceluiaşi Ali, afişând o prefăcută dezinvoltură. Kate avu subit sentimentul că Edwin nu avea scrupule decât faţă de familia sa.

Hotărâtă să dea dovadă de un sânge-rece identic, Kate se îndreptă cu prefăcută dezinvoltură spre un scaun liber, la celălalt capăt al mesei. Servitorul indigen

aşează imediat o felie de pepene galben pe o farfurie în faţa nou-venitei în timp ce vecinul de masă se întoarse spre ea cu interes.

- Presupun că sunteţi doctor Shannon, începu cu o voce entuziasmată. Permiteţi-mi să mă prezint, mă numesc James Lorimer şi reprezint Institutul Internaţional pentru Protecţia Faunei Africane.

- Sunt încântată! răspunse Kate.

Apoi, după o clipă de ezitare:

- N-aţi fost la serata de ieri? se miră tânăra femeie.

- Nu, eram pe continent. Am sosit în această dimineaţă. La drept vorbind, această vânătoare a leopardului mă îngrijora foarte mult şi n-am fost liniştit decât când am aflat că va avea loc sub controlul unui veterinar.

- Mulţumesc pentru încredere, răspunse imediat Kate. Sper că veţi fi mai liniştit dacă vă voi spune că au fost luate toate măsurile pentru ca animalul să fie evacuat şi redat mediului său în cele mai bune condiţii.

Deşi nu ţinuse seama de asta, tânăra femeie simţi o enormă uşurare în faţa sosirii providenţiale a lui James Lorimer, deoarece prezenţa sa în calitate de reprezentat internaţional îl va pune pe Ali în incapacitate de a repeta ameninţările referitoare la leopard, pentru a se răzbuna pentru refuzul brutal al invitatei sale.

Astfel, eliberată de o preocupare, începu cu

entuziasm să-i satisfacă vecinului său curiozitatea povestindu-i amănunţit diferitele etape ale instalării sale la Ndege Hills.

- Iertaţi-mă, interveni atunci o doamnă de aproximativ cincizeci de ani, aşezată la stânga sa. V-am auzit vorbind despre Ndege Hills. în acest caz, probabil cunoaşteţi familia Michaels?

în timp ce vorbea, îl indică pe Edwin cu un discret semn din cap.

- Bineînţeles, încuviinţă Kate pe cel mai indiferent ton posibil.

- Mă numesc Liya Blake-Holmes, reluă noua interlocutoare. înainte de a muri, soţul meu a lucrat un timp cu Ford Michaels. Era diplomat. Găsesc că Edwin seamănă enorm cu tatăl său. Ce fel de vecin este, doctore Shannon? întrebă doamna. Este oare la fel de necruţător ca Ford?

Kate trebui să-şi muşte buzele pentru a nu-i întări spusele. Pe cel mai degajat ton posibil, replică:

- Ce înţelegeţi oare prin "necruţător"?

Văduva diplomatului împinse ceaşca goală şi-şi aprinse o ţigară înainte de a preciza:

- Oh, mă gândeam mai ales la perioada în care Ford avea o responsabilitate importantă în destinul regiunii.

Kate îşi aminti brusc de aluziile lui Kendo referitoare la o anumită umbră în cariera politică a lui Ford.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă atunci, roasă de curiozitate.

- Era în perioada mişcării Mau-Mau, îmi amintesc foarte bine, începu Liya Blake-Holmes. Spre justificarea lui Ford, trebuie să recunosc că spiritele erau încinse. Oricum, într-o noapte, patru băieţi dintr-un sat apropiat de Nyeri, au intrat prin efracţie într-o fermă. Fermierul s-a trezit, a urmat o luptă şi el a murit. Atunci, cei patru răufăcători au fost bănuiţi că aparţin grupării Mau-Mau care făcea ravagii în acea perioadă. Presupun că Ford a crezut că-şi face datoria. Cum băieţii negau orice apartenenţă la mişcarea revoluţionară, a permis recurgerea la forţa fizică pentru a le stoarce mărturisiri. Unul dintre prizonieri a murit din cauza asta.

- Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Kate, sorbind cuvintele vecinei sale.

Doamna Blake-Holmes oftă.

- Bineînţeles, a fost obligat să demisioneze. întâmplarea a făcut mult zgomot în acea perioadă. Simţul datoriei n-a fost suficient pentru a face să i se ierte ineflexibilitatea. Dar presupun că s-a schimbat cu vârsta.

Ce credeţi, doctore Shannon? Uneori, am impresia că Ford n-a încetat să ispăşească de douăzeci şi cinci de ani. Să sperăm doar că fiul nu va moşteni defectele tatălui....

Dar uneori, îmi aduce atât de mult aminte de Ford de odinioară! în sfârşit, v-am plictisit destul cu amintirile mele, încheie doamna ridicându-se. Pe curând, draga mea. Mă bucur la ideea acestei vânători a fiarei.

Câteva clipe mai târziu, James Lorimer îşi lua de asemenea rămas-bun de la tânăra femeie şi ea rămase singură la masă, încă sub şocul celor pe care tocmai le aflase.

Aşadar, Ford fusese necruţător, dur şi un bărbat tânăr murise din cauza asta. Acum, Kate înţelegea nemulţumirea lui Edwin când îl lăsase să înţeleagă că aflase tot adevărul de la Kendo. Se temuse probabil ca ea să nu folosească ce aflase ca armă împotriva tatălui său.

Se impunea inevitabil o întrebare: până unde mergea într-adevăr asemănarea între Edwin şi Ford? Şi dacă Edwin moştenise defectele, oare de ce ar fi capabil pentru a obţine barajul şi domeniul lui Kate, pe care nu încetase vreodată să le considere ca ale sale?

Absorbită de gândurile sale, Kate nu văzu că sufrageria se golea treptat şi, când înălţă capul, constată că era singură. Confuză, se ridică pentru a se grăbi să se alăture grupului.

Edwin o aştepta în holul pustiu.

- Katherine, trebuie să-ţi vorbesc, spuse cu o voce gravă, privind-o drept în ochi.

- Momentul este prost ales, Edwin, răspunse tânăra femeie, prefăcându-se că vrea să-şi continue drumul.

Simţi încă o dată imperioasa necesitate de a se ţine la distanţă de el, deoarece prezenţa sa o împiedica să gândească liniştită. Dar Edwin o prinsese deja de braţ, conducând-o spre grădină şi decretând pe un ton fără replică:

- Ştiu, dar este important.

O privea cu mâinile în buzunare, cu un aer relaxat, ca să nu spună indiferent, dar Kate bănuia că această aparenţă era înşelătoare. îl cunoştea prea bine pentru a nu percepe în privirea sa acea licărire hotărâtă a fiarei gata să sară.

în sfârşit vorbi pe un ton aproape obosit:

- M-am gândit mult de când te-am părăsit, începu fără ocolişuri.

- Da. Şi? întrebă Kate, străduindu-se să pară senină.

- Vreau să vii să te instalezi în casa mare şi căsuţa să-şi regăsească prima sa întrebuinţare.

Kate îl privi, şocată de îndrăzneala sa.

- Oare îţi dai seama de enormitatea a ceea ce spui? izbucni, neîncrezătoare. Si în calitate de ce voi locui la tine, Edwin? Voi fi amanta, sau servitoarea ta?

Vocea îi devenise stridentă. Toate temerile formulate pe jumătate se materializau şi va trebui din nou să se bată cu Edwin.

- Nu fi stupidă, murmură bărbatul pe un ton liniştitor. Orgoliul tău absurd te face să spui orice. Stii încă de la început că, într-o zi sau alta, va trebui să-ţi părăseşti casa. Tu însăţi ai insistat asupra faptului că parcul trebuie să rămână cât se poate de sălbatic. Am crezut că înţeleg că asta înlătură orice idee de prezenţă omenească în interiorul rezervaţiei. în sfârşit, Kate! se enervă brusc. încetează să visezi! Doar n-ai intenţia să trăieşti printre animale sălbatice!

- Bineînţeles că nu, replică tânăra femeie. Dar asta nu are nici o legătură cu discuţia noastră.

îi adresă o privire suspicioasă, adăugând:

- Ce vrei exact, Edwin?

Bărbatul strânse buzele şi o privi dur.

- N-are importanţă, reluă Kate. Cunosc răspunsul la propria mea întrebare. Nu-ţi mai ajung drepturile asupra apei din baraj. Vrei să controlezi domeniul în totalitate.

- Dar tu, Katherine, ce vrei? ripostă Edwin cu o voce gâtuită. Să continui opera Jacquelynei?

- Asta ţi-ar face foarte mare plăcere, replică ea cu furie. Este exact scuza de care ai nevoie pentru a mă face să plătesc păcatele mamei.

- Cu siguranţă, nu, răspunse bărbatul cu asprime. Pentru că propriile păcate trebuie să-ţi fie suficient de greu de purtat. începând cu orgoliul tău blestemat.

Kate spumega de furie.

- Şi dorinţa ta blestemată de stăpânire? exclamă ea. Te crezi un senior din Evul Mediu? Nu te mulţumeşti să vrei să stăpâneşti pământuri şi castele, acum pretinzi să-ţi arogi un drept asupra oamenilor!

Edwin luă capul lui Kate în mâini şi-i mângâie uşor pometii obrajilor.

- Care dintre noi doi l-a vrut pe celălalt? o întrebă pe un ton dezarmant.

Dar Kate refuză să cedeze dorinţei de a înceta lupta. Scutură din cap cu energia disperării, pentru a se elibera din strânsoarea mâinilor lui Edwin.

Funda care îi strângea coada de cal se desfăcu şi părul îi căzu în cascadă pe umeri.

- întrebarea merită să fie pusă, şuieră ea. Ei bine, tu eşti vânatul, specialistul în capturi! Iar pe viitor, ai vrea să mă ai sub acoperişul tău pentru a mă putea chinui după bunul tău plac, ca să te răzbuni pe Jacquelyn.

- De ce ar fi dragostea un chin? şopti bărbatul cu un zâmbet ironic.

Kate rămase o clipă interzisă, apoi înţelese că lua în zeflemea cuvintele pe care i le murmurase ea pe ambarcaţiunea lui Ali. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, răspunse pe un ton obosit:

- Nu cred că ştii ce înseamnă dragostea, Edwin. Un singur lucru pare să conteze pentru tine, să mă pedepseşti pentru că mama ţi-a "furat" pământul.

Tânăra femeie se simţea pradă unui amestec de gelozie, mânie şi teamă şi nu mai stăpânea valul de cuvinte amare:

- Vrei să renunţ la ce-mi aparţine de drept pentru a repara o greşeală de care nu sunt responsabilă! Pentru acelaşi motiv ca tatăl tău, şi tu ai renunţat la o parte din domeniu. Dar acum ştiu motivul generozităţii familiei Michaels. Ford se simţea vinovat de moartea unui sătean pe care a pus să fie torturat. Să ştii că, în ce mă priveşte, nu sunt vinovată de nici o faptă rea şi evident, n-am intenţia să plătesc pentru mama!

- Nu deforma adevărul, replică Edwin strângându-i braţul cu brutalitate. Eşti o mică proastă, încăpăţânată şi oarbă, şi mă întreb dacă n-ar trebui....

- Dacă n-ar trebui ce? îl întrerupse Kate. Să fi recurs la forţa fizică pentru a mă convinge?

Edwin o împinse cu atâta violenţă încât tânăra

femeie era gata să se izbească de perete. O clipă după aceea, el dispăruse. Lacrimi fierbinţi curgeau pe obrajii lui Kate şi aceasta nu încercă să şi le reţină.

Edwin o provocase până o făcuse să-şi piardă orice raţiune. Fusese crudă şi agresivă. Voise să lovească mai tare decât el, pentru a-l împiedica să atace la rândul său. Si totuşi, cât de mult îl iubea! Câtă nevoie avea de el! Totuşi, cum să i-o mărturisească, atâta timp cât Edwin era atât de prompt în a profita de slăbiciunea sa?

Era de preferat să se resemneze şi să nu-i mai acorde niciodată încredere.

Capitolul 12

Săptămânile treceau. Kate se aruncase într-o muncă înverşunată, care-i permitea să nu se mai gândească la suferinţa sa, de când Edwin o părăsise în grădina lui Ali.

Nu-l revăzuse de atunci, deoarece nu venise la vânarea leopardului.

Ceea ce, de altfel, scăzuse o mare parte din interesul acestei aventuri şi, când animalul fusese capturat, tânăra femeie nu simţise decât o anumită uşurare îmbinată cu oboseală, în timp ce se aşteptase să fie în culmea bucuriei.

De la întoarcerea din Zanzibar, numărul pensionarilor mai crescuse şi Kate era cu atât mai mulţumită cu cât asta dădea un sens vieţii sale şi-i permitea să ignore o nevoie profundă a cărei recunoaştere nu putea decât s-o facă să sufere.

Datorită tenacităţii lui Jomo şi a lui Kitami, ultimul metru de gard fusese pus de două zile şi rezervaţia de la Ndege Hills era în sfârşit o entitate concretă, un vast parc natural în care fauna sălbatică va putea să trăiască şi să se reproducă în libertate.

Kate era foarte mândră, dar cel mai mare motiv de mândrie consta în numeroase succese cu reproducerea speciilor rare. Datorită lui James Lorimer, reuşise să procure alte specii de antilope pe cale de dispariţie şi avea motive întemeiate să spere să le vadă curând

reproducându-se.

Cei doi sitatunga din Uganda erau o pereche sperioasă, care avea obiceiul să se repeadă spre lacul artificial la cea mai mică alertă. Se aruncau în apă pentru a dispărea complet acolo şi nu li se mai vedeau decât nările care fremătau.

Kate râsese mult când asistase pentru prima dată la acest şiretlic, dar oare chiar putea să râdă, ea care în fiecare dimineaţă de la întoarcerea sa din Zanzibar nu avea decât o dorinţă, aceea de a rămâne ascunsă sub pături? Şi numai simţul responsabilităţii îi învingea temerile matinale. îşi făcuse obiceiul să meargă în fiecare dimineaţă să-i facă o vizită leopardului din Zanzibar, care locuia într-o cuşcă imensă, construită special pentru el, la vreo opt sute de metri de casă. Când examinase pentru prima dată animalul, îl descoperise atât de slab, subalimentat şi plin de paraziţi, încât se temuse pentru el, dar îngrijirile sale atente începuseră să dea roade şi blana fină devenise la fel de lucioasă ca cea a semenilor săi în libertate.

Kate era aproape tristă la ideea de a trebui să-l trimită curând într-o rezervaţie mai retrasă. începuseră să-i placă acele inspecţii zilnice, în cursul cărora se aşeza nu departe de cuşcă, pentru a observa animalul. De-a lungul săptămânilor, un fel de comunicare tacită se stabilise între ei şi, când sosea, felina dădea din

coadă cu nonşalanţă în semn de bun venit!

Kate era fascinată de fiara cu blană roşcată, pătată cu negru. Fără să fi ştiut prea bine să explice motivul, îi amintea de Edwin, senzual şi energic în acelaşi timp. Chiar şi ochii aveau acel reflex de aur identic, al lunii pline iarna.

Kate tocmai îşi terminase micul dejun sub verandă, când apăru Elizabeth Finch pe alee.

- Elizabeth! Bună ziua! exclamă ea bucuroasă.

în loc de răspuns, vizitatoarea îşi scoase uriaşa pălărie panama şi o agită cu mâna întinsă.

- Ce surpriză plăcută! reluă Kate, ridicându-se pentru a-şi întâmpina prietena. Dar nu ţi-am auzit avionul...

- Este în revizie, la Nairobi. Câteva zile sunt condamnată să rămân la sol, îi explică râzând Elizabeth.

Apoi, devenind brusc serioasă, se dădu un pas înapoi pentru a o privi pe Kate cu un ochi critic şi spuse:

- N-arăţi bine fetiţo! Si ai slăbit! în Africa, nu este loc pentru manechine diafane. După părerea mea, te surmenezi. Trebuie să te odihneşti mai mult.

- Mulţumesc pentru sfat, doctore! răspunse Kate cu un zâmbet care-i ascundea cu greu tristeţea. Ştiu, muncesc mult, dar dacă mă odihnesc, cine mă va înlocui?

Şi fără să-i dea timp Elizabethei să riposteze,

adăugă:

- la loc, mă duc să aduc o ceaşcă. N-am primit o vizită de săptămâni întregi.

După ce-şi povestiră îndelung diferite bârfe, Elizabeth reveni cu încăpăţânare la remarca sa iniţială:

- Ascultă, Kate, începu cu o solicitudine neaşteptată, nu înţeleg de ce te oboseşti atât de mult. Nu este indispensabil!

- Viaţa mea este astfel organizată, oftă Kate. Pe de altă parte, nu vreau să-l decepţionez pe directorul acela scump de la parcul din Tsovo, care crede că am un suflet de pionier, ca tine, încheie ea râzând.

Elizabeth ridică din umeri cu iritare.

- De ce trebuie să spui uneori asemenea prostii! exclamă. Eu sunt bătrână şi singură, nu-mi mai rămâne mare lucru în afară de muncă. Dar tu, Kate! Eşti tânără... mult prea tânără să te izolezi de restul lumii!

- Am făcut singură alegerea, răspunse Kate cu o voce gravă.

- Dar ar trebui să ai un soţ şi mulţi copii în jurul tău, insistă Elizabeth cu o mină comică.

Kate începu să râdă, dar râsul îi suna fals.

- în ceea ce priveşte căsătoria, am avut partea mea, Elizabeth, explică tânăra femeie. Şi asta m-a descurajat de orice dorinţă de a-mi împărţi viaţa cu un bărbat.

- Nu sunt toţi nişte brute!

- Menţionează-mi unul! ripostă Kate cu un aer decepţionat.

- Edwin Michaels, de exemplu, răspunse Elizabeth pe un ton prefăcut sincer.

- Ia-l tu şi păstrează-l! replică vehement Kate.

- Cum? Si eu care mi-am dat atâta ostenealã...

- Recunosc asta! De fapt, am mers chiar până la a mă întreba dacă n-ai simulat criza de malarie pentru a mă arunca în braţele lui Edwin, îi reproşă Kate.

- Am impresia că amândoi sunteţi la fel de orbi şi de proşti! se impacientă Elizabeth, fără să dea atenţie acuzaţiilor prietenei sale. Oare nu vedeţi că sunteţi făcuţi unul pentru altul?

Apoi trase concluzia, pe un ton afectat:

- Cred că eşti îndrăgostită de el, draga mea.

Spre marea sa surpriză, Kate nu încercă să nege. începu să se joace nervoasă cu creionul care se afla pe masă, înainte de a mormăi cu o voce gâtuită:

- Să iubeşti este uneori o sursă de durere, Elizabeth.

- Hotărât lucru, totul este foarte misterios! exclamă aceasta din urmă. Situaţia este ridicolă. Din spusele lui Ford, fiul său este într-o dispoziţie oribilă de săptămâni întregi. Iar tu, te ofileşti ca o eroină de roman victorian!

- Este vina mea, Elizabeth, admise Kate. L-am înfuriat! Am fost îngrozitoare!

- Ai avut motive serioase să fii?

- Nu ştiu, murmură Kate. Nu mai ştiu....

în acea clipă, Mtoto începu să facă duş cu mare zgomot în apa din lac şi cele două femei se aplecară pentru a vedea spectacolul.

- Mi se pare că nivelul barajului este extrem de jos, Kate, observă Elizabeth. Era mult mai sus când ai sosit.

- Şi arborilor de cafea ai lui Edwin le este sete, completă Kate, cu o urmă de sarcasm.

Elizabeth se întoarse spre tânăra femeie şi afişă un aer surprins.

- Totuşi, nu-i poţi reproşa că foloseşte o apă de care are o nevoie vitală!

- Nu, desigur.

Totuşi, el îmi reproşează că folosesc un teren pe care-l pretinde al său.

- Este greu să-i porţi pică pentru asta, estimă Elizabeth cu înţelepciune.

Kate nu-şi ascunse surpriza.

- Oare de ce parte eşti? o întrebă.

- De a ta, afirmă foarte simplu englezoaica. Dar asta nu mă împiedică să-mi imaginez cât de neplăcut trebuie să fie să te simţi prădat de ceva pe care l-ai considerat întotdeauna proprietatea ta şi pe bună dreptate.

Logica Elizabethei era ireproşabilă şi Kate rămase fără glas. îşi lăsă privirea să se piardă în albastrul infinit al cerului de deasupra capetelor lor. Vara ecuatorială

ajungea la sfârşit. Se apropia toamna, şi cu ea perioada "ploilor lungi" care vor hrăni din nou pământul sărăcit şi crăpat. în principiu, norii ar fi trebuit să se îngrămădească deja la orizont, pentru a se transforma de-a lungul zilelor în nori cumulo nimbus.

- Te temi de o nouă perioadă de secetă? întrebă în sfârşit.

- Mi-e teamă de asta, oftă Elizabeth. Si, din nefericire, meteorologii sunt de aceeaşi părere.

- Plantaţia familiei Michaels ar rezista la asta?

- Oh, pot să părăsească oricând Kenya, spuse Elizabeth, ridicând din umeri. Ford nu mai este foarte tânăr şi ştiu că Edwin a primit numeroase propuneri pentru posturi de mare responsabilitate în industria cafelei.

- Dar nu şi-ar putea abandona niciodată pământul! protestă Kate cu o vehemenţă surprinzătoare.

- Acum, tu le iei apărarea!

Kate se simţi roşind. Din fericire, diversiunea creată de apariţia maimuţei mici, o scuti la timp să răspundă. Strângea în braţe un ghem mic de blană, agăţat de pieptul ei.

- Dar are un pui! Este extraordinar, se miră Elizabeth.

Kate se relaxă imediat.

- Da, acceptă ea. Mi-l aduce din când în când să mi-l

arate, dar nu se apropie niciodată prea mult şi n-o încurajez.

Kate luă de pe masă o bucată de pâine prăjită rămasă, pe care o aruncă în direcţia lui Lulu. Imediat, apăru o altă maimuţă. Mai mare şi mai puţin fricoasă decât Lulu, după toate aparenţele era un mascul.

- Asta cine este? întrebă Elizabeth.

- Se numeşte Cavendish, o informă Kate.

- Nu se poate! Cea mai mare mândrie a Dorei Fizhugh! exclamă Elizabeth. Cum ai făcut?

- N-am nici un amestec, declară Kate scuturând din cap. Angela Carleton s-a ocupat de tratative. Nu ştiu dacă a folosit ameninţări sau rugăminţi, nu ştiu decât un lucru: Dora Fizhugh cu siguranţă nu s-a despărţit de Cavendish din afecţiune pentru mine.

Elizabeth se strâmbă.

- Da, am remarcat că s-a comportat în mod groaznic cu tine la serata de la familia Michaels. Nu înţeleg cum se poate ţine ranchiună după atâţia ani!

- Despre ce vorbeşti? întrebă Kate. Am bănuit că o detesta pe mama, dar nu ştiu motivul.

- Imaginează-ţi că această adorabilă persoană pusese ochii pe Ford, acum douăzeci şi doi de ani, când nu era văduvă decât de câteva luni. N-are rost să-ţi spun că farmecele sale n-au rezistat în comparaţie cu cele ale frumoasei Jacquelyn.

Cu bărbia în mâini, Kate exclamă:

- Dumnezeule! Ce complicată este viaţa! Probabil mi-am pierdut minţile în ziua în care m-am hotărât să mă întorc aici!

- Nu spune prostii! protestă Elizabeth ridicându-se pentru a-şi lua rămas-bun. Ştii bine că nu regreţi nimic!

- Este adevărat, admise Kate, în timp ce privirea i se animă brusc.

De fapt, nu se simţise niciodată atât de plină de vitalitate. Viaţa sa avea un scop şi singura umbră din tablou era Edwin a cărei simplă evocare era suficientă pentru a-i provoca o profundă tulburare.

Spre sfârşitul dimineţii, Kate tocmai îşi completa jurnalul de bord, când apăru Sattima.

- Sper că nu te deranjez, doctore Katherine, spuse ea zâmbind timid.

- în nici un caz, răspunse Kate închizând caietul gros.

- Scrii despre animale? întrebă tânăra fată.

- Da.

- Si despre oameni?

- Oh, nu! Ar fi prea.... dificil.

Răspunsul păru să-i convină Sattimei, care se aşezase pe scaunul liber din faţa lui Kate. Rămaseră îndelung tăcute, Kate tulburată încă de gândurile care o preocupau şi vizitatoarea pur şi simplu fericită de a fi acolo. După un timp, totuşi, Sattima vorbi:

- Munceşti prea mult, o dojeni ea cu amabilitate. Mama spunea întotdeauna că o femeie trebuie să ştie să fie o îmbinare de blândeţe şi forţă. Dacă nu poate să menţină echilibrul, riscă să piardă tot. Kate îşi puse cu afecţiune mâna peste cea a prietenei sale spunând:

- Mi-ar fi plăcut să am o mamă ca a ta pentru a mă învăţa măsura. Dar cum n-am avut acest noroc, trebuie să mă descurc cum pot. Vino, să facem o plimbare pe colină. Trebuie să-ţi arăt leopardul, sunt atât de mândră de el!

După plecarea Sattimei, Kate începu să se ocupe de treburile zilnice. Tocmai închisese după ea ţarcurile antilopelor, când atenţia îi fu atrasă de zgomotul unui motor de maşină.

"Hotărât lucru, astăzi este o adevărată defilare!" îşi spuse, întrebându-se cine putea fi al treilea vizitator.

Grăbi pasul în direcţia casei. O limuzină luxoasă gri, cu număr de înmatriculare oficial, tocmai se oprise în faţa ei. Bărbatul care coborî din vehicul era un african îmbrăcat într-un costum şifonat. Kate se apropie de el, în timp ce acesta scoase din buzunar o batistă cu care îşi tamponă fruntea, înainte de a-şi şterge metodic ochelarii. Când termină, îşi puse ochelarii pe nas, o privi pe Kate şi spuse:

- Dumneavoastră sunteţi doctor Shannon?

- Da, răspunse tânăra femeie întinzându-i mâna.

- Mă numesc John Mtoya, trimis al Biroului Naţional de Organizare Teritorială. Putem să intrăm, doctore? Trebuie să vă vorbesc.

- Desigur! spuse Kate, în timp ce el îşi lua deja servieta pusă pe scaunul din spate al maşinii. După ce servi ceai cu gheaţă pe masa joasă din salon, Kate se aşeză într-un fotoliu în faţa canapelei pe care se aşezase vizitatorul. Scosese din servietă nişte hârtii pe care le pusese lângă el.

- Ei bine, începu Kate, despre ce este vorba? Să fi uitat oare să completez unele hârtii când am debarcat la Nairobi?

Bărbatul tuşi pentru a-şi drege vocea, înainte de a declara pe un ton inexpresiv:

- Este într-adevăr vorba despre nişte hârtii pe care le-aţi semnat la Nairobi, dar problema este puţin mai complexă.

- Si totuşi? insistă Kate care se simţea cuprinsă de o uşoară nelinişte.

- Documentele pe care le-aţi completat acum mai multe luni, n-au fost examinate decât săptămâna trecută. Totul era în regulă, cu excepţia unui un detaliu esenţial.

- Continuaţi, vă rog! îi ceru Kate cu nerăbdare.

- în două cuvinte, doctore, având în vedere că nu sunteţi cetăţean al Kenyei, legal nu puteţi moşteni

proprietatea care v-a fost lăsată.

Năucită şi fără grai, Kate îşi aţinti privirea asupra funcţionarului. Când în sfârşit reuşi să vorbească, murmură cu o voce fără inflexiuni fiecare cuvânt:

- Domnule Mtoya, sunt mai multe luni de când mă agit exclusiv pentru a pune pe picioare proiectul meu. Si aveţi îndrăzneala să veniţi să-mi spuneţi pe un ton întru totul detaşat, că trebuie să abandonez?

Se aplecase spre el, cu mâinile prinse de braţele fotoliului, ca pentru a se împiedica să sară.

- Legea este lege, doctore, trebuie să acceptaţi, răspunse cu răceală vizitatorul.

Totuşi, guvernul meu este gata să ia în considerare un compromis.

- Ce fel de compromis? şuieră Kate.

în timp ce bărbatul răsfoia teancul de hârtii aşezate pe genunchii săi, Kate îşi aminti cu ironie amară prima sa seară la familia Michaels. Atunci refuzase cu aroganţă să-şi piardă drepturile, iar acum, nu avea nici măcar posibilitatea să discute.

- Iată ce vă propunem, doctore Shannon: renunţaţi la dreptul dumneavoastră de proprietate în beneficiul guvernului, rezervaţia devine parc naţional şi în schimb, vă încredinţăm conducerea acestui parc. Desigur, sub tutela unui reprezentant guvernamental.

- Desigur! repetă Kate cu un rânjet, ignorând

deliberat foile pe care i le întinse.

- La ce bun să daţi dovadă de rea-voinţă, doctore? insistă africanul cu o urmă de iritare. N-aveţi de ales.

- Se poate. Dar doresc totuşi să citesc aceste documente în deplină linişte înainte de a semna ceva, decretă Kate cu fermitate. Este un capriciu pe care-l puteţi înţelege, domnule Mtoya.

- Fie, acceptă acesta, ridicându-se. Dar cred că este bine să vă amintesc că nu vă puteţi permite să faceţi autorităţile să aştepte prea mult timp.

Kate se ridică la rândul său pentru a-şi conduce vizitatorul.

- Acordaţi-mi totuşi câteva zile, repetă.

- Foarte bine, doctore, telefonaţi-mi peste trei zile. După trecerea acestui răgaz, nu vă mai pot promite nimic.

- înţeleg.

în picioare în uşă, Kate privi maşina dispărând la cotitura drumului, lăsând în trecere un nor de praf roşu.

- La naiba! La naiba! La naiba şi iar la naiba! exclamă cu voce tare, întorcându-se spre salonul unde rămăseseră documentele.

Fără măcar să le citească, le rupse furioasă în două, apoi în patru, apoi în opt şi tot aşa până în clipa în care documentul oficial nu mai forma decât o grămadă de confeti negre şi albe.

Atunci se prăbuşi pe divan şi începu să plângă cu disperare.

Capitolul 13

Se înnoptase şi încăperea era adâncită în întuneric, dar Kate, încă apatică pe divan, era incapabilă să se mişte pentru a merge să aprindă lampa. începuse să sufle vântul şi curentul de aer pătrundea prin ferestrele deschise, făcând să zboare hârtiuţele răspândite pe masa joasă.

în sfârşit, tânăra femeie se strădui să iasă din toropeală şi, după ce îmbrăcă un pulover, se duse pe pragul uşii. în mod obişnuit, la această oră era instalată confortabil în faţa şemineului citind, cu obloanele închise, articole de specialitate despre fauna africană. Dar i se părea că această viaţă liniştită era deja de domeniul trecutului. Venirea lui John Mtoya reconsiderase totul şi lui Kate nu-i mai rămânea decât să se lupte, în utopica speranţă de a mai salva ceva. Căutând cu ardoare o soluţie acceptabilă, măsura veranda în lung şi-n lat, când Koli veni să i se alăture cu mersul său graţios.

-Bună seara, Koli, spuse tânăra femeie. Mă vei ajuta să găsesc un răspuns? Oare cum pot ieşi din această capcană?

Animalul veni să se frece de materialul aspru al blugilor lui Kate şi ea se aplecă să-i scarpine cu afecţiune blana scurtă de pe cap. Felina se abandonă mângâierii, cu ochii pe jumătate închişi, până în clipa în

care un răget îndepărtat îl făcu să ciulească urechile şi să dispară în noapte din trei sărituri agile.

Din nou singură, Kate începu să evoce conversaţia cu Elizabeth Finch. "Cât trebuie să fie de neplăcut să te simţi prădat", spusese prietena sa. Kate nu simţise atunci nici o milă pentru Edwin, dar ironia sorţii o învăţa acum pe seama sa frământările la care-i supusese, fără să ştie, pe cei doi Michaels.

Ca leopardul, Edwin acolo sus pe colină, se simţise probabil hăituit şi prins în capcană, având ca singură salvare atacul. Aşa că o atacase şi lupta dintre ei era fără milă. Totuşi, cât de mult semănau! Amândoi victimele aceluiaşi orgoliu, aceleiaşi fascinaţii pentru pământ şi cu aceeaşi sete de a-l avea. De fapt, acea pasiune comună pentru pământ făcuse să apară între ei un amestec inexplicabil de dragoste şi ură.

- Toate aceste gânduri nu duc la nimic! exclamă Kate cu iritare, oprindu-se din mers pentru a se prăbuşi pe un şezlong, oftând. Trebuie să găsesc o alternativă la propunerea guvernului.

Cu dinţii strânşi şi braţele încrucişate la piept, începu pentru a nu ştiu câta oară să reia datele problemei.

Când apărură primele licăriri ale zilei, Kate avea obrajii traşi şi ochii încercănaţi de nesomn, dar ştia ce va face.

"Situaţia este la culmea ridicolului, se gândi, dar viaţa este astfel făcută şi nu mai am de ales!"

într-adevăr, câteva săptămâni mai înainte îşi făcuse o datorie de onoare din a se lăuda că poate rămâne independentă şi acum, îl va ruga pe Edwin. Dar hotărârea ei era luată, nu mai putea da înapoi. Se ridică decisă.

Câteva clipe mai târziu, instalată în faţa maşinii vechi de scris, Kate redacta documentul de care se va folosi.

Kate bătu a doua oară, deoarece coşul scotea deja fum şi ştia că cineva se trezise acasă la Michaels. în sfârşit, Sattima veni să deschidă, cu pleoapele încă grele de somn, dar imediat se trezi complet când o văzu în faţa ei pe doctor Shannon, îmbrăcată într-un taior gri şi cu pantofi negri cu tocuri înalte. Părul superb era strâns într-un coc sever şi ducea o servietă din piele sub braţ.

- Doctor Katherine! Ce s-a întâmplat? se miră tânăra fată dându-se într-o parte din faţa uşii pentru a o lăsa pe vizitatoare să intre. Eşti.... nu eşti ca de obicei.

- Trebuie să-l văd pe Edwin, răspunse Kate. Dacă nu s-a trezit încă, voi aştepta.

Din ce în ce mai mirată de comportamentul neobişnuit al lui Kate, Sattima bâigui:

- S-a trezit. Lucrează în birou.

- Foarte bine, mă duc acolo.

Apoi, schiţând un zâmbet crispat, Kate adăugă:

- Nu mă însoţi, cunosc drumul.

Bătu la uşa biroului cu o hotărâre fermă, dar când auzi sunetul vocii care-i strigă să intre, Kate rămase încremenită şi, o clipă, fu cuprinsă de panică. Totuşi, cum nu ajunsese până aici pentru a da înapoi, învârti cu curaj clanţa.

Edwin nu ridică nici măcar ochii când intră.

Aparent, era prea absorbit în consultarea unor acte răspândite pe birou.

Până atunci, Kate nu-l văzuse niciodată fumând pipă şi-şi dădu seama că tocmai pătrunsese în lumea secretă a lui Edwin, în sfera privată pe care şi-o rezerva, departe de plantaţie, de problemele secetei şi de cursurile internaţionale.

în şemineu era foc şi aerul era înmiresmat de mirosul focului de lemne, de aroma cafelei şi de parfumul dulceag al pipei. Etajerele erau acoperite cu cărţi şi pe măsuţa mică rotundă de lângă fereastră era o veche fotografie de familie. Tocmai violase refugiul lui Edwin şi simţi o incredibilă dorinţă de a o lua la fugă. Dar era prea târziu.

- Ce este, Sattima? întrebă Edwin.

Ridicând atunci capul, o privi pe Kate cu surprindere şi tânăra femeie nu se putu împiedica să roşească sub

privirea intensă. Dar era incapabilă să ştie dacă o privea ca pe o femeie, sau ca pe o adversară abilă căreia era necesar să-i dejoace planurile.

în ciuda lipsei de siguranţă, Kate înaintă spre el cu un pas hotărât.

- Edwin, începu ea cu o voce calmă. Cred că ar fi timpul să punem capăt neînţelegerilor.

Cu un gest calm, Edwin scutură scrumul din pipă şi o puse alături de scrumieră înainte de a se lăsa pe spătarul fotoliului.

- Oare ai intenţia să-mi prezinţi scuze, Katherine? întrebă.

- Scuze? repetă tânăra femeie, interzisă.

- Să fi uitat deja comportarea ta din grădina lui Boucret?

Kate se tulbură.

- Să uităm asta, te rog, este trecut, făcu ea oftând.

Edwin se ridică pentru a veni să se aşeze pe colţul biroului, în faţa lui Kate.

- Regret, îi răspunse, nu pot să uit. N-am încredere în tine. Te cred în stare să-i faci mult rău tatălui meu şi nu pot să accept asta. Trebuie să înţelegi.

- Te rog, Edwin, nu-mi vorbi în acest fel! Stii bine că-l iubesc foarte mult pe Ford.

- Asta nu te-a împiedicat să-l învinovăţeşti pentru a-ţi calma nervii, replică bărbatul cu un aer sarcastic.

Kate se simţi roşind până la rădăcina părului. Cât de bine o cunoştea şi cât de bine ştia cât de stupid se putea comporta când era cuprinsă de furie!

Plecă ochii cu umilinţă şi privirea îi căzu asupra mâinilor lui Edwin puse pe coapse. Fără să vrea, îşi aminti ce minunată senzaţie de plenitudine treziseră în ea....

Dar Kate nu venise pentru a se emoţiona şi se strădui să-l privească din nou în ochi.

- Ai dreptate, Edwin, acceptă pocăită, în timp ce în sinea sa tremura de mânie. Ce am spus referitor la Ford era nedrept şi crud. îmi pare rău. îţi ajunge, sau trebuie să-ţi semnez o recunoaştere a greşelilor?

Bărbatul o privi îndelung, în tăcere, pradă unui amestec de iritare, de surprindere şi de amuzament.

- îmi ajunge! declară în sfârşit. Acum pot să cunosc motivul vizitei tale?

Kate înţelese atunci că făcuse prima sa greşeală tactică ieşind din neutralitatea pe care jurase s-o respecte. Oare de ce nu avea fineţea şi suava diplomaţie a Jacquelynei? Mama lui Kate ştiuse întotdeauna să-şi stăpânească sentimentele cu pricepere, pentru a nu dezvălui decât ce-i convenea să arate. Fusese o actriţă desăvârşită, dar Kate era incapabilă să-i calce pe urme, deoarece îi erau prea autentice. Detesta să joace teatru şi totuşi, exact în

acea clipă, nu avea de ales.

Exclamă cu curaj.

- Am să-ţi fac o propunere, Edwin, spuse cu cea mai fermă voce posibilă.

- Sunt decepţionat, Katherine. Credeam că-mi faci o simplă vizită ca între buni vecini, la ora şase şi jumătate dimineaţa, replică sarcastic bărbatul.

- Lucrurile sunt deja destul de dificile pentru mine, Edwin. Nu le complica, te rog!

Am o idee... o idee care ar putea servi la fel de bine atât interesele tale, cât şi ale mele.

- Oare ce plan diabolic ai conceput? o ironiza Edwin.

-Ai să mă asculţi, sau trebuie să-i fac propunerea lui Ford? se enervă tânăra femeie.

- El îţi acordă prea multă încredere.

Dar, admiţând că observaţia sa sarcastică era inutilă, reluă cu aroganţă:

- Iartă-mă, doctore. Explică-mi în ce constă propunerea ta şi ce aştepţi de la mine.

- Renunţ la orice pretenţie în legătură cu barajul, începu Kate scoţând o mapă din servietă, pentru a o pune pe biroul lui Edwin.

- Iată ceva rezonabil, consideră el, fără să manifeste nici o curiozitate faţă de documentul conţinut de mapă. Si ce vrei în schimb?

- Un singur lucru, răspunse tânăra femeie ridicând

provocator bărbia.

Va trebui să te căsătoreşti cu mine.

Edwin părea năucit.

- Ti-ai pierdut minţile! exclamă.

- N-am fost niciodată în viaţa mea mai serioasă.

- Aş vrea să înţeleg! Luna trecută, refuzai să trăieşti sub acest acoperiş sub pretextul că nu voiai să-ţi pierzi scumpa libertate, şi acum vorbeşti de căsătorie! De ce această bruscă schimbare de poziţie?

- Ce-ţi propun este un contract, exclamă Kate pe un ton glacial.

Apoi, fără să-i lase timp s-o întrerupă cu observaţii sarcastice, îi povesti întrevederea sa cu John Mtoya.

- Ceea ce înseamnă trase Kate concluzia, că trebuie să obţin naţionalitatea keniană şi nu pot să aştept un an pentru a începe procedura legală.

- Si te-ai decis cu sânge-rece la o căsătorie de convenienţă... cu mine! Când mă gândesc că mă acuzi că vreau să atentez la libertatea ta, în timp ce tu manipulezi oamenii din anturajul tău ca şi când ar fi nişte pioni pe o tablă de şah, Kendo, Boucret, tata...

- Este greşit! protestă tânăra femeie. Aşadar, nu vrei să înţelegi deloc! Pentru prima dată suntem şi tu şi eu de aceeaşi parte, aliaţi şi nu.... duşmani. Dacă John Mtoya îşi atinge scopurile, pământul este pierdut pentru amândoi! Va aparţine guvernului!

- Chiar te-ai gândit la tot, nu-i aşa?

Răceala din tonul lui Edwin sfâşia inima tinerei femei, care nu putu decât să încuviinţeze cu un semn din cap, ţinându-şi respiraţia, aşteptând verdictul care va decide viitorul amândurora.

- De acord, răspunse în sfârşit bărbatul. îţi accept propunerea.

Kate se pregătea să ofteze uşurată, când el adăugă:

- Cu o condiţie.

- Care? întrebă, imediat alarmată.

- Vreau ca numele meu să fie adăugat lângă al tău pe actul de proprietate care se referă la domeniul tău. Vom fi coproprietari.

- îţi voi face cadou barajul, protestă Kate cu o voce gâtuită. N-ai dreptul să pretinzi mai mult.

- Astea sunt condiţiile mele. Accepţi sau renunţi, exclamă Edwin ridicând din umeri.

Kate observase cu siguranţă cât de mult se bucura de situaţie, dar era destul de înţeleaptă pentru a recunoaşte că avea nevoie de el, mai mult decât avea el de ea.

- Foarte bine, oftă cu resemnare.

- Atunci, pe când nunta? o întrebă bărbatul, simulând un aer de veselă nerăbdare.

- Mâine.

Edwin începu să râdă din toată inima.

- Asta nu-ţi lasă deloc timp să-ţi pregăteşti trusoul!

- Nici să faci din mine o soţie radiind de fericire, continuă Kate cu un gest enervat.

- Păcat! Este prima dată când mă căsătoresc, şi iau de soţie o tigroaică!

Kate simţea că o cuprinde furia. Pentru că Edwin obţinuse ce voia, oare nu putea s-o scutească de sarcasmul său? Se pregătea să se întoarcă şi să iasă din încăpere, când el o prinse de braţ.

- Aşteaptă! îi ordonă. N-am pecetluit târgul nostru!

îşi puse mâna liberă pe obrazul lui Kate, atingându-i uşor buzele cu degetul mare.

- Ti-am acceptat condiţiile Edwin, murmură tânăra femeie înfiorându-se împotriva voinţei sale la atingerea lui. Ce mai doreşti?

O trase spre el şi feţele lor erau atât de aproape, încât buzele lui Kate se întredeschiseră pentru a se oferi acelui sărut pe care tot trupul ei şi-l dorea, dar îşi aminti că era vorba de un contract şi că trebuia să-l respecte literă cu literă. Se îndepărtă, cu un efort disperat.

- îmi trebuie garanţii, Edwin, bâigui.

- în sfârşit, Katherine! protestă acesta cu aroganţă. îţi dau cuvântul meu de onoare că domeniul de pe pământurile de sus va fi al tău atâta timp cât vei trăi!

- Este foarte generos din partea ta, îl ironiză tânăra femeie pentru a-şi ascunde emoţia. Dar n-am încredere

în nimeni. Vreau ceva scris.

- Cuvântul meu trebuie să ajungă! replică bărbatul pe un ton morocănos.

Cât i-ar fi plăcut să-l creadă! Dar ştia foarte bine că încheiaseră un contract bazat pe neîncredere reciprocă. Se pregătea să-i răspundă când intră Ford, după ce bătuse discret la uşă.

- Sattima m-a informat de prezenţa ta, draga mea copilă, spuse salutând-o pe Kate. Nefiind ora unor vizite de politeţe, m-am temut să n-ai probleme grave şi de aceea mi-am permis să vă întrerup întrevederea.

- Este într-adevăr indispensabil? exclamă bătrânul cu o voce răguşită când Kate îi împărtăşi noutatea. Eşti conştientă de ce înseamnă asta? De la sosirea ta, n-aţi încetat să vă distrugeţi reciproc, cu îndârjire. încă de la început, aţi pornit o luptă fără milă şi iată-vă ajunşi la o concluzie incredibilă! în alte împrejurări, aş fi fost încântat, dar această....

Lăsă fraza neterminată, cu un gest de mânie.

Kate era tulburată de chinul lui Ford, dar nu se punea problema să mai dea înapoi.

- Ford, îl imploră ea pe un ton liniştitor. Problema este delicată şi nu există altă soluţie. încearcă să înţelegi.

- Judeci ca şi când este vorba de o problemă de matematică! replică bătrânul pe un ton trist.

Apoi se întoarse spre fiul său şi-l apostrofă cu lehamite:

- Pentru Dumnezeu, Edwin, nu sta tăcut!

- Katherine ţi-a spus tot, răspunse Edwin cu o voce fără inflexiuni, n-am nimic altceva de adăugat.

- Si cât timp trebuie să dureze farsa asta? întrebă Ford, apucându-şi cu greu bastonul.

- Până în clipa în care voi obţine definitiv naţionalitatea, declară Kate, profund stânjenită.

- Sper că nu aşteptaţi binecuvântarea mea, murmură Ford pe un ton amar.

Kate se apropie de el şi-i adresă o privire rugătoare.

- Te rog.

Nu face lucrurile şi mai penibile.

- Katherine, ripostă bătrânul ai cărui ochi exprimau o nesfârşită durere, dacă era vorba despre o căsătorie din dragoste,
făcută din devotament reciproc, aţi fi făcut din mine cel mai fericit tată. Dar nu-mi cere să aprob această mascaradă.

Ford nu putu să-şi mai stăpânească indignarea şi Kate plecă ochii, întristată:

- La naiba! înjură el. Tinereţea a devenit oare în asemenea măsură materialistă? Unde sunt marile sentimente de odinioară?

Apoi, ca şi când îşi dăduse brusc seama că marile

sale sentimente erau exact cauza dezastrului prezent, scutură din cap în semn de capitulare resemnată.

- Faceţi ce credeţi că trebuie făcut, şopti el. Stiu că sunt responsabil pentru tot.

Kate sărută impulsiv obrazul său ridat.

- Nu spune asta, Ford, protestă ea. Nu te acuză nimeni.

Bătrânul luă mâna lui Kate în ale sale şi, privind-o în ochi,
declară cu o voce solemnă:

- Bine ai venit în casa noastră, Katherine. întotdeauna am visat să am o fată ca tine.

Capitolul 14

Soarele de după-amiază inuna noua cameră a lui Kate. Instalată la masa sa de lucru, în faţa ferestrei, se juca neglijent cu un cuţit de tăiat hârtie din argint, al cărui mâner cizelat reprezenta un ananas. Era cadoul pe care i-l făcuse în mod ironic Edwin, în semn de bun venit în noua casă.

Se căsătoriseră de o săptămână. Unirea le fusese sfinţită pe peluza din marginea piscinei de un preot misionar adus în grabă de la Nyeri.

Asta se întâmplase într-o frumoasă dimineaţă însorită. Mireasa nu fusese în alb, nu fusese nici şampanie, nici tort, nici flori, nici invitaţi şi, o dată ceremonia terminată, i se mulţumi preotului şi fu condus înapoi, cu un cec generos.

Pe cap cu o coroniţă de flori pe care Sattima o împletise special pentru această ocazie şi îmbrăcată cu o jupă din in şi o bluză din dantelă bej, Kate ascultase scurta predică în mod demn şi vocea nu-i slăbise când fusese vorba să promită "fidelitate şi dragoste până ce moartea ne va despărţi".

Si, la douăzeci de minute după nuntă, Kate, din nou în ţinută de lucru, ajunsese la rezervaţia sa unde o aşteptau animalele, repetându-şi cu o încrâncenare destinată să combată emoţia care-i strângea gâtul: "Iată, s-a făcut, dar îmi este complet indiferent".

îşi privi oftând inelarul pe care strălucea un superb diamant. Inelul aparţinuse mamei lui Edwin, Rebecca şi înaintea ei, mamei acesteia din urmă şi dacă în acea zi îl purta Katherine, era din cauza prietenilor care fuseseră invitaţi în acea seară la cină.

De comun acord, Kate şi Edwin se comportară ca soţ şi soţie faţă de anturajul lor, dar iluziile se opriră în pragul apartamentelor în care locuiau. Tânăra femeie privi cu tristeţe uşa de comunicare dintre camerele lor, o uşă care nu se va deschide niciodată şi care făcea din ei doi străini, sub acelaşi acoperiş.

în fiecare dimineaţă, viaţa doamnei Edwin Michaels începea în acelaşi fel: se trezea în zori, astfel încât să nu-i întâlnească pe cei doi bărbaţi, al căror nume îl purta acum şi lua micul dejun singură, în bucătărie. Pleca apoi pe domeniul său unde îşi petrecea toată ziua, când ocupându-se de animale, când lucrând pe verandă, deoarece îşi lăsase toate documentele profesionale în căsuţă.

Kate ducea astfel un fel de existenţă dublă: acolo sus, în apropierea barajului, era veterinarul eficient şi de o competenţă calmă, dar seara, când se întorcea pe plantaţie, emoţiile îi reveneau cu putere şi nu mai era decât o femeie devenită fragilă din cauza suferinţei care o rodea. Cina în compania lui Ford şi Edwin se desfăşura într-o atmosferă de tăcere apăsătoare sau de

conversaţie banală şi Kate se întreba, nu fără nelinişte, cât timp va putea suporta această situaţie penibilă.

Obosită, Kate se ridică pentru a merge să-şi privească imaginea în oglinda dulapului. Pentru lumea exterioară, trebuia să joace rolul unei tinere căsătorite veselă şi pe deplin mulţumită, în timp ce în interior, nu simţea decât dezamăgire şi suferinţă. După ce îi adresă un oftat resemnat imaginii sale, se duse să controleze ultimele pregătiri pentru cină. Era o sarcină de care se achita cu plăcere, deoarece astfel uita un timp preocupările sale.

Sattima ieşise cu Andrew şi Wangu, tânăra bucătăreasă, era singură în bucătăria în care domnea un miros apetisant de friptură rumenă şi de legume care fierbeau la foc mic într-o oală. Kate îl angajase pe Jomo pentru a ajuta la servirea mesei şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet de admiraţie când îl văzu apărând îmbrăcat cu o cămaşă albă apretată şi pantaloni negri cu dungă impecabilă.

- Ce frumos eşti, exclamă tânăra femeie. Ar trebui să renunţi mai des la ţinuta de lucru.

- Mulţumesc, mems'a'b, dar este totuşi mai comod decât asta. Aş prefera să fiu pe colină, cu animalele noastre.

- Si eu, îi mărturisi Kate, făcându-i complice cu ochiul.

***

Spre marea mulţumire a lui Kate, Elizabeth Finch sosi cu mult înaintea celorlalţi invitaţi.

- Mica mea Katy! exclamă când tânăra femeie veni să-i deschidă. Să ştii că vestea a uimit pe toată lumea! în ce mă priveşte, sunt încântată. Vino, lasă-mă să te sărut.

Kate se pregăti să-şi îmbrăţişeze prietena cu o jenă pe care aceasta din urmă reuşi s-o observe.

- Nu pari foarte în formă, se nelinişti, încruntată.

- Oh, ba da! se apără Kate luând-o pe Elizabeth de braţ pentru a o conduce în salon. Sunt doar puţin nervoasă, deoarece este prima mea cină. Din fericire, Sattima a pregătit aproape tot înainte de a pleca: friptura, legumele, salata. Eu m-am ocupat doar de aperitive şi de decorarea mesei.

-Ai uitat desertul! exclamă Elizabeth, prefăcându-se alarmată.

- în nici un caz! Tartă cu zmeură. Apoi cafea, fursecuri şi fructe în ciocolată. Vezi, sunt o gazdă perfectă.

Elizabeth avea sentimentul ciudat că atitudinea lui Kate nu era naturală. Era ca şi când tânăra femeie juca un rol. Dar sosirea lui Edwin o împiedică să dea frâu liber curiozităţii. Se mulţumi să remarce zâmbetul crispat pe care prietena sa i-l adresă soţului.

- Elizabeth! Ce încântat sunt să te văd! exclamă Edwin.

Ce bârfe interesante ne-ai mai adus?

- Cine, eu? se miră Elizabeth cu o mină comică. Ştii bine că la Nairobi nu se întâmplă niciodată nimic!

Lăsându-i pe Elizabeth şi pe Edwin în conversaţie, Kate se agită în jurul căruciorului cu aperitive. După ce întinse un gin tonic Elizabethei, tânăra femeie turnă două degete de whisky într-un pahar pe care i-l duse lui Edwin care tocmai se aşezase într-un fotoliu în faţa invitatei. Degetele li se atinseră pe cristalul rece şi Kate se încordă pentru a-şi ascunde tulburarea.

- Am o soţie foarte atentă, declară cu ironie Edwin. Ce crezi despre asta, Elizabeth?

- Fac tot ce pot, răspunse prompt Kate, înainte de a merge să se aşeze în faţa şemineului.

Câteva clipe mai târziu sosiră alţi invitaţi şi Kate îşi puse paharul cu porto pe masa joasă pentru a se duce să-i întâmpine. Simţea un nod în gât de teamă când constată că Roy şi Angela Carleton erau însoţiţi de Dora Fizhugh şi trebui să facă apel la tot simţul său de ospitalitate pentru a adresa un zâmbet nou-veniţilor.

Ford tocmai ajunse în salon. Părea posomorât şi tras la faţă. Kate, abandonându-şi o clipă invitaţii se îndreptă spre el pentru a-l lua cu afecţiune de braţ.

- Te simţi bine? îi murmură la ureche.

Bătrânul o privi cu un aer întunecat.

- Stii foarte bine că nu, mormăi printre dinţi. Dar sunt la fel de capabil ca tine şi Edwin să joc teatru.

Că vreau sau nu, sunt şi eu actor în această tragedie, fetiţo.

Kate roşi şi, în minte, îi ceru iertare bătrânului.

Edwin se ridicase pentru a pregăti aperitivele nou-sosiţilor şi Kate, pentru a-şi face de lucru, se agită aducând tăvile cu sandvişuri. O clipă, privirile lor se întâlniră şi tânăra femeie citi în ochii lui toată ironia dispreţuitoare pe care o simţea faţă de ea. Era evident că piesa în care erau principalii protagonişti nu servea decât la a adânci şi mai mult prăpastia care-i despărţea şi, cu inima sfâşiată, Kate îşi reluă locul lângă şemineu.

- Ei bine? exclamă vocea rasunătoare a Angelei, cum ai reuşit s-o seduci, Edwin? Sau poate a fost invers? adăugă râzând din toată inima, deoarece subtilitatea nu era principala ei calitate.

Conştient că toată atenţia se îndrepta spre ei, Edwin se apropie de soţia sa care, în picioare, încerca să zâmbească în timp ce el îşi trecea braţul în jurul taliei sale. Apoi îi sărută părul înainte de a răspunde cu perfectă naturaleţe:

- Stii cum se întâmplă, Angela. Două persoane se întâlnesc, descoperă puncte comune... Nu-i aşa, iubito?

Kate era singura care ştia câtă ironie amară se

ascundea în spatele răspunsului său. întristată, reuşi totuşi să formuleze un răspuns ambiguu.

- Este adevărat că amândoi eram motivaţi să dorim această căsătorie, făcu ea.

Dora Fizhugh îşi aţinti asupra ei privirea pătrunzătoare şi tânăra femeie se simţi roşind puternic când bătrâna doamnă îi luă partea pe un ton mieros.

- A fost o adevărată dragoste fulgerătoare, nu-i aşa? exclamă ea. Asta nu mă miră din partea lui Edwin, deoarece bărbaţii Michaels n-au ştiut niciodată să-şi păstreze mintea în faţa unei femei frumoase.

Ford, care de la sosirea sa nu deschisese gura, se ridică şi o mustră cu o voce ameninţătoare:

- Dora Fizhugh, nimeni nu se aşteaptă să înţelegi ce înseamnă dragostea sau pasiunea.

Bătrâna doamnă păru o clipă descumpănită, apoi, ridicându-şi paharul de Martini, exclamă rânjind:

- în sfârşit! Să sperăm că Edwin va fi la fel de fericit cum a fost tatăl său!

Acest toast perfid avu ca efect încremenirea adunării şi, contrar oricărei aşteptări, Kate fu cea care o risipi cu un râs cristalin, destinat fără îndoială să-i ajute propria tulburare.

- Apropo de dragoste, doamnă Fizhugh, Cavendish al dumneavoastră este un adevărat donjuan, glumi ea. Nu încetează s-o deranjeze pe Lulu, în timp ce ea nu

vrea să audă nimic atâta timp cât îşi hrăneşte puiul. Totuşi, cred că înainte de sfârşitul anului vor fi din nou părinţi.

Dezamăgită că-şi ratase ţinta, bătrâna englezoaică încercă un nou atac:

- Dacă sărmanele animale reuşesc să trăiască până atunci! replică pe un ton de reproş. Lucru de care mă îndoiesc dacă veţi continua să infestaţi regiunea cu leoparzi şi Dumnezeu ştie ce alte animale de temut!

- îmi cunosc meseria, spuse calm Kate. Cred că aţi face mai bine să vă ocupaţi de treburile dumneavoastră.

Elizabeth fu cuprinsă de un acces de tuse datorat probabil eforturilor supraomeneşti pe care trebui să le facă pentru a se stăpâni să pufnească în râs. Si Kate observă că şi Edwin îşi stăpânea cu greu ilaritatea. în acea clipă, Jomo apăru în uşă pentru a anunţa că cina este servită.

Toată lumea se ridică pentru a se îndrepta spre sufragerie, în timp ce tinerii căsătoriţi mai rămaseră o clipă singuri.

Pe un ton amuzat, Edwin murmură la urechea lui Kate:

- Nu este lucru uşor s-o învingi pe această scorpie şi mă înclin în faţa causticităţii umorului tău, draga mea. Să mă ferească Dumnezeu de o luptă oratorică pe care

s-o am cu tine!

- Ţie îţi datorez acest talent, Edwin, răspunse Kate cu siguranţă. Cu tine, sunt la o şcoală bună, pentru a învăţa să mă apăr.

Apoi, cu un gest hotărât, se eliberă din îmbrăţişare şi se duse să se alăture invitaţilor, fără o privire pentru Edwin, rămas în picioare în faţa şemineului.

Seara în sfârşit pe terminate, Ford şi Edwin îşi însoţiră invitaţii până la vehicule, în timp ce Kate se duse la bucătărie unde
Wangu şi Jomo se pregăteau să se aşeze la masă. Toată vesela era deja spălată şi aranjată şi bucătăria impecabil de curată.

- Cred că masa s-a desfăşurat foarte bine, le spuse. Vă mulţumesc sincer la amândoi.

Tocmai discutau liniştiţi când uşa de serviciu se deschise pentru a o lăsa să intre pe Sattima, cu ochii roşii şi mâinile tremurând.

- Bună seara, spuse tânăra fată pe un ton nesigur. Credeam că toată lumea s-a culcat deja.

Kate n-avu nici o greutate să ghicească motivul suferinţei tinerei sale prietene, deoarece agitaţia Sattimei semăna mult cu cea de care ea însăşi dădea dovadă când nu mai ştia să-şi stăpânească emoţia. Luând-o cu afecţiune de braţ pe tânăra fată, îi propuse să facă o plimbare prin grădină.

- Este din cauza lui Kendo, explică Sattima suspinând îndelung, când fură singure pe terasă. îi interzice lui Andrew să mă ia de soţie.

- Cum? exclamă Kate în culmea mirării. Nu înţeleg! A fost primul care s-a pronunţat în favoarea acestei căsătorii!

- Totuşi, este simplu de înţeles, explică Sattima, cu ochii plecaţi cu încăpăţânare. Kendo voia această căsătorie doar pentru a-l necăji pe domnul Michaels, deoarece credea că va spune nu. Dar pentru că nu este cazul, Kendo spune nu.

- Bătrân imbecil! exclamă Kate. Totuşi, voi nu veţi asculta de toanele sale?

Vocea Sattimei deveni vehementă.

- Andrew voia să nu ascultăm de Kendo şi de asta ne-am certat. Eu nu sunt de acord. Nu vreau să mă căsătoresc fără binecuvântarea lui Kendo, deoarece în tribul nostru tradiţiile sunt foarte importante. Dacă nu ascultăm, s-ar putea să regretăm toată viaţa.

Kate încremeni. Oare ea nu contractase o căsătorie pe care risca s-o regrete toată viaţa?

- Din fericire, vă iubiţi şi asta este un atu preţios, spuse pe un ton care ascundea cu greu cât îi invidia totuşi pe cei doi tineri.

Sattima simţise deja că tânăra femeie nu era fericită şi cuvintele sale îi dădură dreptate. Punându-şi timid

mâna peste cea a lui Kate, o privi cu intensitate enunţând cu seriozitate:

- Legăturile dintre soţ şi soţie se degradează şi mor dacă soarele afecţiunii nu le încălzeşte cu razele sale, este un alt proverb african pe care l-am învăţat de la mama.

Kate îşi muşcă buzele pentru a-şi controla suspinele care ameninţau să-i iasă din piept. Se ridică şi-şi luă rămas-bun de la tânăra prietenă cu o voce gâtuită, înainte de a fugi spre casă.

A doua sa căsătorie era un eşec şi mai dureros decât prima. Treptat, reuşise să înceteze să-l iubească pe Brent, dar legătura ambivalentă de dragoste şi ură care o unea cu Edwin, devenea în fiecare zi mai intensă şi numai voinţa o reţinea să se repeadă în braţele soţului său.

Ajunsă acasă, Kate se dezbrăcă fără să aprindă lumina îmbrăcându-şi cămaşa de noapte şi chimonoul. O rază de lumină se filtra pe sub uşa dintre cele două camere şi tânăra femeie oftă aproape iritată. Chiar şi în întunericul încăperii nu era la adăpost de prezenţa lui Edwin! în aceeaşi clipă, îşi aminti că dorea să discute cu el despre nefericirea Sattimei şi, fără să stea pe gânduri, se apropie şi bătu.

După un timp care i se păru interminabil, Edwin îi strigă să intre şi ea o făcu. Aşezat în pat, bărbatul citea.

Apropiindu-se de el, Kate încercă să descifreze titlul cărţii şi atunci îşi dădu seama cât de puţin îl cunoştea. "Oricum, la ce bun să caut să-l cunosc mai bine? se gândi pentru a-şi păstra siguranţa. Căsătoria noastră se va desface curând!"

Edwin lăsă cartea şi o privi înaintând. îşi adunase genunchii sub bărbie şi-i strângea între mâini prin pătura groasă de lână. Avea bustul gol şi tânăra femeie se surprinse întrebându-se dacă purta pijama. Locul gol de alături, în patul mare, era ca o invitaţie. Kate ar fi vrut să se cuibărească acolo, dar ştia că nimic nu era posibil între ei fără dragoste reciprocă.

- Bună seara, Katherine, spuse Edwin cu o politeţe studiată.

Nervoasă, aceasta se aşeză pe marginea saltelei.

- Avem probleme cu Sattima, îl anunţă direct.

Apoi îi povesti amănunţit ultimele evenimente, în timp ce Edwin asculta cu un aer profund gânditor.

- Kendo este un bătrân imbecil, observă când ea tăcu.

- Este exact ce am spus şi eu! exclamă râzând Kate.

Pentru vreun motiv necunoscut, amuzamentul lui Kate păru
să-l enerveze pe Edwin, care reluă pe un ton sarcastic:

- De ce nu încerci să-l convingi prin seducţie?

Mi se pare că eşti maestră în materie!

- Vrei să-l manipulez cum te-am manipulat pe tine? replică tânăra femeie cu ochii strălucind de lacrimi.

Oare cum îndrăznea s-o acuze de manipulare în timp ce reuşise s-o facă să pună numele de Michaels pe actul de proprietate al lui Kate, care nu primise în schimb decât o promisiune verbală?

Edwin citi emoţia care se zugrăvea pe chipul tinerei femei şi, pentru prima dată, păru să-i ghicească vulnerabilitatea. Se aplecă spre ea şi mâna i se aşeză cu un gest ciudat de posesiv pe braţul lui Kate.

- îţi cer iertare, murmură.

Surprinsă de atingerea neaşteptată, Kate făcu un gest pentru a se elibera şi cordonul chimonoului se desfăcu, pentru a descoperi cămaşa fină de noapte, din dantelă, care de-abia îi ascundea pieptul rotund.

Nu mai era nici o blândeţe în privirea lui Edwin, fascinat de frumuseţea soţiei sale, numai expresia unei dorinţe puternice de-abia controlată. Mâna îi urcă de-a lungul umărului dezgolit, îi atinse curba sânilor şi murmură cu o voce răguşită:

- Vino lângă mine, Katherine.

Apropierea sa acţiona ca un drog puternic asupra lui Kate. Dar îşi înăbuşi geamătul de plăcere care ameninţa să-i scape de pe buze când palma lui Edwin îi atinse pieptul prin materialul mătăsos. Kate ar fi vrut să uite tot, pentru a se lăsa cuprinsă de extaz, pentru a simţi

din nou minunata bucurie de a se abandona lângă bustul puternic al celui care îi era soţ. Ar fi vrut să retrăiască exaltarea nopţii lor de dragoste din Zanzibar, dar ştia că fusese pură slăbiciune şi laşitate din partea sa. Cu cea mai mare reticenţă, îl respinse şi murmură bâiguit:

- Asta nu face parte din contractul nostru, Edwin. Am şi eu mândria mea. Atunci, Edwin o prinse cu putere de braţ.

- Iar şi mereu această mândrie blestemată! mormăi. Cum aş putea să nu mă gândesc la ea, când mi-aminteşti noapte şi zi?

Kate înălţă capul, sfidându-l pe Edwin cu hotărâre.

- Nu mai am nimic să-ţi dau, declară tânăra femeie cu o voce gâtuită. Ai luat deja tot ce avea valoare pentru mine.

- Mincinoaso! şuieră bărbatul. N-am luat decât ce ai vrut să-mi dai de bunăvoie. Dar nu mă provoca, deoarece m-aş putea hotărî să iau ce-mi revine de drept.

O trase mai aproape şi căldura bărbătească a bustului său se transmise corpului tinerei femei prin materialul uşor al veşmântului ei. O clipă, crezu că-şi va pune în practică ameninţarea şi ideea era înspăimântătoare şi atrăgătoare în acelaşi timp. Dar îi dădu brusc drumul pentru a o împinge departe de el,

cuprinsă subit de un tremur.

- Noapte bună, draga mea, îi şopti cu o ironie care îngheţă inima lui Kate.

Copleşită de disperare, se duse în camera sa şi se strecură între cearşafuri, întrebându-se dacă două persoane care se încrâncenau să se sfâşie pot să spere să-şi regăsească minţile într-o zi.

Capitolul 15

Când, în sfârşit Kate adormi, se făcuse ziuă. Câteva minute mai înainte auzise decolând avionul lui Edwin, dar era prea epuizată pentru a se întreba unde se ducea şi când se va întoarce.

Când coborî la bucătărie, Ford, aşezat la masă, era adâncit în lectura ziarului. Când Kate se aplecă pentru a-l săruta, înălţă capul cu un aer surprins.

- Ah, tu eşti, fetiţo! exclamă. Credeam că este Wangu sau Sattima. Apoi, privind-o uimit, adăugă:

- Să te fi hotărât să onorezi mai des micul nostru dejun cu prezenţa ta? Sau plecarea lui Edwin te-a scutit de a te mai ascunde în această dimineaţă?

Kate roşi şi, mai degrabă decât să înceapă o discuţie jenantă, alese să schimbe subiectul conversaţiei.

- Plecarea lui Edwin ne lasă de rezolvat o problemă serioasă, souse.

- Vrei să vorbeşti despre Sattima?

- Ţi-a vorbit deja? se miră Kate.

- Oh, nu! protestă râzând Ford. Nu sunt genul de bărbat căruia o tânără fată ar veni să-i mărturisească necazurile în dragoste! Edwin m-a pus la curent, înainte de a pleca. Am discutat îndelung şi am ajuns la concluzia că eşti singura în stare să rezolve această problemă.

- Cine a avut ideea să mă însărcineze cu această

misiune aventuroasă, tu sau Edwin? întrebă Kate.

- Ce importanţă are? ripostă Ford cu un gest evaziv.

- Ai dreptate, admise tânăra femeie.

Dar nu putea să scape de un anumit sentiment de amărăciune. într-adevăr, dacă această dovadă de încredere ar fi fost ideea lui Edwin, Ford n-ar fi ratat să facă totuşi caz de acest lucru, deoarece era întotdeauna gata să lanseze argumente în stare să aplaneze tensiunea din cuplu. Aşadar, părea evident că Edwin nu avea nici cea mai mică încredere în Kate şi nu voia s-o lase să joace nici un rol în viaţa familiei. De altfel, plecarea sa matinală nu era o dovadă flagrantă a faptului că dorea să-şi trateze mai departe soţia ca pe o străină?

Când Sattima veni să li se alăture pentru a lua micul dejun, Kate observă că avea pleoapele roşii, dar acum părea pe deplin calmă.

- încă eşti decisă să refuzi căsătoria atâta timp cât Kendo nu vă dă binecuvântarea? o întrebă Kate.

- Da, încuviinţă tânăra fată hotărâtă.

Ford şi Kate schimbară o privire de complicitate şi nu mai fu nimic de spus despre acest subiect. Conversaţia luă o turnură mai puţin personală, în timp ce Kate căuta în minte o soluţie problemei spinoase.

O jumătate de oră mai târziu, Sattima plecă la bucătărie pentru a-l ajuta pe Wangu, lăsând-o pe Kate

adâncită în gândurile sale şi pe Ford în lectura ziarului. Când bătrânul bărbat părăsi în sfârşit masa, Kate înălţă capul în clipa în care acesta schiţă o strâmbătură de durere.

- Crizele de artrită sunt foarte dureroase, explică el la întrebarea mută a lui Kate.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi spuse veselă:

- Asta este!

Cred că ştiu cum să rezolvăm problema Sattimei.

- Trebuie să-l îmbunăm pe bătrânul vrăjitor, exclamă Ford, luându-şi bastonul.

- Exact.

Si Kendo este gelos pe tine de treizeci de ani.

- Ei şi? se miră Ford.

Tânăra femeie se ridică pentru a se apropia de socrul său.

- Ford, cred că planul meu poate merge, spuse cu siguranţă. Dar am nevoie de ajutorul tău.

- Ce ar trebui să fac? o întrebă, cuprins de curiozitate la entuziasmul lui Kate.

- Un mic gest împăciuitor, răspunse misterios tânăra femeie în timp ce ochii îi străluceau de exaltare.

***

Ford nu trebui să simuleze suferinţa când Kate îl ajută să coboare din maşină, după ce se oprise în piaţa mică din Kerinyagga. Părăsiseră plantaţia imediat după

micul dejun şi, pe drum, Kate îi explicase planul său în amănunţime lui Ford care, în calitate de politician desăvârşit, recunoscuse fără dificultate tactica excelentă.

Astfel, cu o mână pusă pe umărul lui Kate şi cealaltă pe baston, Ford Michaels se îndreptă cu greu spre coliba vrăjitorului Kendo, urmărit de ochii sătenilor atât de surprinşi de eveniment, încât nu îndrăzniră să se apropie de daktari pentru a-i solicita îngrijiri.

Venerabilul bătrân din Kerinyagga, imperial şi semeţ în pragul uşii, îşi privea înaintând vizitatorii, fără să facă nici o mişcare de a le ieşi în întâmpinare.

Ford, care era cu un cap mai înalt decât Kendo, se înclină cu respect în faţa şefului satului.

- Bună ziua, Kendo, făcu ceremonios. Sunt mulţi ani de când nu ne-am aflat faţă în faţă, prea mulţi ani... Acum suntem slăbiţi.... continuă, arătând spre piciorul anchilozat. Si cum vezi, de-abia mă pot deplasa. Blestemaţii de medici sunt incapabili să mă trateze şi de aceea am venit să te văd.

Celălalt se îndreptă în toată înălţimea sa.

- Michaels, vrei oare să-ţi tratez piciorul? întrebă cu voce tare, ridicând bărbia cu un aer important.

Apoi repetă întrebarea în kikuyu, pentru spectatori.

- Exact, răspunse Ford. Poate magia ta este mai puternică decât cea a medicilor.

Kendo îşi măsură îndelung rivalul şi toţi sătenii îşi ţinură respiraţia în timp ce căpetenia lor, a cărei faţă era complet impasibilă, se întreba ce comportament ar fi fost mai bun pentru a-i spori prestigiul: să-l poftească afară pe bolnav, sau să-i acorde îngrijiri.

- Foarte bine, anunţă în sfârşit Kendo pe un ton distant. Aşteaptă-mă.

îndată ce dispăru în colibă, mulţimea începu să comenteze situaţia într-un murmur confuz care încetă brusc când venerabilul bătrân reveni, îmbrăcat în ţinuta de ceremonie.

Kate îşi stăpâni cu greu o expresie scandalizată când observă că ampla capă pe care o arbora fusese făcută din blănuri de maimuţă. Dar nu era momentul pentru proteste!

- Michaels, vino cu mine. De asemenea şi femeia, ordonă Kendo înainte de a spune ceva în kikuyu, care avu ca rezultat împrăştierea imediată a curioşilor.

Merseră până la un câmp în marginea satului. Kendo îl traversă cu paşi mari pentru a ajunge la liziera pădurii, în timp ce Kate îl susţinea pe Ford, care îl urma cu greu. în sfârşit, africanul se opri în faţa unei buturugi de copac şi, când Ford i se alătură, îi făcu semn să se aşeze acolo. Apoi deschise punga de piele atârnată la gâtul său, pentru a scoate de acolo ceva ce semăna cu nişte pietricele, pe care le aşeză una câte una pe sol, la

picioarele lui Ford, înainte de a se izola la câţiva paşi de bolnav.

Ford, puţin descumpănit de o situaţie pe care n-o înţelegea, hotărî s-o accepte cu umor. întorcându-se spre Kate, murmură:

- Să-i cerem să facă nişte incantaţii pentru a face să vină ploaia, în timp ce este aici.

- Sst! răspunse Kate care înţelese brusc de unde moştenea Edwin aplecarea spre sarcasm.

După un timp, vrăjitorul reveni lângă el pentru a intona o melodie lentă şi ritmică ale cărei accente erau ca un ecou uman în diferite zgomote ale naturii. însuşi Ford sfârşi prin a se lăsa fascinat de straniul cântec magic.

Apoi, Kendo îl rugă pe Ford să ridice cracul pantalonului şi-i aplică pe genunchiul bolnav un fel de pomadă plăcut mirositoare.

- Treaba mea s-a terminat, făcu el, ridicându-se.

Atunci, ca un actor desăvârşit, cum îi permiseseră să devină numeroşii ani de viaţă politică, Ford se ridică la rândul său şi, cu o voce nuanţată de o doză de emoţie cântărită cu grijă, declară:

- Mulţumesc, Kendo. Sunt mulţumit că am venit să-ţi solicit ajutorul.

Cu atât mai mult cu cât acum, fiul tău şi Sattima noastră se gândesc să se căsătorească. Curând, tu şi cu

mine vom face parte din aceeaşi familie.

Refugiat în spatele măştii sale de demnitate, Kendo nu replică nimic, dar ochii îi străluciră în mod neobişnuit.

Când se întoarseră în sat, Kendo îi invită pe Ford şi pe Kate să bea bere în compania sa şi, o oră mai târziu, cei doi bărbaţi examinau modalitatea căsătoriei. Când kendo aminti de zestrea tinerei mirere, Ford afirmă fără să ezite că avea intenţia să le dea o parcelă de pământ tinerilor, suficient de mare pentru a-i permite lui Andrew să facă cercetări experimentale pe diverse culturi locale. Dar când fu problema să discute numele primului nepot, Ford se eschivă, considerând că deja consacrase destul timp negocierii şi pretextă nişte treburi importante pe plantaţie pentru a ridica şedinţa.

-Planul tău a fost perfect, estimă Ford îndată ce se află singur cu Kate în vechiul Peugeot. Acest Kendo este un ticălos, dar nu pot să nu-i admir abilitatea.

-Sunt atât de fericită pentru Sattima şi Andrew! exclamă Kate. De fapt, adăugă ea, cum îţi simţi genunchiul?

- Mai degrabă bine. Dar nu ştiu dacă se datorează tratamentului lui Kendo, sau acelei beri calde pe care a trebuit s-o înghit în timpul discuţiei.

Kate râse din toată inima.

-îmi place râsul tău, Katherine, spuse atunci Ford, cu

un aer serios. Totuşi, se întâmplă atât de rar!

Nu poţi să ştii cât de mult sufăr să văd că Edwin şi cu tine nu sunteţi fericiţi împreună.

Kate se întunecă la aceste cuvinte, în timp ce Ford reluă:

- Vezi, fetiţo, aş vrea ca relaţia mea cu Jacquelyn să aibă un epilog fericit. Am cunoscut cu ea o fericire pe care aş vrea s-o regăsesc în ochii copiilor mei.

- în ciuda amintirilor triste pe care ţi le-a lăsat? se miră Kate pe un ton care exprima îndoială.

- Ea aparţinea unei alte lumi, oftă Ford. Cei douăzeci de ani trecuţi de la plecarea sa mi-au permis să accept asta. Dar tu, Katherine, eşti altfel. Locul tău este aici!

- Edwin nu pare să fie de această părere, ripostă Kate, cu un uşor râs amar.

Ignorându-i întreruperea, Ford continuă:

- Ai dovedit-o în fiecare zi de la sosirea ta. Iubeşti acest pământ, ca şi Edwin. Si acum, împărţiţi proprietatea.

- Vrei să spui că eu am renunţat la ce-mi aparţinea, îl întrerupse din nou Kate.

- Nu ai dreptate să vezi lucrurile în acest fel, insistă Ford. Oare nu poţi să pui capăt acestei lupte absurde? Chiar de n-ar fi decât pentru mine! Vreau şi eu nepoţi, ca şi Kendo! Vreau ca această căsătorie să fie altceva decât un contract pe o foaie de hârtie.

Luptând împotriva suspinelor, Kate murmură cu o voce fără inflexiuni:

- Poate Edwin îţi va putea da nepoţi, când va fi din nou liber; în ce mă priveşte, eu nu pot. Vieţile noastre n-au fost unite decât de întâmplare şi nu este nimic de aşteptat de la această căsătorie.

- Nu vreau să cred asta, Katherine, este imposibil! exclamă bătrânul bărbat, când ajunseră în faţa casei. Amândoi sunteţi încăpăţânaţi pentru a privi lucrurile în faţă. încetaţi să fugiţi de adevăr.

- Fiul tău este cel care fuge! exclamă Kate cu lacrimi în ochi.

Apoi, fără să-i lase lui Ford timp să răspundă, ieşi din maşină şi porni în pas vioi spre rezervaţie, acel pământ care fusese al ei.

Dar desigur, Ford avea dreptate, venise timpul să înceteze această luptă fără milă şi aceste fugi nebuneşti.

Când Kate ajunse la căsuţa sa, decizia era luată şi începu să-şi aranjeze cu grijă materialul medical şi cărţile în cutii. Ghici intuitiv că arbora o nouă etapă în viaţa sa.

Pentru că se căsătorise legitm cu Edwin, îşi va îndeplini rolul în mijlocul familiei Michaels. Aşa că, va avea dreptul să-i propună soţului său, la întoarcere, o discuţie cinstită despre genul de relaţie pe care şi-l

doreau.

Capitolul 16

în cursul zilelor care urmară plecării lui Edwin, în viaţa cotidiană interveniră modificări subtile. Kate golise căsuţa de tot ce-i aparţinea şi se instalase complet în casa Michaels, făcând-o a sa, la bine şi la rău.

Asigura toată partea administrativă a muncii sale din apartament şi nu se mai ducea la rezervaţie decât pentru a se ocupa de animale.

Absenţa lui Edwin o întrista, dar Kate simţi vag că era un rău necesar. Despărţirea trebuia să le permită să vadă mai limpede în ei şi Kate ştia că la întoarcerea lui Edwin, vor fi în stare să-şi înfrunte ura.

Ford şi tânăra femeie îşi luaseră obiceiul să facă în fiecare zi o lungă plimbare, după prânz. Ford vorbea mult despre proprietate şi cafea, despre problemele de cultură proprii fiecărei specii de arbori de cafea, despre piaţa mondială. Uneori, amintea de Jacquelyn si atunci era evident că valul de amintiri îi aducea mai mult bucurie decât durere.

Totusi, nu era la fel pentru Kate, deoarece nu mai putea să se gândească la mama sa fără să nu-si amintească îngrijorată de mărturisirea lui Edwin. Nu exista nici o îndoială că Ford nu stiuse niciodată de tentativele de seducere ale Jacquelynei asupra persoanei fiului său. Edwin păstrase secretul si dacă i-l mărturisise ei într-o seară de slăbiciune, era doar pentru

a o face mai bine prizoniera sa.

în acea zi, în clipa în care intrau pentru a-si bea ceaiul, Ford observă cu atenţie orizontul, inspirând profund.

- Am impresia că va ploua în curând, fetiţa mea, spuse el. Se simte ploaia în aer, o simt cu fiecare zi mai mult.

- Măcar de ai avea dreptate! exclamă Kate cu un entuziasm care-l surprinse plăcut pe socrul său.

într-adevăr, pe măsură ce zilele treceau, intimitatea dintre Ford si Kate sporea si tânăra femeie era tot mai interesată de viaţa familie Michaels.

Se ataşase în asemenea măsură de locuinţă, încât se simţea cu adevărat acasă si grijile lui Ford în legătură cu recoltele, deveniseră ale sale.

A doua zi, după vizita matinală făcută oaspeţilor din parcul său, Kate se grăbi "acasă", deoarece îi promisese Sattimei să facă o tară cu mere pentru prânz.

îşi citea liniştită jurnalul în salon, aşteptând să se coasă şi auzi zgomotul unui motor care tulbură pacea din depărtare. Kate ciuli urechile şi inima i se strânse într-un amestec de bucurie şi teamă: zgomotul era al avionului lui Edwin.

Imediat se ridică pentru a se repezi pe verandă, aranjându-şi coafura cu o mână stângace. în timp ce avionul cobora pentru a ateriza, emoţia lui Kate deveni

atât de puternică încât, temându-se că nu va şti să şi-o stăpânească, bătu în retragere în hol. Făcând-o, era gata să-l răstoarne pe Ford.

- S-a întors Edwin! exclamă tânăra femeie, incapabilă să-şi controleze agitaţia.

-Am auzit, răspunse imperturbabil bătrânul, în timp ce Kate se refugiase deja în salon, în faţa şemineului stins.

După câteva minute reuşise să-şi revină şi să afişeze o indiferenţă politicoasă, dar când auzi paşii lui Edwin pe treptele de la intrare, nu se putu stăpâni să nu se grăbească în întâmpinarea sa. încercă cu curaj să zâmbească, dar ochii îi reflectau toată frământarea inimii sale neliniştite. Uşa se deschise şi avu în sfârşit în faţă chipul care-i bântuia visurile de atâtea nopţi, acele trăsături care-i deveniseră la fel de familiare ca ale sale.

Când privirile li se întâlniră, Kate observă imediat ostilitatea care se pare nu va dispărea vreodată din cea a lui Edwin. Si mai rău, avea un fel de sfidare, un fel de provocare calculată cu pricepere. Dar Kate nu avu timp să-şi pună întrebări asupra acestei noi manifestări de dispreţ, deoarece un pocnet de tocuri răsună din nou pe trepte.

Edwin se întoarse şi Kate zări o femeie înaltă şi subţire, cu părul lung, şaten şi care avea probabil vârsta soţului său. Evident, venise cu el.

Uluită, Kate îi observă pe rând pe Edwin şi pe străina elegant îmbrăcată în pantaloni de şantung şi cu o vestă de blană, care o măsura cu un fel de superioritate amuzată.

- Natalie Gordon, o prezentă Edwin pe un ton perfect neutru. Natalie se ocupă de o întreprindere de import-export, la Nairobi.

- încântată, răspunse Kate cu siguranţă.

Natalie râse uşor, ceea ce o irită pe Kate şi-l luă de braţ pe Edwin pentru a-i şopti pe un ton extrem de familiar.

- Aşadar, iat-o pe persoana care-ţi poartă numele!

- Ce produse exportaţi, domnişoară Gordon? întrebă Kate cu o voce nervoasă.

- în principal piei, răspunse nou-venita pe acelaşi ton.

- Ce interesant! exclamă Kate cu perfecta-i ipocrizie. Piei de animale, sau de fiinţe umane? Natalie Gordon se întoarse spre Edwin cu un râs lipsit de jenă.

- Soţia ta este într-adevăr directă, îi susură. Te plâng.

în acea clipă, în culmea mâniei, Kate observă că Edwin părea să se amuze mult de acest schimb acid de cuvinte.

Din fericire, sosirea lui Ford întrerupse ostilităţile.

- Domnul Michaels! toarse Natalie. V-aş fi

recunoscut oriunde. Edwin vă seamănă atât de mult! Permiteţi-mă să mă prezint, Natalie Gordon!

Ford se încruntă.

- încântat, domnişoară, făcu el. Faceţi afaceri cu fiul meu?

încă o dată se făcu auzit râsul exasperant al Nataliei.

- Cel puţin acesta este pretextul sub care m-a atras Edwin aici, şopti.

Atunci, Ford îi propuse cu abilitate Nataliei o vizită a locurilor. Rămaşi singuri, Edwin şi Kate se îndreptară spre salon. Bărbatul se opri o clipă în uşă. încăperea, atât de familiară, era diferită. într-o vază se afla un buchet de camelii, pe şemineu nişte gravuri cu animale, un mileu croşetat de mână pe masa joasă, o mulţime de mici lucruri care trădau prezenţa unei femei, a soţiei lui Edwin, în acest decor odinioară exclusiv masculin.

îi adresă lui Kate o privire întrebătoare, apoi exclamă cu o voce neutră.

- Lucrurile s-au schimbat de la plecarea mea.

- Sper că n-ai nici o obiecţie, răspunse imediat Kate.

Edwin ridică indiferent din umeri.

- Ce s-a întâmplat cu singuratica de pe colină? Să fi obosit oare să faci pe regina munţilor? o ironiză. îmi pare rău, Katherine, dar nu mă pot împiedica să mă întreb ce rol nou te-ai hotărât să joci.

- Nu vreau să joc nici un rol, Edwin.

Vreau să fiu eu, răspunse tânăra femeie.

Apoi, după o uşoară ezitare, adăugă:

- Eu ştiu cine sunt. în schimb, nu ştiu cine este această persoană.

- O prietenă, spuse Edwin pe un ton dur. O prietenă veche. Să nu-mi spui că eşti geloasă.

- Evident că nu, se apără Kate roşind.

Când Natalie şi Ford li se alăturară în salon, Kate era aşezată confortabil pe canapea, ca o femeie care trăia de ani de zile în aceste locuri.

-Aşadar, eşti veterinar, Katherine, începu Natalie cu un fel de cordialitate arogantă. îmi permiţi să-ţi spun Katherine, nu-i aşa?

- Văd că Edwin şi-a ţinut "vechea prietenă" la curent cu noutăţile locale, ripostă Kate cu un zâmbet nevinovat, care contrasta cu privirea furioasă pe care i-o adresă lui Edwin în acea clipă.

Brusc, un sentiment de răceală o cuprinse pe Kate. Oare ce mărturisiri îi putuse face Edwin referitoare la ea, până unde mersese cu trădarea? Hotărâtă să nu-şi piardă sângele-rece, se ridică propunându-i un aperitiv vizitatoarei, dar Edwin interveni pentru a face serviciul.

Turnă două whiskyuri pentru Ford şi pentru el şi un vin alb pentru Natalie, în timp ce Kate observa pentru sine că părea să cunoască foarte bine gusturile

invitatei.

După o tăcere prelungită, Kate cedă dorinţei de a pune întrebarea care-i ardea buzele.

- Cât timp intenţionezi să rămâi la Ndege Hills, domnişoară Gordon?

- Asta va depinde de Edwin, răspunse Natalie cu un zâmbet monden. în ce mă priveşte, nu mă grăbesc.

"Nu mă îndoiesc de asta!" era gata să replice Kate. Dar, hotărâtă să nu-i dea lui Edwin satisfacţia de a o şti geloasă, se ridică demn, spunând:

- Scuzaţi-mă, am treabă.

- Oare nu aveţi servitori? se miră Natalie.

- Vorbesc de obligaţiile mele profesionale, preciză Kate, cu buzele strânse.

- Ce proastă sunt, doctore, se fandosi Natalie. Nu-ţi face griji pentru Edwin şi pentru mine. Avem atât de multe lucruri să ne povestim.

Nu-i aşa, dragul meu? adăugă adresându- lui Edwin un zâmbet seducător.

După-amiaza se apropia de sfârşit şi coşul de hârtii al lui Kate se umpluse cu hârtii mototolite furios, singurul rezultat al muncii sale din acea zi, atât era de incapabilă să se concentreze. Era obligată să admită că sosirea neaşteptată a Nataliei Gordon o contraria în cea mai mare măsură. Cu un oftat de nemulţumire, lăsă stiloul, pentru a merge să facă un duş şi a se schimba

înainte de cină.

Alese un caftan foarte frumos din catifea verde ca smaraldul, a cărui culoare îi punea în evidenţă ochii. Era una dintre ţinutele numeroase şi luxoase oferite de Jacquelyn şi despre care crezuse că nu va avea ocazia să le poarte vreodată.

Apoi se coafă şi se machie cu cea mai mare grijă, repetându-şi cu furie că totuşi n-o va lăsa să se impună în propria casă pe "vechea" prietenă a soţului său.

Când apăru în salon, superbă şi demnă ca un manechin al marilor case de modă, atenţia generală se îndreptă asupra ei.

- Vă rog să nu vă întrerupeţi pentru mine, spuse Kate, îndreptându-se cu graţie spre canapea.

Edwin se apropie de bar şi turnă un pahar de porto pe care i-l întinse soţiei sale cu un zâmbet politicos, dar lipsit totuşi de orice căldură.

- Ce bine mă cunoşti, dragul meu, exclamă Kate pe un ton dezinvolt, întinzând mâna.

O clipă, privirile lor se înfruntară ca şi cum erau singuri în încăpere. Kate citi din nou pe chipul lui Edwin acea expresie provocatoare, pe care nu ştia cum s-o interpreteze. în sfârşit, cu aceeaşi dezinvoltură, el replică:

- Nu este mare lucru pentru un soţ.

- Edwin m-a dus să vizitez rezervaţia Michaels în

această după-amiază, anunţă Natalie. Kate păli. Cu ce drept îi arătase Edwin Nataliei ce-i aparţinea ei? Dar îşi aminti brusc că era întru totul autorizat pentru că, legal, era coproprietar al domeniului si va rămâne chiar dacă divorţau. De ce oare, se miră ea subit, m-am gândit "dacă vom divorţa", în loc de "când vom divorţa". în cele din urmă, cu o voce mândră si sigură, interveni:

- Permite-mi să-ţi amintesc că parcul se numeşte "Rezervaţia Shannon- Ndege." Eu am amenajat acest loc şi este normal să-mi poarte numele.

- Numele dumitale? se miră Natalie. Dar eşti căsătorită, doctore! Să nu-mi spui că faci parte dintre acele feministe insuportabile!

- Poate voi veni pe aceste poziţii tolerante când voi avea vârsta dumitale, domnişoară Gordon, ripostă Kate cu o voce suavă.

în încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Natalie deveni stacojie şi Ford strânse din dinţi cu mânie, dându-şi seama că atmosfera liniştită din ultimele zile dispăruse irevocabil. Cât despre Edwin, îşi permise un rictus care avu ca rezultat să le exaspereze pe cele două rivale.

Din fericire, momentul jenant fu întrerupt de soneria uşii de la intrare.

- Mă duc eu, spuse Kate, ridicându-se. Elizabeth! exclamă cu bucurie, câteva clipe mai târziu. Sper că vei

rămâne la cină.

- Ba bine că nu! răspunse bătrâna englezoaică. N-aş vrea să ratez o masă delicioasă de-a Sattimei!

-în acest caz, vei fi dezamăgită, ripostă Kate râzând, deoarece a ieşit şi am gătit eu.

- Cu atât mai rău! Trebuie să ştii să foloseşti de cobai pentru tinerele căsătorite.

Când Elizabeth sosi în salon, se opri stupefiată, zărind-o pe Natalie Gordon. Evident, cele două femei se cunoşteau, deoarece Natalie exclamă cu bucurie:

- Elizabeth, draga mea! Cât sunt de încântată! Este mult timp de când nu ne-am văzut!

- Cu cât îmbătrâneşti, cu atât ai impresia că timpul trece mai repede, spuse Elizabeth pe un ton sarcastic. Dar cum ai reuşit să te rupi de viaţa palpitantă din Nairobi? Credeam că n-ai să ajungi la ţară.

- Pentru că nimeni n-a ştiut încă să-şi folosească propriile argumente pentru a mă convinge, răspunse Natalie cu o ridicare din umeri.

- Si ce aţi venit să căutaţi în regiunea noastră? interveni Ford.

- în principal piei de şerpi. Am găsit un cumpărător foarte generos în Frankfurt.

- Oare de ce nu-şi vinde propria piele? murmură Elizabeth la urechea lui Kate.

în timpul mesei, parcă îndemnată de un demon

invizibil, Elizabeth nu încetă s-o provoace pe cea pe care o considera ca pe o intrusă, dar Natalie, refuzând să cadă în cursă, afişa faţă de Elizabeth indulgenţa pe care o simţi faţă de o bătrână puţin nebună.

Din fericire, Ford reuşi să creeze o diversiune, povestind cu mult umor vizita sa la vrăjitorul Kendo.

- Cel mai incredibil, încheie el râzând din toată inima, este că sufăr mai puţin de la intervenţia sa.

Edwin zâmbi şi Kate îşi aminti cu inima strânsă cât de apropiaţi erau cei doi bărbaţi, în timp ce ea nu era decât o străină.

- Cine a avut această idee strălucită? interveni Edwin.

- N-are importanţă! interveni Kate. Am obţinut ce am vrut şi ăsta este principalul.

- înţeleg de ce te-am luat de soţie, Katherine, o ironiză el atunci. Eşti o femeie plină de talente.

Kate îşi muşcă buzele, rănită de tonul sarcastic al lui Edwin, care nu părea să vadă în ea decât o fiinţă calculată şi lipsită de cel mai mic sentiment.

Când cina se termină, Kate se ridică.

- Wangu va servi cafeaua în salon, anunţă. Dar sper că nu-mi veţi reproşa dacă nu mă alătur vouă. Mai am multe de făcut.

- Te voi ajuta, Kate, propuse Elizabeth ridicându-se şi ea.

Plecă după ea spre bucătăria pe care nu făcură decât s-o
traverseze pentru a dispărea în noapte, pe uşa de serviciu.

Kate mergea ca şi când era singură, pierdută în gândurile sale. De-a lungul săptămânii care trecuse, se pregătise la ideea unei vieţi noi, făcute din înţelegere reciprocă, dar acum avea sentimentul îngrozitor că era prea târziu.

Din necesitatea de a se proteja, fusese obligată să acţioneze în asemenea mod, încât Edwin nu mai vedea la ea decât aspectul rece şi calculat.

Elizabeth, care nu era firea care să se acomodeze cu tăcerea, tulbură brusc gândurile tinerei femei.

- Ce scorpie, această Natalie! exclamă. Cine a avut strălucita idee s-o invite? Kate tresări.

- Nu ştiu care din doi a avut ideea să-l invite pe celălalt, răspunse. A sosit cu Edwin, de dimineaţă.

Atunci, Elizabeth se opri, forţând-o să facă la fel.

- Kate, fetiţo, ştiu că sunt un temperament mai degrabă deschis, începu ea.

- Te ascult, spuse Kate, zâmbind fără să vrea.

- Oare ştii exact ce a fost între Edwin şi Natalie?

Zâmbetul lui Kate încremeni pe buze.

- Din spusele lui Edwin, sunt vechi prieteni.

- Este un eufemism! De fapt, Natalie voia să devină soţia lui Edwin, dar el n-a fost de acord. Asta acum mai mulţi ani. Apoi, s-a dus şi s-a stabilit la Nairobi, după care s-a căsătorit cu un armator din Mombasa.

- Unde îi este soţul?

-Au divorţat acum doi ani. Dar chiar înainte de despărţire, ea mi-a cerut veşti despre Edwin de fiecare dată când ne întâlneam.

- înţeleg.... murmură Kate cu un aer visător.

- A dat Dumnezeu! Dar de ce a adus-o Edwin aici?... Piei de şerpi! Asta i se potriveşte de minune. Dar nu trebuie să cedezi, fetiţo. Dacă vrei părerea mea, consider că Edwin se comportă într-un mod de neiertat.

N-aş vrea să mă amestec în treburile voastre, dar în locul tău n-aş ezita să-i spun cinstit gândurile!

- Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să-i fac o scenă?

- Căutam cuvântul!

- Ascultă, Elizabeth, începu timid Kate. Există lucruri pe care nu ţi le-am mărturisit.

Tocmai făcuseră înconjurul casei şi se apropiau de treptele de la intrare, când văzură Land Roverul îndepărtându-se, cu Edwin şi Natalie la bord. Cu inima frântă, Kate lăsă fraza neterminată.

- Dacă într-o zi vei simţi nevoia să mi le dezvălui, reluă atunci Elizabeth cu înţelegere, să ştii că voi fi gata să te ascult.

Emoţionată de delicateţea prietenei sale, Kate o sărută pentru a-şi lua rămas-bun şi şopti:

- Mulţumesc, Elizabeth. Pe mâine.

- Noapte bună, Kate, răspunse bătrâna englezoaică privind-o cu un aer preocupat, în timp ce urca tristă treptele de la intrare.

Singură în camera sa, Kate începu să-şi perie cu furie părul, dar nu fu suficient pentru a-i alina deznădejdea. Atunci, începu să măsoare încăperea în timp ce orele treceau. Ora zece, ora unsprezece, miezul nopţii.

Land Roverul tot nu se întorcea şi furia tinerei femei

ajunsese la culme. Imaginaţia sa inventa mii de scenarii insuportabile. Edwin şi Natalie făcând baie la miezul nopţii în cascadă sau bând un pahar în intimitate, la Claude, la Nyeri şi chiar, deşi locul se afla la circa zece ore de drum, în jurul unui foc de tabără, în oaza de pe marginea râului.

Kate retrăi cu intensitate sporită toate clipele intime pe care le împărţise cu Edwin şi la ideea că el le putea repeta cu o altă femeie o făcea să-şi piardă minţile. Nu se crezuse niciodată în stare de o gelozie atât de înverşunată şi nici un raţionament nu părea s-o poată ajuta să se calmeze.

în cele din urmă, decisă să joace totul pe o carte, se îndreptă cu pas hotărât spre uşa dintre apartamentele lor.

Camera lui Edwin era rece, întunecată şi pustie, iar Kate puse câţiva buşteni în şemineu şi le dădu foc cu nişte lemne mici apoi îşi reluă mersul de colo-colo. în sfârşit, se forţă să se aşeze pe marginea patului, pentru a aştepta.

După o lungă jumătate de oră, percepu zgomotul unui motor în depărtare. Când acesta se apropie, Kate putu identifica Land Roverul şi, câteva minute mai târziu, vehiculul se opri în faţa casei.

Kate recunoscu paşii lui Edwin în hol şi inima i se strânse de emoţie şi teamă. Tinându-şi respiraţia, îi

urmări înaintarea pe scară, până în clipa în care intră la el.

Privirea lui Edwin se plimbă de la Kate la şemineu. îşi aruncă neglijent haina din piele de căprioară pe un scaun şi se postă în faţa tinerei femei, cu mâinile în buzunare.

- Te aşteptam, Edwin, spuse aceasta, cu aroganţă.

Capitolul 11

Edwin înainta încet până la picioarele patului. Faţa îi era în întuneric, deoarece era cu spatele la şemineu.

- Ce faci aici, Katherine? o întrebă.

Acum când Edwin era acolo, tânăra femeie nu-şi mai aminti nici un cuvânt din frumosul discurs pe care-l pregătise.

- Vo... voiam să-ţi vorbesc, bâigui. De la întoarcerea ta de la Nairobi, n-am avut ocazia să fim singuri.

- Despre ce vrei să vorbeşti? insistă Edwin cu o voce rece şi distantă.

Kate se ridică şi înaintă spre el.

- Despre noi, de exemplu. Ce se va întâmpla cu noi, Edwin?

- Să-ţi fi schimbat oare părerea? o întrebă cu un aer ironic. Vrei să aduci vreo modificare documentului pe care l-am semnat? Este scris negru pe alb: trăim ca soţ şi soţie timp de trei luni, până când este înregistrată naturalizarea ta. Apoi, fiecare pleacă pe drumul său. Tu la rezervaţia de pe colină şi eu pe pământul meu. Şi, într-un an, cerem divorţul. Aşa am consimţit?

- Desigur, Edwin, şi nu era nevoie să-mi aminteşti. Căsătoria aceasta este la fel de dureroasă pentru mine, ca şi pentru tine.

- Dureroasă pentru că nu mai eşti stăpâna jocului, replică bărbatul. Durerea ta vine din faptul că s-ar putea

să fii făcută să dai tot atât cât primeşti.

- Sunt de acord să dau, protestă cu seriozitate tânăra femeie.

- Da, ca Jacquelyn! Fiecare lucru are preţul său!

- Greşeşti crezând că trăim o repetare a trecutului, protestă Kate cu vehemenţă. Nu sunt Jacquelyn şi n-aş acţiona niciodată ca ea. Priveşte ce faci cu noi doi, încăpăţânându-te să mă iei drept alta!

Edwin izbucni într-un râs amar, exclamând:

- Din noi doi! Să nu pretinzi că începi să iei în serios această comedie absurdă, montată doar cu scopul de a înşela restul lumii!

- Comedie sau nu, eşti soţul meu, Edwin!

- De unde vine, brusc, acest spirit de posesiune?

- Ca şi când n-ai fi înţeles! replică ea cu mânie. Chiar credeai că voi rămâne indiferentă la prezenţa fostei tale amante în această casă?

- Asta era! Din nou dragul tău amor-propriu! Eşti prea mândră pentru a accepta rolul de soţie a unui bărbat infidel.

în ciuda suferinţei sale, Kate continuă cu o voce din nou calmă:

- Fiindcă îţi este amantă, nu-i aşa?

- Asta nu te priveşte, bombăni Edwin.

-Aşadar, continui să vrei să mă pedepseşti? Iar Natalie nu este decât instrumentul destinat să te ajute.

- Si te îngrijorează soarta Nataliei? Ce exemplu minunat de solidaritate feminină! exclamă bărbatul cu o grimasă.

- Natalie Gordon este întru totul în stare să se apere singură, replică tânăra femeie cu mânie.

- Te crezi oare atât de diferită de ea?

- Oh, da, sunt! exclamă Kate cu lacrimi în ochi. Eu n-aş fi venit niciodată să-ţi cerşesc dragostea.

- Pentru ce ai vrea dragostea mea? se miră Edwin, ridicând suspicios din umeri.

Kate fu surprinsă de întrebare, dar trebuia să găsească un răspuns. Bâigui, încurcată:

- Aş vrea... aş vrea cel puţin să încetăm să ne urâm... Aş vrea să încetezi să cauţi să mă pedepseşti. M-ai ridiculizat aducând-o aici pe Natalie, deoarece în ochii anturajului nostru, eşti căsătorit cu mine.

- Si în ochii tăi, eu ce sunt? insistă provocator bărbatul.

Apoi, văzând că nu primea răspuns, reluă:

- Uitasem, tocmai mi-ai spus. Sunt soţul tău.

După o nouă pauză, adăugă:

- Dacă este adevărat, a venit timpul să-mi atribui prerogativele statutului meu. Edwin o prinse de braţ pe Kate, aceasta se eliberă în grabă şi se repezi spre uşa de comunicare, dar bărbatul fu mai rapid decât ea şi o împiedică s-o deschidă. Atunci, Kate alergă la cealaltă

ieşire care dădea pe palier, dar mâna lui Edwin o prinse deja de încheietură.

- încetează să fugi! îi ordonă, foarte aproape de ea.

Kate se întoarse încet, cu amândouă mâinile la spate, prizonieră a pumnului lui Edwin. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi avea impresia alarmantă că era o pradă hăituită.

- N-ai dreptul să mă reţii, spuse în şoaptă. Dacă mă atingi, urlu.

- Prefer să te aud gemând, Katherine, murmură Edwin mângâind obrazul tinerei femei cu mâna rămasă liberă. Prefer să te aud oftând... şi gemând în braţele mele.

Degetele îi coborâră de-a lungul pieptului care respira greu.

- Dar dacă vrei să strigi, dă-i drumul, nu te împiedic.

Inima lui Kate bătea cu putere şi ea întredeschise buzele, dar
nu putu scoate nici un sunet. Edwin îi prinse în mâini bărbia care-i tremura şi gura sa o reduse la tăcere pe a tinerei femei cu un sărut lent şi posesiv, care o făcu să se înfioare. Când îi dădu drumul, Kate bâigui cu o voce nesigură:

- N-ai dreptul... Edwin o eliberă şi tânăra femeie se duse să se refugieze în faţa şemineului, tremurând de frig, deşi un foc arzător îi curgea prin vene.

- Eşti soţia mea, răspunse Edwin.

- Numai cu numele.

- în acest caz, a venit timpul să împlinim lucrurile cu adevărat.

Dar Kate scutură din cap cu o hotărâre pe care era departe s-o simtă.

- N-ai să mă iei împotriva voinţei mele.

- Cu siguranţă nu, întări Edwin. Acceptă, Katherine, eşti prizoniera mea, este adevărat, dar o prizonieră care consimte.

Bărbatul se îndepărtă de uşă.

- Nu este închisă cu cheia.

Un timp care le păru interminabil, Kate îţi aţinti o privire rătăcită asupra uşii. Apoi, ridică mâinile spre nasturii caftanului, pe care începu să-i descheie încet.

- Nu mai vreau să fug, Edwin, murmură. Priveşte-mă bine şi poate vei înţelege în sfârşit cine sunt. Renunţ la mândrie şi la toate pretenţiile pentru a nu mai fi decât Katherine Shannon-Michaels, soţia ta.

îşi eliberă umerii de veşmântul care alunecă încet descoperind rotunjimea pieptului.

- Nu sunt trecutul, Edwin. Nu ţine decât de tine să vezi realitatea lucrurilor.

Edwin, fascinat, se apropie de ea, o privi cu intensitate, apoi întinse mâna şi cu o mişcare bruscă, desfăcu ultimii nasturi ai veşmântului, care căzu cu

zgomot pe podea.

în sfârşit, cu gesturi pline de adoraţie şi de tandreţe, exploră trupul lui Kate, care începu să prindă viaţă sub mângâierile atât de dorite.

Edwin o ridică pe Kate în braţe şi o aşeză delicat pe pielea de tigru întinsă în faţa focului. O clipă mai târziu, era gol, în genunchi lângă ea şi mâinile sale vrăjite aprindeau fiecare părticică din pielea tinerei femei. Gurile li se uniră cu pasiune şi curând, Kate simţi căldura bustului lui Edwin lângă propriul piept. Atunci, trăiră împreună o clipă minunată de o exaltare de nedescris.

Nu era nici blândeţe, nici melancolie în modul în care se iubiră. Era ca o luptă în cursul căreia fiecare se lupta pentru a-l poseda pe celălalt cu forţa pasiunii sale. Fiecare din mişcările lor permitea eliberarea unui val de sentimente excesive, ură, furie, dorinţă, nevoia de a domina.

Edwin se rostogoli pe spate. Acum, Kate era deasupra, devenea cea care lua şi se lăsară amândoi pradă unui vârtej de disperare şi dragoste nebună.

în sfârşit, se lăsară unul lângă celălalt, satisfăcuţi, epuizaţi de cât se dăruiseră.

Kate se trezi în patul mare, alături de Edwin. Probabil el o adusese acolo în timp ce dormea, deoarece nu-şi mai amintea nimic. Se întinse languros,

savurându-şi starea de bine. Deşi era goală, îi era cald, îi era bine şi se simţea protejată, ca învelită într-un cocon care o apăra; restul lumii nu mai era decât un vag decor ireal, dincolo de realitatea camerei lor.

Cu regret, Kate se hotărî să se dea jos din pat. în sat era o serbare şi le dăduse liber lui Komo şi lui Kitami. Dar mişcarea uşoară pe care o făcu pentru a împinge cearşaful fu suficientă pentru a-l trezi pe Edwin, care întinse mâna să mângâie umărul tinerei femei. Kate se întoarse spre el şi-l privi îndelung, cu ochii plini de tandreţe.

- Bună, îi spuse în şoaptă.

- Bună, răspunse Edwin, încă adormit. Credeam că am visat, dar chiar eşti aici.

Atinse formele lui Kate cu un deget uşor.

- Ce vom face acum? întrebă grav, privind-o.

Se lăsaseră amândoi purtaţi de vârtejul dorinţei lor, dar atâtea întrebări rămâneau în suspensie! De exemplu, cum să definească acel sentiment care-i atrăgea unul spre altul, dându-le totuşi dorinţa de a se sfâşia?

în acea clipă se bătu la uşă şi, înainte ca Edwin să poată răspunde, Natalie pătrunse în cameră, îmbrăcată într-un uşor halat de baie, din bumbac. După o scurtă clipă de surpriză, îşi reveni pentru a exclama cu un zâmbet dispreţuitor:

- Iertaţi-mă, n-aş fi vrut să tulbur o conversaţie atât de plăcută.

Apoi dispăru imediat, trântind uşa după ea.

- Natalie se simte chiar ca acasă, observă Kate cu buzele strânse.

- N-am invitat-o în această cameră, replică Edwin cu enervare.

- O invitaţie poate fi subînţeleasă.

Şi în primul rând, de ce continuă această femeie să te urmărească după atâţia ani?

Edwin păru exasperat.

- Natalie nu este o femeie complicată. Pretenţiile sale sunt fără echivoc.

- Din spusele Elizabethei, te voia de soţ.

- Ei şi? N-a fost singura.

- Şi eu am avut această onoare! exclamă Kate pe un ton sarcastic.

- Consideră-te fericită!

- Copleşită! întări, furioasă.

- De ce te plângi? Am semnat un contract şi-l respect.

- Asta este tot ce reprezint pentru tine, Edwin? Katherine Shannon, un nume semnat în josul unei pagini, în schimbul căruia obţii singurul lucru care te interesează, blestemata ta bucată de teren?

- Cum poţi să ştii ce mă interesează cu adevărat? o

întrebă bărbatul pe un ton furios.

Ochii lui Kate erau voalaţi de durerea ascunsă şi dădu frâu liber ciudei, exclamând cu o voce sarcastică:

- De fapt, cred că voiai mai mult decât pământul lui Jackie. Voiai de asemenea şi proprietara, dar ştiai că nu va fi niciodată a ta.

- Tu eşti cea care dezgroapă trecutul, Katherine, protestă Edwin cu gravitate. îmi reproşezi că te pedepsesc, dar tu eşti cea care mă chinuie redeschizând răni pe care le credeam cicatrizate.

Ochii li se întâlniră şi Kate înţelese că Edwin era pe cale să-i dezvăluie secretul inimii sale.

- Mă prigoneşti încă din ziua în care ţi-am văzut fotografia în ziar. Deoarece atunci am recunoscut fantoma frumoasei seducătoare venită să-mi chinuie viaţa. Oare ce vrei, Katherine? Haide, spune! De-a ce te joci? Ce scop ai?

-Vreau... să continuu viaţa pe care am început-o aici, protestă Kate.

- Dar eu! Sentimentele mele! Te-ai gândit măcar la ele? strigă bărbatul spre marea uimire a lui Kate.

- Da. Si mi-ar plăcea mult să-mi vorbeşti despre ele! Deoarece pentru mine reprezintă o adevărată enigmă. De fapt, cred că eşti lipsit de aşa ceva.

Nu eşti decât un egoist.

- Tu de asemenea.

- Un încăpăţânat.

- Ca şi tine, doamnă Michaels.

- Si un laş, deoarece ţi-e teamă să te gândeşti ce am fi fost unul pentru altul dacă...

- Dacă ce? o întrerupse Edwin cu un fel de speranţă.

- Oh, n-are importanţă!

Am obosit să mă lupt cu tine! răspunse Kate ca şi când, brusc, se temea că spusese prea mult.

Apoi se ridică, îşi îmbrăcă demnă caftanul şi, cu mâna pe clanţa uşii dintre camere, exclamă pe un ton amar:

- Ce minunată lună de miere, Edwin!

***

Micul dejun se desfăşură într-o atmosferă greu de suportat. Kate şi Natalie nu încetau să schimbe reflecţii ostile, Edwin afişa un aer morocănos şi Ford îi observa într-o tăcere jenantă. Iar când Natalie anunţă cu un aer provocator că Edwin o ducea la Kerinyagga pentru a cumpăra nişte piei, Kate se ridică, replicând furioasă:

- Sper că absenţa mea nu vă va deranja, este indispensabil să-mi petrec toată ziua la rezervaţie.

începuse să bată vântul şi sufla foarte puternic când Kate escaladă colina pentru a merge să viziteze leopardul. Cerul luase o ciudată tentă gri-ocru şi soarele de-abia se filtra prin norii adunaţi.

Când briza puternică începu să-şi schimbe direcţia în

mod nedorit, Kate înţelese că furtuna era aproape şi că ploaia va veni cu siguranţă.

Totuşi, când Kate îşi termină treaba, era după-amiază târziu şi furtuna încă nu izbucnise.

Ajunse la plantaţie în grabă, pentru a vedea cu surprindere că mai multe maşini erau parcate în faţa casei. Kate ghici intuitiv că ameninţarea furtunii îi îndemnase pe toţi vecinii să se adune sub acelaşi acoperiş.

în salon erau mai multe chipuri cunoscute, al lui Elizabeth, ale familiei Carleton şi altele, întâlnite în timpul seratei date de Ford în onoarea sa. Toţi erau angajaţi în aceeaşi conversaţie: vremea. Unii povesteau amintiri despre inundaţii, alţii evaluau cantitatea de ploaie necesară şi toţi aşteptau evenimentele cu o nerăbdare îngrijorată.

Când Edwin şi Natalie sosiră, Kate, continuând să-şi joace rolul de gazdă perfectă, începu să se roage ca toată lumea să plece. Mai mult ca niciodată, dorea să se afle între patru ochi cu Edwin, pentru a rezolva amândoi toate problemele care-i dezbinau de atâtea luni. Totuşi, văzându-l stând la taifas cu vizitatorii, nu părea câtuşi de puţin afectat de preocupările care chinuiau mintea soţiei sale şi tânăra femeie se îndoia că va putea descifra într-o zi enigma pe care o reprezenta pentru ea.

Tristă, se ridică pentru a merge să se alăture Sattimei la bucătărie, pentru a pregăti cu ea o masă mare, tipic americană, pentru musafirii neaşteptaţi.

Această activitate îi permise să se calmeze şi, două ore mai târziu, cu obrajii roşii de la căldura maşinilor de gătit, veni să anunţe cu bucurie că cina era gata.

Masa fu distractivă şi invitaţii, toţi britanici, nu ratară în timp ce savurau deliciosul pui fript s-o tachineze cu amabilitate pe Kate în legătură cu statutul său de străină. Tânăra femeie se supuse criticilor amicale cu cea mai mare bunăvoinţă, deoarece conţinutul platourilor, întâmpinate mai întâi cu neîncredere, fu terminat complet.

Din când în când, fulgerele luminau încăperea şi câteva picături grele se striviră de geamuri, dar nimeni nu le dădu atenţie, deoarece vinul bun şi mâncarea bună, adăugate confortului, le întreţineau tuturor un plăcut sentiment de siguranţă.

Apoi se instalară în salon pentru a bea o cafea şi a continua cu câteva coniacuri o seară care începuse atât de bine.

Bătăi grăbite în uşă veniră să tulbure brusc tihna. Edwin se ridică repede, pentru a merge să deschidă, în timp ce Kate îşi puse pe farfurioară ceaşca de cafea pe care tocmai o ducea la buze, pentru a porni în urma lui.

Era Jomo, gâfâind şi cu privirea pierdută.

- Ce s-a întâmplat, Jomo? exclamă Kate, imediat alarmată.

- Leopardul, hohoti africanul. A scăpat.

Kate se întoarse în mod reflex spre Edwin. Avea nevoie de sfatul şi de ajutorul său.

- Unde este, Jomo? întrebă calm Edwin.

- Nu sunt sigur... A venit pe la colibe.... Şi apoi a atacat o capră...

- Apoi, Jomo, apoi? insistă Kate.

- Nu ştiu... cred că a plecat spre baraj.

Capitolul 18

- Ce vom face? întrebă Kate cu teamă.

-Trebuie omorât, răspunse Edwin, trecându-şi mâna prin păr cu un aer profund contrariat. Nu mai avem de-a face cu un pui de elefant care calcă în picioare plantaţiile de cafea. Acest leopard este un potenţial ucigaş. Cum nu se teme de oameni, nu se va teme nici să se apropie pentru a-i ataca. Nu avem de ales.

- Am o carabină cu tranchilizant în maşina mea, spuse Kate. Poate vom putea să încercăm să-l neutralizăm într-un fel? Edwin, te rog, îl imploră.

Felina era în responsabilitatea ei şi tânăra femeie voia să-i dea o ultimă şansă.

- Nu spune absurdităţi, se enervă Edwin. Deja este destul de greu să vânezi un animal în plină noapte, cu o armă de vânător profesionist! Puşca ta cu tranchilizant n-are nici o precizie, nu vom avea nici o şansă. Pentru a-l neutraliza, va trebui să i se atingă carotida şi nici atunci nu se va prăbuşi decât după câteva minute.

- Lasă-mi măcar o şansă!

- Nu, ripostă cu autoritate Edwin. Riscul este prea mare. întoarce-te la invitaţi şi explică-le ce se întâmplă. Nu vreau să te mişti de aici. Armele care sunt în maşina ta sunt încărcate?

- Da, amândouă.

- Foarte bine. Acum, promite-mi că nu te mişti de

aici. Nu vreau să am grija ta.

în tonul său morocănos era un fel de tandreţe care o tulbură pe tânăra femeie.

- Edwin! îl strigă.

Dar el dispăruse deja în noapte.

Atunci se întoarse în salon, unde toată lumea aştepta cu curiozitate şi auzi Land Roverul îndepărtându-se în trombă spre baraj.

îi se puseră numeroase întrebări, la care răspunse cu nerăbdare; ideea de a aştepta liniştită în salon întoarcerea lui Edwin era insuportabilă. Până la urmă nu mai rezistă, se ridică şi plecă în fugă, fără ca nimeni să aibă timp s-o oprească.

Când ajunse la maşina sa, îşi simţi sângele îngheţând în vene constatând că Edwin nu luase decât carabina cu tranchilizant. Fusese atât de nebună încât să-l roage să cruţe leopardul şi acum, pentru a-i face pe plac, îşi punea propria viaţă în pericol!

Fără să ezite, se instală la volan şi plecă într-un scrâşnet de pneuri pe drumul stâncos, iluminat din când în când de un fulger puternic, mulţumind cerului că nu venise încă ploaia care să transforme colina în teren mocirlos. înainta hurducăindu-se pe drumul în zigzag, temându-se în fiecare clipă de un accident în clipa în care zări Land Roverul lui Edwin. Ridică în grabă frâna de mână, puse mâna pe puşca încărcată şi coborî din

Peugeot, având grijă să nu trântească portiera.

îi clănţăneau dinţii de teamă, dar se strădui să-şi calmeze tremurul mâinilor. Oare cum putuse fi atât de nesăbuită pentru a pleda în favoarea fiarei? Chiar trebuia ca Edwin să rişte să moară pentru a recunoaşte cât de mult îl iubea? Că era mai important pentru ea decât realizarea visului său?

Alergă de-a lungul părţii superioare a barajului, vântul tăios îi intra cu forţa pe sub bluză, iar cerul nu mai era decât o masă de nori ameninţători, neagră şi neliniştitoare ca mantia unui vrăjitor. Apoi porni pe drumul abrupt care urca de-a lungul colinei.

Când ajunse pe culme, luna tocmai îşi croise un drum printre doi nori şi scena de la picioarele lui Kate era luminată. Era ca un decor de film de groază, în care privirea pătrunzătoare a femeii îl reperă imediat sub ea pe Edwin ghemuit lângă trunchiul unui copac. La mai puţin de o sută de metri de el, pe malul apei, leopardul stătea la pândă.

Cu urechile date pe spate şi gâtul încordat, adulmeca aerul pentru a-şi localiza adversarul.

în lumina aburie a nopţii, întoarse încet capul în direcţia omului, apoi, atras parcă de un magnet, începu să meargă spre el cu paşi lenţi.

Uitând de vântul şi de ploaia care începuseră să cadă, Kate asista la scenă, împietrită de groază. Când

animalul fu la mai puţin de douăzeci de metri de el, Edwin îşi duse puşca la umăr.

- Trage! strigă Kate în sinea sa. Pentru Dumnezeu, trage, te implor!

Momentul dură o veşnicie. în sfârşit, Edwin apăsă pe trăgaci şi Kate era gata să plângă de bucurie când văzu felina clătinându-se şi căzând.

Dar bucuria îi fu de scurtă durată, deoarece animalul îşi reveni imediat şi, spre groaza lui Kate, se apropie de Edwin răgind.

Nu mai avea nici o secundă de pierdut. Cu mâna tremurând, Kate eliberă piedica armei sale, apoi, murmurând o rugăciune fierbinte, duse arma la umăr şi trase. încă o dată, fiara se prăbuşi.

Tânăra femeie lăsă atunci arma şi începu să coboare colina, cu părul în vânt, orbită de lacrimi de fericire şi de uşurare. Se aruncă în braţele lui Edwin.

- Edwin, oh, Edwin, repetă cuibărindu-şi faţa la umărul său liniştitor. Slavă Domnului, eşti sănătos! Nu mi-aş fi iertat-o niciodată...

Edwin o înconjură cu braţele şi începu s-o legene pentru a o linişti şi rămaseră aşa multe minute,până în clipa în care Kate fu în sfârşit în stare să ridice spre soţul său ochii înroşiţi.

- L-am... ucis, nu-i aşa? întrebă cu vocea tremurând.

El îi trecu liniştitor mâna prin părul strălucitor,

murmurând:

- N-aveai de ales.

Se apropiară de leopard şi Edwin se ghemui pentru a-l examina. Câteva clipe mai târziu, ridică o faţă zeflemitoare spre tânăra femeie:

- Cred că ar trebui să mai iei câteva lecţii de tir, Katherine, spuse zâmbind.

Kate îngenunche imediat pentru a atinge blana groasă. Degetele sale întâlniră extremitatea în formă de săgeată a cartuşului tranchilizant, perfect localizat în gâtul animalului. După ce o extrase cu pricepere, Kate îşi continuă cercetarea, dar fiara nu avea nici urmă de rană. Dormea liniştită.

Când Kate ridică din nou ochii spre Edwin, exclamă râzând:

- Totuşi, am încercat să-ţi salvez viaţa!

Jomo şi Kitami ajunseră la faţa locului puţin după aceea. Fără să fie nevoie să le dea nici cea mai mică explicaţie, începură imediat să fabrice un fel de brancardă pentru a transporta animalul adormit, în timp ce Edwin şi Kate îi priveau, admirându-le îndemânarea.

Când cei doi africani aşezară leopardul pe patul improvizat, Kate se întoarse spre Edwin, pentru a-l întreba cu o voce brusc ciudat de intimidată:

- De ce ţi-ai asumat un asemenea risc?

El îşi adânci privirea în ochii soţiei sale.

- Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. De ce m-ai urmat cu puşca?

- Stii foarte bine de ce, Edwin Michaels, îi răspunse ridicând vocea pentru a domina zgomotul unui tunet care bubui.

- Spune-mi.

- Ei bine, pentru că...

îşi muşcă buzele şi ezită o clipă înainte de a mărturisi:

- Pentru că viaţa mea şi-ar fi pierdut orice sens dacă ai fi murit.

- Când ai făcut această descoperire? o întrebă cu tandreţe, ştergându-i lacrimile care-i apăruseră din nou în colţul pleoapelor.

- Adineaori, când eram pe colină, începu Kate cu o voce emoţionată, am acceptat să recunosc, în sfârşit, ceea ce am ştiut de la început. Pentru mine, eşti mai important decât tot restul lumii. Nimic nu contează în afară de tine.

Un fulger, mai teribil decât cele precedente, sfâşie noaptea. Kate se înfioră.

- Vino, făcu tandru Edwin, strângând-o lângă el, să mergem să ne adăpostim.

Căsuţa de deasupra lacului îşi regăsise deja aspectul sălbatic şi frunzele duse de vânt se îngrămădeau pe duşumeaua verandei.

în timp ce Edwin se străduia să aprindă focul în şemineu, Kate cercetă bucătăria în căutarea unei urme de coniac şi a două pahare. Când reveni în salon, reflexele flăcărilor jucau pe pereţi, dând un aer şi mai misterios încăperii nelocuite. Afară ploua, şi picăturile se striveau pe obloanele închise.

Edwin, în picioare în faţa şemineului, era atât de pierdut în gândurile sale, încât părea indiferent la dezlănţuirea elementelor naturii care tulburau noaptea. în sfârşit, se întoarse spre Kate şi observă cu o voce ciudat de sumbră:

- Muntele a dispărut în furtună şi luminile din vale s-au stins. Nu mai suntem decât tu şi cu mine.

Intimidată de aerul său solemn, Kate începu să privească în jurul ei. Acum, că dispăruseră cărţile şi micile bibelouri familiare, tinerei femei îi părea că locul aparţinea deja trecutului său.

- Este straniu, se miră cu voce tare. Aproape uitasem că această căsuţă i-a aparţinut lui Jackie înainte să-mi aparţină mie. Venea deseori aici? adăugă, fără să îndrăznească să-şi privească soţul.

Edwin începu să aţâţe jarul cu o sârguinţă prefăcută. în sfârşit, răspunse:

- Nu, la început nu. Dar mai târziu, când a început să se plictisească de viaţa pe plantaţie, venea să se refugieze aici.... îmi amintesc...

într-o zi, vânam în pădure şi începuse să plouă. Jacquelyn m-a văzut probabil trecând, deoarece m-a strigat să mă adăpostesc. Nu voi uita niciodată cum m-a primit. Purta o rochie vaporoasă şi parfumul său umpluse toată încăperea.

O observă un timp, şi oftă. Kate rămăsese mută. După o clipă, el continuă:

- M-a întrebat cu o voce languroasă dacă voiam o ceaşcă de ceai şi eram atât de emoţionat, încât nu ştiam ce să răspund. Am rămas încremenit în faţa uşii, cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi-mi aţintisem asupra ei privirea stupefiată. în acest timp, probabil se delecta cu fascinaţia pe care o exercita asupra tânărului bărbat de-abia ieşit din adolescenţă care eram atunci. în cele din urmă, ghicind că eram prea disciplinat, în ciuda dorinţei pe care o aveam de a face un pas spre ea, s-a apropiat de mine. îi vedeam pieptul gol prin voalul uşor al ţinutei. "Ştii Edwin, mi-a spus, se poate obţine orice în viaţă. Este suficient să vrei foarte tare".

Kate ar fi vrut să-l întrerupă, dar ştia că trebuia să meargă până la capătul destăinuirii. Sorbindu-i cuvintele, aşteptă urmarea:

- Dar nu eram suficient de naiv. La optsprezece ani, ştiam deja că viaţa nu era atât de simplă. Cum rămăsesem încă mut şi nemişcat, mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat pătimaş.

Kate de-abia îndrăznea să respire. Bănuia că nu mărturisise vreodată această aventură cuiva.

- Eram tulburat.

Nu mai eram un copil şi brusc, am simţit pentru ea un amestec formidabil de ură şi de dorinţă. Dacă nu mi-am pierdut capul, este pentru că atunci m-am gândit la Ford. Ea îl putea trăda, dar eu nu eram în stare. Am plecat în fugă, dar de atunci, acel sărut n-a încetat să mă obsedeze.... Poate acum, îmi vei înţelege mai bine reacţia când ai sosit...

- Erai hotărât să mă pedepseşti pentru păcatele Jacquelynei, completă Kate, cu compasiune.

- Da, recunoscu Edwin. Deoarece credeam că-i semănai. Trebuia să mă înverşunez să te dispreţuiesc, pentru a mă apăra de o capcană imaginară. Fusesem îndrăgostit de Jacquelyn, îndrăgostit de o iluzie, pentru că nu era nimic altceva. Si trebuia să mă apăr de tine cu orice preţ, pentru că nu vedeam în tine decât ceea ce voiam să văd.

- Adică?

- Adică o femeie splendidă, ca mama sa, având aceleaşi defecte. îţi ascundeai atât de bine sentimentele, cum aş fi putut bănui că erai umană?

- Este adevărat că eram tulburată de propriile mele probleme. Probabil am fost îngrozitoare uneori, spuse Kate, cu un zâmbet pocăit şi amuzat în acelaşi timp.

- Erai mai mult decât îngrozitoare! exclamă Edwin, în sfârşit destins. Ai fi meritat o bătaie bună.

- încearcă doar, domnule Michaels! îl provocă tânăra femeie izbucnind în râs.

- Cu plăcere, doamnă Michaels, răspunse el cu aceeaşi bucurie.

Si fără să-i lase timp să protesteze, o antrenă cu el pe covor.

- îmi place modul tău de a pedesi, murmură Kate descheind nasturii cămăşii lui Edwin pentru a-l săruta de mii de ori pe piept.

Atunci, se debrăcară reciproc, pentru a-şi oferi trupurile goale căldurii flăcărilor. în genunchi unul în faţa celuilalt, se îmbrăţişară cu nesfârşită tandreţe. Mâinile lui Kate mângâiară umerii lui Edwin.

Edwin prinse mâinile fragile în ale sale şi le duse la buze pentru a le acoperi cu săruturi tandre.

- Această lună de miere îţi convine? o întrebă făcându-i complice cu ochiul.

Kate îl privi serioasă înainte de a răspunde pe un ton solemn:

- Ploaia deasupra casei, buşteni în şemineu şi tu lângă mine, ce altceva aş mai putea visa?

Se îmbrăţişară din nou şi Edwin o întinse pe Kate pe covor. Furia, incertitudinea, fantomele trecutului şi teama, dispăruseră. Se putură în sfârşit iubi cu

încântătoare blândeţe, cu toată bucuria de a descoperi o armonie nouă.

Când în sfârşit se întinseră unul lângă altul, pe deplin mulţumiţi şi fericiţi, Kate murmură cu înflăcărare:

- Te iubesc, Edwin, te iubesc.

- Să nu uiţi să mi-o repeţi foarte des, îi şopti el strângând-o mai tare la pieptul său.

Sfârşit